

ФРЕДЕРИК ФОРСАЙТ НАБЕЛЯЗАНИТЕ

Превод от английски: Иван Златарски, 2013

chitanka.info

Посвещавам на морската пехота на Съединените щати, които са много голям род въоръжени сили, и на британските насочвачи, които са много малко на брой.

На първите: „Семпер фай“^[1].

На вторите: „По-добре вие, отколкото аз“.

ПРИЗНАТЕЛНОСТ

На всички, които ми помогнаха с намирането на информацията, съдържаща се в тази книга, изказвам моите благодарности. Както често се случва, половината от тях предпочитат да не бъдат разкривани. Но оставам признателен на тези, които сте на светло, и на вас, които работите в сянка (знаете кои сте).

[1] Американското произношение на латинската фраза *Semper Fi* (съкр. от *Semper fidelis* (лат.) — „Винаги верен“) — девиз на американската морска пехота. — Б.пр. ↑

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

Проповедника — терорист

Издирвача — ловец на хора

Сивата лисица — директор на ОПТО^[1]

Роджър Кендрик, с прякор Ариел — компютърен гений

Ибрахим Самир, с прякор Трола — компютърен гений

Джавад — къртица на ЦРУ в ПРУ^[2]

Бени — началник на Мосад, отдел „Африкански рог“, Тел Авив

Опал — базиран в Кисмайо агент на Мосад

Мустафа Дардари — собственик на „Туршии Масала“^[3]

Адриан Хърбърт — ТРС^[4]

Лорънс Фърт — агент на МИ5^[5]

Хари Андершон — шведски морски магнат

Стиг Еклунд — капитан на „Малмьо“

Уве Карлшон — курсант на „Малмьо“

Ал Африт — сомалийски племенен вожд и пиратски главатар

Гарет Еванс — посредник в преговори Али Абди — посредник в преговори Емили Бълстроуд — служителка, отговаряща за топлите напитки

Джама — личен секретар на Проповедника

Дейвид, Пийт, Бари, Дай, Кърли и Тим — насочвачи

[1] Оперативна поддръжка на технически операции (в ориг. TOSA — Technical Operations Support Activity). — Б.пр. ↑

[2] Пакистанско разузнавателно управление (в ориг. ISI — Inter-Services Intelligence); влиятелна и почти автономна военна единица, закупувала ядрена технология и средства за пренасяне; има силни връзки с талибаните и други въоръжени ислямски групировки. — Б.пр. ↑

[3] Масала — общ термин в кухнята на южноазиатските народи, обозначаващ смес от подправки. Масала (суха или течна, подобна на нашата туршия) е комбинация от сушени (или печени) подправки или

пюре от подправки и овкусители като чесън, джинджифил, лук и лют пипер. — Б.пр. ↑

[4] В ориг. SIS — Secret Intelligence Service, в букв. превод „Тайна разузнавателна служба“, а фактически външното разузнаване на Великобритания (т.н. МИ6). — Б.пр. ↑

[5] От Military Intelligence; в букв. превод „Военно разузнаване“, а фактически британската служба за контраразузнаване. — Б.пр. ↑

ПРЕДГОВОР

В тъмното и тайно сърце на Вашингтон съществува къс и строго секретен списък. Той съдържа имената на терористи, смятани за толкова опасни за Съединените щати, американците и техните интереси, че са осъдени на смърт, без да се правят опити за тяхното задържане, осъждане и изобщо спазването на някакво подобие на законова процедура. Този списък за по-кратко се нарича „Набелязаните“.

Списъкът „Набелязаните“ се разглежда всеки вторник сутринта в Овалния кабинет с оглед актуализирането му от Президента и още шестима мъже — никога повече, никога по-малко. Сред тях са директорът на ЦРУ и генерал-полковникът, командващ най-голямата и най-опасна частна армия на света. Това е КССО^[1], която не би трябвало да съществува.

В една студена пролетна сутрин на 2014 година към списъка бе добавено ново име. Този човек бе толкова неуловим, че не се знаеше дори истинското му име, а гигантската машина на американския антитероризъм не разполагаше със снимка на лицето му. Подобно на Ануар ал Авлаки, родения в Йемен американски фанатик, проповядващ омраза в интернет, който някога бе включен в „Набелязаните“ и името му бе извадено от списъка, след като бе превърнат в кървава мъгла от ракета, изстреляна през 2011 над Северен Йемен от безпилотен самолет, новодобавеният също проповядваше онлайн. И словото му бе толкова въздействащо, че младите мюсюлмани в диаспората с готовност прегръщаха ултрарадикалния ислям, за да убиват в негово име.

Както и Авлаки, новото попълнение също владееше перфектен английски. Понеже никой не знаеше името му, той стана известен просто като Проповедника.

Задачата бе възложена на КССО, чийто командир я прехвърли на ОПТО — поделение толкова засекретено, че деветдесет и осем

процента от намиращите се на активна служба американски офицери никога не са чували за него.

В действителност ОПТО е със съвсем малоброен личен състав, базирано е в Северна Вирджиния и се занимава с издирване на онези терористи, които се мъчат да се укрят от американската правораздавателна система.

Същия следобед директорът на ОПТО, известен в официалните документи като Сивата лисица, влезе в кабинета на началника на издирвачите и сложи на бюрото му един лист. На него бяха отпечатани думите:

Проповедника. Идентифициране.
Откриване. Унищожаване.

Под думите беше подписът на Главнокомандващия, т.е. Президента. Това правеше листа хартия *заповед на президента*.

Мъжът, който гледаше заповедта, бе загадъчен подполковник от американската морска пехота, който също бе известен — в и извън сградата — под псевдоним. Наричаха го Издирвача.

[1] Командване на съвместните специални операции (в оригинала JSOC — Joint Special Operations Command). — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ

ЗАДАЧАТА

1.

Ако някой изобщо го беше попитал, Джери Дермот щеше да се закълне с ръка на сърцето, че никога в живота си не е причинявал съзнателно зло никому и следователно не заслужава да умре. Не че това го спаси.

Времето бе средата на март, а мястото — Бойзи, Айдахо, и зимата неохотно отпускате прегръдката си. Но по върховете около столицата на щата все още имаше сняг, а вятърът, който се спускаше от тези върхове, все още щипеше. Пешеходците по улиците се гушеха в топли палта. Щатският сенатор излезе от сградата на съда на Джеферсън стрийт номер 700.

Излезе от централния вход на Капитола^[1] и заслиза по стъпалата към улицата, където бе паркирана колата му, готова за тръгване. Кимна по обичайния за него доброжелателен начин на полицаия на пост при стъпалата до вратата с колоните и забеляза, че Джо, верният му шофьор от години, заобикаля лимузината, за да отвори задната врата. Изобщо не обърна внимание на сгушената фигура, която се надигна от скамейката на тротоара и тръгна към него.

Човекът беше с дълго тъмно разкопчано отпред палто, но го притискаше затворено около тялото си с ръце в джобовете. На главата му имаше някаква прилепнала по черепа му шапчица и единственото странно нещо в него, ако някой се беше загледал — не че имаше такъв човек, — бе, че под палтото не се виждаха обути в джинси крака, а някаква бяла роба. По-късно щеше да се установи, че това е арабска *дишдаша*.

Джери Дермот почти беше стигнал до отворената врата на колата, когато нечий глас го извика: „Конгресмен...!“. Той се обърна. И последното, което видя на този свят, бе мургаво лице с втречени очи, никак изпразнени от поглед, сякаш гледаха някого далеч оттук. Палтото се разтвори и под него се показаха цевите на рязана ловджийска пушка.

По-късно полицията щеше да установи, че от двете цеви е било стреляно едновременно и че патроните са били пълни с едрокалибрени

сачми, а не със ситната разновидност за лов на птици. Обхватът бе около три метра.

Късите рязани цевы означават голямо разсейване. Някои от сачмите прелетяха от двете страни на конгресмена, но повечето го улучиха и той се завъртя и залитна назад. Той, разбира се, носеше пистолет под сакото си, но вдигна ръце пред лицето си и така и не го използва.

Полицаят на стъпалата видя всичко, извади револвера си и хукна надолу по стълбището. Нападателят вдигна ръце във въздуха — дясната продължаваше да стиска ловджийската пушка — и закрещя нещо. Полицаят не беше сигурен дали е стреляно и с втората цев, затова стреля трикратно. От шест метра разстояние беше просто невъзможно да пропусне.

Трите куршума улучиха крещящия в центъра на гръдния кош, отхвърлиха го назад и той се удари в лимузината, отскочи от нея, падна по очи и умря с лице в канавката. Между колоните на входа изникнаха някакви хора, видяха двете паднали тела, гледащия невярващо окървавените си ръце шофьор и изправения над нападателя полицай, който продължаваше да стиска уставно револвера с две ръце, насочил дулото надолу. После хората изтичаха обратно вътре, за да повикат помощ.

Двата трупа бяха откарани в градската морга, а Джо бе закаран в болницата, за да извадят трите забити в лицето му сачми. Конгресменът беше мъртъв, с гръден кош на решето от двайсетте метални топчета, пронизали сърцето и дробовете му. Мъртъв беше и неговият убиец.

Последният, проснат чисто гол на плочата в моргата, не издаваше с нищо самоличността си. В дрехите му не бяха открити лични документи, а най-странното бе пълното отсъствие на телесно окосмяване, с изключение на брадата му. Но публикуването на снимката му във вечерните вестници доведе до обаждането на двама информатори: декана на колеж в покрайнините на града, който идентифицира студент от йордански произход, и хазайката на пансион, която разпозна един от наемателите си.

Детективите, които претърсиха жилището на атентатора, иззеха лаптоп и много книги на арабски. Компютърът беше предаден в лабораторията на полицията и разкри нещо, което никой в централата

на полицията в Бойзи не беше виждал през живота си. На твърдия диск бе записан цикъл лекции или проповеди, изнесени от маскиран човек, втренчил в екрана пламтящия си поглед и говорещ на безукорен английски.

Посланието бе просто и брутално. Истинският вярващ трябва да се подложи на изпитанието да премине от ереста към мюсюлманската истина. Той трябва, без да се доверява никому, да приеме в душата си джихада и да стане истински и предан войник на Аллах. След това трябва да открие видна личност, служеща на Сатаната, да я прати в ада, а на свой ред да се възнесе завинаги в рая на Аллах. Имаше десетки подобни лекции, всичките с едно и също послание.

Полицията предаде веществените доказателства на офиса на ФБР в Бойзи, а оттам на свой ред ги изпратиха в сградата „Дж. Едгар Хувър“ във Вашингтон, окръг Колумбия. В националната щабквартира на Бюрото никой не се изненада. Там вече знаеха за Проповедника.

1968

Госпожа Люси Карсън получи контракции на 8 ноември и веднага беше закарана в родилното отделение на Военноморската болница в Камп Пендълтън, Калифорния, където бяха командировани тя и съпругът ѝ. Два дни по-късно се роди първият ѝ и както щеше да се окаже — последен син.

Кръстиха го Кристофър на дядо му по бащина линия, но понеже този старши офицер от американската флота винаги бе наричан Крис, за избягване на недоразуменията започнаха да казват на бебето Кит, като всяка връзка с някогашния трапер^[2] беше напълно случайна.

Игра на случайността бе и рождената дата — 10 ноември, рожденият ден на американската морска пехота през 1775 година.

По това време капитан Алвин Карсън бе във Виетнам, където се водеше жестока война, която щеше да продължи още цели пет години. Но срокът на неговата служба наближаваше края си, затова му бе разрешено да се прибере у дома за Коледа, за да се събере с жена си и двете си дъщери и да вземе в ръце първородния си син.

Върна се да дослужи във Виетнам след Нова година и се прибра окончателно през 1970 в разпрострялата се във всички посоки база на морската пехота в Пендълтън. Повече не го командироваха никъде,

поради което остана в Пендълтън за три години и видя сина си да израства от бебе в момченце на четири и половина годинки.

Тук, далече от градската джунгла, семейството водеше обичайния гарнизонен живот и дните им протичаха между жилището им, офиса на Алвин, местния клуб, военния магазин и църквата на базата. Алвин научи сина си да плува в басейна Дел Мар. Понякога се сещаше за онези пендълтънски години като за най-безгрижните в живота му.

През 1973 година го откомандироваха „семеино“ в Куонтико, непосредствено до Вашингтон, окръг Колумбия. По онова време Куонтико не представляваше нищо повече от огромна пустош, царство на комари и кърлежи, където едно малко момче може да гони на воля из горите катерици и еноти.

Семейство Карсън беше все още в базата, когато Хенри Кисинджър и северновиетнамецът Ле Дук Тхо се срещнаха край Париж, за да изковат споразумението, довело до официалния край на продължилото цяло десетилетия клане, наричано днес Виетнамска война.

Станалият вече майор Карсън се върна за трети мандат във Виетнам, където заплахата не само не бе отпаднала, а точно напротив, беше се увеличила, понеже северновиетнамската армия се готвеше да наруши Парижкото споразумение и да нахлуе на юг. Но бе репатриран своевременно, точно преди възцаряването на тоталния хаос, от покрива на посолството, за да се качи на буквално последния самолет, който щеше да излети от летището.

През онези години синът му Кит израсна през нормалните етапи на всяко американско хлапе — бейзбол в Малката лига с бойскаутите и в училище. През лятото на 1976 майор Карсън и семейството му бяха прехвърлени в трета гигантска база на морската пехота — Камп Леджън в Северна Каролина.

Майор Карсън работеше като помощник-командир в щабквартирата на 8-и батальон на улица С, а живееше със съпругата си и трите им деца в големия квартал за семейните офицери. Дотогава още не бяха отваряли дума какъв ще стане малкият им син, като порасне. Кит беше роден в лоното на две семейства — Карсънови и Пехотата. Подразбираше се, че ще последва дядо си и баща си в школата за офицери и ще облече униформата.

От 1978 до 1981 майор Карсън бе изпратен в отдавна отлаганата командировка на море в Норфък, голямата база на флотата и морската пехота откъм южната страна на залива Чесапийк, Северна Вирджиния. Семейството живееше в базата, а майорът излизаше в морето като командир на морската пехота на самолетоносача „Нимиц“ — гордостта на флотилията. От борда му той стана свидетел на фиаското на операция „Орлов нокът“, известна и като „Пустиня едно“ — отчаян опит да се спасят американските дипломати, държани като заложници в Техеран от „студенти“, предани на аятолах Хомейни.

Майор Карсън стоя на мостика на „Нимиц“ с мощен бинокъл в ръце и видя с очите си осемте огромни хеликоптера „Сий Сталиън“ да се отдалечават с оглушителен рев към крайбрежието, за да окажат подкрепа на зелените барети и рейнджърите, които трябваше да освободят заложниците и да ги докарат в безопасност на самолетоносача.

А след това ги видя да се връщат в плачевно състояние. Първо двата, които се повредиха над иранския бряг, защото нямаха пясъчни филтри, а бяха попаднали в прашна буря. После другите, пренасящи ранените, защото един от хеликоптерите се бе блъснал в предното стъкло на самолет „Херкулес“, което бе довело до избухването на огнено кълбо. До края на дните му този спомен и некадърното планиране на операцията му носеха само горчивина.

От лятото на 1981 до 1984 Алвин Карсън, вече подполковник, беше разпределен със семейството си в Лондон като военноморски аташе към посолството на Гроувнър Скуеър. Кит постъпи в американското училище в Сейнт Джонс Уд. По-късно момчето щеше да си спомня с умиление за трите си лондонски години. Беше времето на Маргарет Тачър и Роналд Рейгън и забележителното им партньорство.

Фолкландските острови бяха окупирани и пак освободени. Седмица преди английските десантници да влязат в Порт Стенли, Роналд Рейгън направи официално посещение в Лондон. Марли Прайс стана посланик и се превърна в най-популярния американец в града. Последва низ от приеми и балове. Семейство Карсън бе представено на кралица Елизабет при посещението ѝ в посолството. Четиринайсетгодишният Кит Карсън се влюби за първи път. А баща му отбеляза двайсетгодишен юбилей на служба в пехотата.

Подполковник Карсън бе повишен в командир на 2-ри батальон на 3-ти полк на морската пехота и семейството замина за Кансохи Бей на Хаваите, където климатът нямаше нищо общо с този в Лондон. За подрастващия тийнейджър настана време на сърфиране, леководолазен спорт, гмуркане, риболов и повече от активен интерес към момичетата.

На шестнайсет Кит вече бе истински атлет, а училищните му бележки подсказваха, че има много бърз мозък. След година баща му беше повишен в щабен офицер и върнат на континента, а Кит Карсън стана скаут орел^[3] и влезе като първокурсник в школата за извън войскова подготовка на офицери от запаса. Направеното преди много години предположение бе на път да се сбъдне: той бе поел по пътя на баща си и започваше развитие като офицер от морската пехота.

Дойде време и за висше образование. Кит постъпи в „Уилям и Мери“ в Уилямсбърг, Вирджиния, където остана на пансион за четири години и следва история и химия. Междувременно имаше три дълги летни ваканции, посветени на парашутни скокове, плаване с акваланг и кандидатофицерската школа в Куонтико.

Завърши през пролетта на 1989, когато беше на дваисет, и получи едновременно дипломата си и първата си нашивка като младши лейтенант в морската пехота. Баща му — вече генерал-майор — и майка му, готови да се пръснат от гордост, присъстваха на церемонията.

Първото му назначение бе в Учебно подготвителната школа на корпуса на морската пехота и продължи до Коледа. Последва Школата за пехотни офицери до март 1990, която завърши като почетен випускник. Дойде ред на Школата за рейнджъри^[4] във Форт Бенинг, Джорджия, а с рейнджърското звание дойде и изпращането му в Туентинайн Палмс, Калифорния.

Тук постъпи във Въздушно пехотния център за бойна подготовка, известен като Пъновете, след което бе командирован в I-ви батальон на 7-и полк в същата база. И тогава, на 2 август 1990, един човек на име Саддам Хюсеин нахлу в Кувейт. Американската морска пехота отново тръгна на война и младши лейтенант Кит Карсън замина с останалите.

1990

След като се реши, че нашествието на Саддам Хюсеин в Кувейт не може да остане без реакция, беше сформирана „голямата коалиция“, дислоцирана по протежение на границата в пустинята между Ирак и Саудитска Арабия, започваща от Персийския залив на изток и стигаща до йорданската граница на запад.

Морските пехотинци пристигнаха като Експедиционно съединение на морската пехота, което представляваше 1-ва дивизия на морската пехота под командването на генерал Майк Майят. Много надолу в йерархията бе младши лейтенант Кит Карсън. Дивизията бе изпратена в най-източния край на фронта на коалицията и отдясно на нея бяха само сините води на Залива.

Първият месец, умопомрачително горещ август, бе време на трескава активност. Цялата дивизия с танковите съединения и артилерията трябваше да се дислоцира и приведе в готовност по дължината на сектора, който трябваше да покрива. Цялата армада товарни кораби акостира в дотогава заспалия петролен терминал Ал Джубаил, за да разтовари войсковото имущество, нужно за екипирането, приютяването и снабдяването на американската дивизия. Кит Карсън трябваше да изчака до септември интервюто си за възлагане на задача. Проведе го ветеран майор с остър език, вероятно пренебрегнат при повишението и определено недоволен от това.

Майор Долан бавно прочете досието на новия офицер. В един момент очите му намериха нещо необичайно и той вдигна поглед.

— Прекарали сте известно време в Лондон като дете?

— Тъй вярно, сър.

— Особени копелета. — Майор Долан приключи с прелистването на досието и затвори папката. — Непосредствено на запад от нас е британската 7-а танкова бригада. Наричат се Пустинните плъхове. Както казах особняци, за да не се изразя по-силно. Може ли да наричаш собствените си войници „плъхове“?

— В действителност е джърбоу, сър.

— Какво?

— Джърбоу. Пустинен гризач, подобен на сурикатите. Получили са името, докато се сражавали срещу Ромел в Либийската пустиня през Втората световна война. Той бил Пустинната лисица. Джърбоу са помалки, но неуловими.

Майор Долан обаче не беше впечатлен.

— Не ми се правете на умник, лейтенант. Трябва да намерим начин да се погаждаме с тези пустинни плъхове. Ще предложи на генерал Майят да ви изпрати при тях като един от нашите офицери за свръзка. Свободен сте.

Коалиционните сили трябваше да се пържат още цели пет месеца в пустинята, преди да се постигне петдесетпроцентовото „редуциране“ на иракската армия, изисквано от командващия генерал Норман Шварцкопф, за да атакува. През част от това време, след като се представи на британския генерал Патрик Кордингли, командващ 7-а танкова бригада. Кит Карсън координираше операциите на двете въоръжени сили.

Малко са на брой американците, успели да си изградят интерес или да изпитват съчувствие към арабската култура на саудитците. Поради вроденото си любопитство Карсън бе изключение. Откри сред англичаните двама офицери, които горе-долу знаеха арабски, и от тях запамети набор полезни фрази. По време на посещенията си в Ал Джубаил се вслушваше в петте ежедневни призова за молитва и наблюдаваше как хората отново и отново се просват по лице, докосват с чело земята и извършват ритуала.

Постара се винаги да поздравява саудитците, с които се срещаше, с официалното „Салаам алейкум“ („Мир вам“) и се научи автоматично да отговаря „Алейкум ас Салаам“ („И на теб мир“). Забелязваше изненадата, с която се приемаше подобно поведение на един чужденец, и не пропусна да регистрира приятелското отношение, което следваше от това.

След три месеца британската бригада се превърна в дивизия и генерал Шварцкопф прехвърли англичаните още по на изток, за огорчение на генерал Майят. Когато сухопътните войски най-сетне бяха приведени в действие, войната бе кратка, остра и брутална. Иракските танкове бяха буквално издухани от английските „Чалънджър II“ и американските „Ейбрамс“. Доминацията във въздуха бе тотална, впрочем както бе и през предходните месеци.

Пехотата на Саддам бе унищожена от т.н. „килимно бомбардиране“ от американските бомбардировачи В-52 и войниците масово се предаваха с вдигнати ръце. Последва навлизане на американските морски пехотинци в Кувейт, където ги посрещнаха като герои, и всичко завърши с атака срещу иракската граница, но тя бе

спряна със заповед от най-високо ниво. Войната по суша отне някакви си пет дни.

Младши лейтенант Кит Карсън, изглежда, беше направил някои неща правилно, защото при завръщането си през лятото на 1991 бе удостоен с честта да бъде прехвърлен във взвода „81 милиметра“^[5]. Явно белязан за по-големи дела, тогава той направи за първи, но не и за последен път в живота си нещо във висша степен нешаблонно. Кандидатства и получи стипендия „Олмстед“^[6]. Когато го попитаха защо, той отговори, че иска да постъпи във Военния институт за чуждестранни езици, намиращ се в базата „Президио“ в Монтерей, Калифорния. Притиснат за пълната истина, призна, че иска да усъвършенства арабския си. Решение, което впоследствие щеше да промени целия му живот.

Донякъде озадачените му началници решиха да изпълнят желанието му. Благодарение на „Олмстед“ Кит прекара първата година в Монтерей, а за втората и третата получи стажантска длъжност в Американския университет в Кайро. Тук откри, че е единственият американски морски пехотинец и изобщо единственият военнослужещ, участвал в бойни действия. Докато се намираше там, на 26 февруари 1993 йеменският гражданин Рамзи Юсуф се опита да взриви кулите близнаци на Световния търговски център в Манхатън. Опитът се провали, но остана игнориран от американската държава и така се превърна в първия изстрел на ислямския джихад срещу Съединените щати.

По онова време още нямаше електронни вестници, но лейтенант Карсън можеше да следи по радиото развоя на разследването, извършвано от другата страна на Атлантика. Беше едновременно озадачен и заинтригуван. В крайна сметка посети най-мъдрия човек, с когото се бе запознал в Египет.

Професор Халед Абдулазис беше преподавател в университета „Ал Ажар“, един от най-големите центрове на исляма за изучаване на Корана, и понякога идваше като гостуващ лектор в Американския университет. Професорът прие младия американец в жилището си в кампуса на „Ал Ажар“.

— Защо го направиха? — попита Кит Карсън.

— Защото ви мразят — спокойно отговори възрастният човек.

— Но защо? Какво сме им направили?

— На тях лично? На техните страни? На техните семейства? Нищо. Освен може би раздаването на долари. Но не това е същественото. За тероризма това никога не е от значение. При терористите, независимо дали са Ал Фатах, Черният септември или новопоявилата се предполагаемо религиозна пасмина, на първо място са яростта и омразата. После оправданието. За ИРА е патриотизмът, за Червените бригади — политиката, а за салафиста джихадист^[7] — благочестивостта. Престорената благочестивост.

Професорът наля чай — беше го направил на малък спиртник.

— Но те твърдят, че следват учението на Светия Коран. Заявяват, че се подчиняват на пророк Мохамед. Служели на Аллах.

Старият учен се усмихна. Беше забелязал използването на думичката „Светия“ пред „Коран“. Учтивост, но приятна.

— Млади човече, аз съм *хафъз*. Така наричат хората, които са запомнили всичките 6236 аята^[8] на Светия Коран. За разлика от вашата Библия, която е написана от стотици автори, нашият Коран е написан — по-точно продиктуван — от един. И въпреки това в него има откъси, които си противоречат... Онова, което правят джихадистите, е да извадят от контекста една-две фрази, да ги изопачат малко и после да се преструват, че имат оправдание свише. Но не е така. В нашата свята книга няма нищо, което да проповядва, че трябва да се убиват жени и деца, за да се достави удоволствие на онзи, когото наричаме Аллах, Милостивия, Състрадателния. Всички екстремисти постъпват така, в това число християните и юдеите. Но не оставяй чая ти да изстине. Трябва да се пие врял.

— Но, професоре... тези противоречия. Не им ли е обърнато внимание, не са ли обяснени, анализирани?

Професорът му наля още чай. Имаше прислуга, естествено, но му доставяше удоволствие да прави чая лично.

— Непрестанно. Вече тринайсет века безброй учени изучават тази уникална книга и пишат коментари върху нея. Колективно тези трудове се наричат „хадит“. Има около сто хиляди такива.

— Чели ли сте ги?

— Не всички. Това би отнело десет човешки живота. Но съм чел доста. И съм написал два.

— Един от атентаторите, шейх Омар Абдул Рахман, онзи, когото наричат слепия духовник, бил... е... също учен.

— Объркан. Нищо ново за всяка религия.

— И все пак трябва да попитам отново: защо ни мразят?

— Защото не сте като тях. Те изпитват неопишуема ярост към всичко, което не е като тях. Евреи, християни, наричаме ги „кафири“ — неверници, които никога няма да приемат единствената истинска вяра. Но също така и онези, които не са достатъчно мюсюлмани. В Алжир джихадистите колят цели села *фелахи*, селяни, включително жените и децата, в името на свещената война срещу Алжир. Никога не го забравяйте, лейтенант. На първо място са яростта и омразата. После идва ред на оправданието, позата на дълбок пиетет, но това е само преструвка.

— А вие, професоре?

Възрастният човек въздъхна.

— Аз ги мразя и ги презирам. Защото те вземат лицето на скъпия на сърцето ми ислям и го представят на света изкривено от гняв и омраза. Но комунизмът е мъртъв, а Западът е слаб и се самообслужва, заинтересуван единствено от удоволствията и алчността. Така че има мнозина, които се вслушват в новото послание.

Кит Карсън си погледна часовника. Наближаваше време за молитвите на професора. Стана. Ученият го разбра, усмихна се, също стана и изпрати госта си до вратата. А когато американецът си тръгна, каза зад гърба му:

— Лейтенант, опасявам се, че скъпият ми ислям навлиза в дълга непрогледна нощ. Вие сте млад и ще видите нейния край, *иншалла*^[9]. Аз обаче се моля дано да не доживея да го видя.

След три години ученият почина в леглото си. Но масовите убийства бяха започнали с взривяването на мощна бомба край блок с апартаменти, обитаван от американци в Саудитска Арабия. Човек на име Осама бен Ладен бе напуснал Судан и се бе върнал в Афганистан като почетен гост на новия режим на талибаните, вече поел контрола над страната. А затънал в години на лишения и тревоги, Западът продължаваше да нехае за собствената си защита.

В настоящето

През лятото малкият пазарен град Грейнджком в Съмърсет привлича доста туристи, които да се разхождат по калдъръмените му

улицы от 17-и век. Иначе, понеже се намира встрани от основните пътища към плажовете и заливчетата на Югозападна Англия, той е доста спокойно място. Но има история, има дарени с грамота кралски привилегии, има градски съвет и има кмет. През април 2014 година това бе Негова милост Джайлс Матрейвърс, пенсиониран продавач на готово облекло, комуто бе дошъл редът по ротационния принцип да бъде кмет и правото да носи кметското огърлие, обшитата с кожа тога и тривърхата шапка.

И точно това правеше при откриването на новата сграда на Търговската палата, точно зад Хай стрийт, когато някакъв човек изскочи от малка групичка зяпачи, прекоси десетината метра до кмета, преди някой от тях да успее да реагира, и заби в гърдите му касапски нож.

Присъстваха двама полицаи, но нито един от тях не бе въоръжен. За умирация кмет се погрижиха секретарят на кметството и няколко случайни лица, но беше безрезултатно. Полицайте повалиха убиеца, който не направи опит да избяга, а вместо това крещеше нещо, останало неразбрано от всички присъстващи, но което експертите покъсно идентифицираха като „Аллаху акбар“ или в превод „Аллах е велик“.

Единият полицай бе порязан по ръката, когато посегна за ножа, но миг след това убиецът бе затиснат от двамата униформени. Както си му е редът, пристигнаха детективи от главния град на графството Таунтън, та да проведат нужното официално разследване. Нападателят седеше тъпо в полицейския участък и отказваше да отговаря на каквито и да било въпроси. Беше облечен в дишдаша до петите, поради което от участъка в Гаунтън бе повикан говорещ арабски служител, само че и това се оказа безполезно.

Мъжът беше идентифициран като помагач за зареждане на щандовете в местния супермаркет. Живеел в боксониера в пансион. Хазайката му каза, че бил иракчанин. Отначало бе допуснато, че постъпката му е в резултат на гняв от случващото се в графството, но от Вътрешно министерство разкриха, че е пристигнал като бежанец и е получил политическо убежище. Младежи от града свидетелстваха, че Фарук, известен като Фреди, допреди три месеца ходел по купони, пиел и излизал с момичета. Наскоро обаче се променил, затворил се в

себе си, станал мълчалив и откровено не одобрявал предишния си начин на живот.

В единствената му стая не бе открито нищо интересно, освен лаптоп, чието съдържание би могло да заинтригува доста полицията в Бойзи, Айдахо. Проповед след проповед от маскиран мъж, седящ пред окачено на стената парче плат, изписано с цитати от Корана, призоваващи правоверните да унищожат „кафирите“. Поразените полицаи от Съмърсет изгледаха десетина подобни проповеди. Проповедникът ги изнасяше на английски, без никакъв акцент.

И докато убиецът седеше все така мълчалив и оформяха документите за задържането му, лаптопът му бе изпратен в Лондон. Столичната полиция предаде подробностите на Вътрешно министерство, а оттам се консултираха със Службата за сигурност, МИ5. Там вече бяха получили доклад от своя човек в британското посолство във Вашингтон за случилото се в Айдахо.

1996

Когато се прибра в Щатите, капитанът от американската армия Кит Карсън бе командирован за три години в Камп Пендълтън — мястото, където бе роден и където бе прекарал първите четири години от живота си. През това време дядо му по бащина линия, полковник от запаса на морската пехота, воювал някога при Иво Джима, почина в старчески дом в Северна Каролина. Баща му бе повишен в генерал майорско звание — факт, от който дядо му насмалко да се пръсне от гордост съвсем малко преди да се помине.

Кит Карсън се запозна с една сестра от флота, работеща в болницата, където някога бе дошъл на този свят, и се ожениха. Три години със Сюзан се опитваха да създадат потомство, до момента, когато изследванията не показаха, че тя не може да забременее. Взеха решение да си осиновят дете, но по-нататък. Така през лятото на 1999 година той постъпи в Колежа за щабни офицери в Куонтико, а през 2000 г. го повишиха в майор. След дипломирането му последва ново командироване и той замина заедно с жена си за Окинава, Япония.

Беше там, на много часови пояси западно от Ню Йорк, когато малко преди да си тръгне за дома видя по телевизията изображения, на които просто не можеше да повярва. Денят беше 11 септември 2001.

Остана заедно с другите в офицерския клуб да гледа отново и отново в каданс как двата самолета се забиват първо в Северната, после в Южната кула.

За разлика от останалите той знаеше арабски, познаваше арабския свят и сложното устройство на религията на исляма, приета от над един милиард души от жителите на планетата.

Спомни си за професор Абдулазис, кротък, изтънчен, поднасящ чай и предсказващ дълга тъмна нощ за света на исляма. И за другите. Слушаше и гледаше как хората около него кипват от гняв, докато по телевизията съобщаваха нови и нови подробности. Деветнайсет араби, след които петнайсет саудитци, бяха извършили това. Помнеше лъчезарно усмихнатите лица на пазаруващите в Ал Джубаил, когато ги поздравяваше на собствения им език. Същите хора ли бяха това?

Призори целият полк бе строен по заповед на плаца. Речта на командира на полка беше кратка и ясна. Започваше война и пехотата както винаги щеше да защити нацията, където, когато и по какъвто и да е начин бъде призвана.

Майор Кит Карсън си помисли с горчивина за похабените години, когато след всяка поредна атака срещу Съединените щати в Африка и Близкия изток политиците изсипваха едноседмична тирада от огън и жупел, но никой не коментираше мащаба на подготвящата се в афганистанските пещери яростна атака.

Нямаше никакъв начин да бъде преувеличена травмата, която 11/9 нанесе на Щатите и американския народ. Всичко се бе променило и никога нямаше да бъде пак същото. За двайсет и четири часа гигантът се бе надигнал от мъртвешкия си сън.

Карсън знаеше, че ще последва отмъщение, и искаше да е част от него. Но беше закотвен на някакъв японски остров и му оставаха години служба.

Само че събитието, променило Америка завинаги, щеше да промени и живота на Кит Карсън. Онова, което той нямаше как да знае, бе, че във Вашингтон един много старши офицер на ЦРУ и ветеран от Студената война на име Ханк Крамптън вече ровеше из архивите на армията, флота, военновъздушните сили и морската пехота в търсене на човек е много специални качества. Операцията се наричаше „Изтриване“ и задачата ѝ бе откриване на хора на активна служба, владеещи арабски.

В офиса на Крамптън в Сграда 2 на комплекса на ЦРУ в Лангли, Вирджиния, досиетата на потенциалните кандидати бяха вкарани в компютри, които ги прегледаха много по-бързо, отколкото може да ги прочете човешко око или да ги осмисли човешкият мозък. Имена и кариери бяха сортирани и повечето кандидати отпаднаха. Останаха малцина.

Едно име застана начело на списъка, маркирано с мигаща звездичка в горния десен ъгъл на екрана. Майор, морски пехотинец, със стипендия „Олмстед“, дипломиран в езиковата школа на Монтерей, специализирал две години в Кайро, владеещ арабски език като роден. „Къде е той?“, попита Крамптън. „В Окинава“, отговори компютърът. „Хубаво, но на нас ни трябва тук“, нареди Крамптън.

Отне време и не мина без разговори на висок глас. Морската пехота се опъваше, но Управлението държеше козовете. Директорът на ЦРУ е отговорен само пред Президента, а директорът на централното разузнаване^[10] Джордж Тенет говореше директно в ухото на Джордж Уокър Буш. За Овалния кабинет протестите на морската пехота не означаваха нищо. Майор Карсън бе командирован в ЦРУ. Прехвърлянето не му беше по душа, но поне го спаси от Окинава и той се зарече да се върне в морската пехота при първа възможност.

На 20 септември 2001 самолет „Старлифтър“ излетя от Окинава и пое курс към Калифорния. На една от задните седалки седеше майор от морската пехота. Майорът знаеше, че службата ще се погрижи за Сюзан и ще я върне в базата в Куонтико, а това означаваше не толкова далече от Лангли.

От Калифорния майор Карсън отлетя за военновъздушната база (ВВБ) „Андрюс“ край Вашингтон и отиде да се представи в Централата на ЦРУ, както му беше заповядано.

Последваха събеседвания, изпити по арабски, задължително преобличане в цивилни дрехи и влизане в малък офис в Сграда 2, на километри от началниците в Управлението, които обитаваха най-високите етажи на Сграда 1.

Стовариха на бюрото му купчина прехванати излъчвания на арабски, за да ги прегледа и коментира. Това го подразни — беше работа за Агенцията за национална сигурност във Форт Мийд на Балтимор Роуд, Северен Мериленд. Там слухтяха и подслушваха и там

бяха разбиваните на шифри. Не беше дошъл тук, за да анализира новинарските емисии на Радио Кайро.

И тогава из сградата плъзна слух: молла Омар, странният водач на талибанското правителство в Афганистан, отказваше да предаде виновниците за 11/9. Осама бен Ладен и цялото му движение Ал Кайда щяха да продължат да пребивават в безопасност на територията на Афганистан. А слухът беше: „Ще ги нападнем!“.

Подробностите не бяха известни, но няколко неща бяха сигурни. Флотът щеше да се настани в Персийския залив и щеше да осигури смазващо въздушно присъствие. Пакистан щеше да сътрудничи с неохота и на цената на много условия. Американското присъствие на терен щеше да се ограничи само до Специалните сили. А британските им колеги щяха да бъдат редом с тях.

ЦРУ, с изключение на своите шпиони, агенти и аналитици, разполагаше с един отдел, който участваше във всичко, известно в занаята като „активни мерки“ — евфемизъм за мръсната работа, състояща се в убиване на хора.

Кит Карсън обмисли личните си мотиви и се постара да звучат убедително. Отиде при началника на отдел „Специални мероприятия“ и му каза в прав текст: „Имате нужда от мен“.

— Сър, няма никаква полза от мен да седя в курника като квачка. Може и да не говоря пушу или дари^[11], но истинските ни врагове са терористите на Бен Ладен — а те са изцяло араби. Мога да ги слушам какво говорят, мога да разпитвам пленници и да чета писмените им инструкции и бележки. Трябвам ви в Афганистан, нямате никаква полза от мен тук.

Спечели го и бе откомандиран. Когато на 7 октомври президентът Буш обяви нахлуването, изнесените поделения на ОСМ^[12] бяха на път да се присъединят към Северния антиталибански алианс. Кит Карсън беше с тях.

[1] Съзнателно съзвучна с „Капитолия“ във Вашингтон, тази сграда е мястото за законодателна дейност в щата. — Б.пр. ↑

[2] Кит (Кристофър) Карсън (1809–1868) — американски пътешественик, трапер и откривател на нови земи. — Б.пр. ↑

[3] Eagle Seoul — най-високият и много престижен ранг в американската бойскаутска програма. От въвеждането му през 1911

година е присвоен на над 2 милиона американски момчета. Това е доживотна титла, дала основание за изрази „Веднъж орел, завинаги орел“. — Б.пр. ↑

[4] Рейнджър — военнослужещ в десантно-диверсионно разузнавателно поделение в армията на Съединените щати. — Б.пр. ↑

[5] Бойна единица, отговаряща за използването на тежки миномети. — Б.пр. ↑

[6] Стипендията „Олмстед“ се дава на трима кадрови офицери от трите вида войски и представлява безвъзмездна финансова помощ за двегодишно обучение на чужд език и съпътстващите разноски за езикова специализация в чужда страна. — Б.пр. ↑

[7] Салафисткият джихадизъм е движение или идеология, възникнала в средата на 90-те години, която изповядва насилствен джихад. По същество това е крайна форма на сунитския ислямизъм, отхвърляща демокрацията и управлението на шиитите. — Б.пр. ↑

[8] Коранът се състои от 114 сури (глави), разделени на аяти. Някои сури, особено в началото си, съдържат аяти със скрит смисъл. — Б.пр. ↑

[9] „Ако такава е волята на Аллах“ (араб.). — Б.пр. ↑

[10] Кабинетът на директора на централното разузнаване (DCI) е висшият орган за разузнаване и в него по правило се избират Директорът на ЦРУ, Главният съветник по разузнаването на Президента и на Съвета за национална безопасност и Координаторът на разузнавателните дейности във всички американски разузнавателни агенции (известни като „разузнавателна общност“). Този орган е съществувал от 1946 до 2005 г., когато е сменен от Директора на националното разузнаване (DNI) и Директора на ЦРУ (D/CIA). — Б.пр. ↑

[11] Пущу — един от двата официални езика в Афганистан (говори се и в северните части на Пакистан). Дари е съвременен вариант на персийския. — Б.пр. ↑

[12] Отдел „Специални мероприятия“ (в ориг. Special Activities Division). — Б.пр. ↑

2.

Битката за Шах и Кот започна зле и се разви още по-зле. Майор Кит Карсън от морската пехота, придаден към ОСМ, трябваше вече да е потеглил за вкъщи, когато поделението му бе извикано да помогне.

Вече беше ходил в Мазар е Шариф, когато талибанските затворници се бяха разбунтували, а узбеките и таджиките от Северния алианс ги бяха помели. Беше видял как колегата му от ОСМ Джони Спан — „Майк“ бе заловен от талибаните и пребит до смърт. Тогава се намираше в далечния край на огромния комплекс и само бе проследил с поглед как бойците от британските Кораби със специално назначение^[1] спасяват партньора на Спан, Дейв Тайсън, от подобна съдба.

После бе ред на мощната атака в южно направление, за да се разгроми старата съветска въздушна база край Баграм и да се превземе Кабул. Не взе участие в сраженията в планинския масив Тора-Бора, където подкупеният (явно с недостатъчно пари) афгански главатар ги бе предал и бе позволил на Осама бен Ладен и антуража му да преминат границата и да се скрият в Пакистан.

След това, в края на февруари, от афгански източници дойде слухът, че все още имало шепа твърдоглавци, укрепили се в долината Шах и Кот, на север в провинция Пактия. Разузнавателните данни за пореден път се бяха оказали недостоверни — не ставаше дума за „шепа хора“, а за стотици.

Победените талибани, понеже бяха афганистанци, трябваше все някъде да отидат и естественото им убежище бяха местните села. Щяха да се измъкнат и просто да изчезнат от лицето на земята. Но бойците на Ал Кайда бяха араби, узбеки и най-жестоките от всички — чеченци. Не говореха пушу и обикновените афганистанци ги мразеха. Значи им оставаше да се предадат или да умрат в бой. Почти всички избраха второто.

Американското бойно командване реагира на сигнала с не особено мащабен проект, наречен Операция Анаконда, възложена на

„тюлените“^[2]. Три огромни хеликоптера „Чинук“ излетяха за долината, която се считаше за празна територия.

При слизване водещият хеликоптер бе с носа нагоре и опашната част надолу, с отворен близко над земята товарен люк, и точно тогава скритите бойци на Ал Кайда обявиха присъствието си. Една реактивна граната беше изстреляна от толкова близко, че направо премина през фюзелажа, без да се взриви — не бе имала достатъчно полетно време във въздуха, за да се подготви детонаторът. Така че гранатата влетя от едната страна, не улучи никого и нищо и излетя през другата, като остави след себе си две дупки за „проветряване“.

Не така невинен се оказа откосят от автомат, изстрелян от „гнездо“ сред заснежените скали. Той също по чудо не поразил никого, но направи на нищо пулта за управление, като разкъса приборното табло. След няколко минути виртуозно пилотиране пилотът успя да изведе обречения „Чинук“ от опасната зона и да го приземи на пет километра, където беше по-безопасно. Другите две машини го последваха.

Но един от тюлените, главен старшина Нийл Робъртс, който междувременно беше успял да откопчае обезопасителното въже, се подхлъзна в локва разлята хидравлична течност и изпадна през отворения и наклонен назад люк. Приземи се жив и здрав сред група очакващи го терористи на Ал Кайда.

Тюлените никога не изоставят своите на бойното поле, без значение дали са живи, или мъртви. След успешно дебаркиране те атакуваха, за да освободят главен старшина Робъртс. И докато се придвижваха в обратна посока по най-бързия възможен начин, повикаха подкрепление. Това сложи началото на битката за Шах и Кот. Тя продължи четири денонощия, като отне живота на Нийл Робъртс и шестима други американци.

Три поделения се оказаха достатъчно близко, за да реагират на призива за помощ. От едната посока дойде рота на британските КСН, от другата — отряд на ОСМ. Най-голямата група, която се отзова, бе батальон на 75-и рейнджърски полк.

Студът бе кучи, с температури много под нулата. Бръснещият снеговалеж заслепяваше. Никой нямаше представа как арабите тук преживяват подобни зими. Но явно знаеха как и бяха готови да умрат до последния човек. Не вземаха пленници и не очакваха да бъдат

плениявани. Според дадени впоследствие свидетелски показания те просто извирали от пролуки в скалите, невидими пещери и скрити картечни гнезда.

Всеки ветеран с готовност ще потвърди, че битките скоро преминават в хаос, и тази при Шах и Кот постигна това по-бързо от другите. Отрядите скоро се оказаха откъснати от основните сили, а бойците — от отрядите. Кит Карсън се озова сам сред леда и навяващия сняг.

Видя друг американец — каската върху тюрбана го издаваше — на около четирийсет метра от себе си, също сам. Фигура в широка роба изникна от земята и изстреля по маскирания войник граната. Този път тя експлодира. Не улучи американеца, но се взриви в краката му и Карсън го видя да пада.

Простреля терориста с карабината си. Появиха се още двама и го нападнаха с крясъци „Аллаху акбар“. Той свали и двамата, втория на само два метра. После изтича при американеца. Той беше жив, но в тежко състояние — нажежено парче от обшивката на гранатата се бе забило в левия му глезен и практически го бе отрязало: ходилото в ботуша висеше на мускулни влакна и сухожилия. Костта я нямаше. Мъжът бе в първата фаза на безболезнен шок, предшестваща агонията.

Куртките и на двамата бяха покрити със замръзваща снежна кора. Карсън пробва да повика някой по радиото, но чу само бял шум. Свали внимателно раницата на ранения, извади пакета за бърза помощ и инжектира всичкия морфин в оголения прасец.

Рейнджърът усети първите спазми на болката и скръцна със зъби. После морфинът действа и той се отпусна в полусъзнание.

Карсън отлично разбираше, че ако останат тук, и двамата ще умрат. Видимостта бе двайсетина метра, и то между поривите на снежната вихрушка. Не можеше да види никого. Метна ранения рейнджър на гръб и тръгна.

Вървеше през възможно най-тежкия терен: под трийсетсантиметровата снежна пелена имаше камъни с големината на футболна топка, всеки от които можеше да стане причина за счупване на крака. Носеше своите 80 килограма плюс 25-килограмовата си раница плюс 80-те килограма на рейнджъра — неговата раница бе оставил. Плюс карабината, гранатите, мунициите и водата.

По-късно не можеше да си спомни как бе изгазил онази долина на смъртта. В един момент морфинът в рейнджъра спря да действа, така че Карсън го свали на земята и му инжектира своята доза. След цяла вечност чу пърпоренето на двигател. С пръсти, които бяха загубили чувствителността си, издърпа тъмночервената сигнална ракета, разкъса я със зъби и я насочи нагоре под наклон в посоката, от която идеше шумът.

По-късно екипажът на евакуационния „Блекхоук“ му каза, че ракетата прелетяла толкова близко до кабината, че си помислили, че ги атакуват. А после погледнали надолу по склона и видели двама снежни човеци, единият безжизнен, вторият ръкомахащ. Било прекалено опасно, за да кацнат.

Хеликоптерът се спусна на половин метър над снега, двама от санитарите привързаха рейнджъра на носилката и го качиха на борда. Карсън се изкатери с последни сили и припадна на пода.

Блекхоукът ги закара в Кандахар, сега голяма американска ВВБ, но по онова време все още недовършена. Все пак там имаше военнополева болница. Рейнджърът веднага бе вкаран в интензивното отделение. Кит Карсън реши, че няма да го види повече. На следващия ден, упоен и в хоризонтално положение, рейнджърът пое в дълъг полет към американската ВВБ „Рамщайн“, Германия, където полевата болница е достойна дори за кралски особи.

В крайна сметка рейнджърът — подполковник Дейл Къртис — загуби левия си крак. Просто нямало начин да бъде спасен. След ампутацията, която бе само пластична хирургия за оформяне на срязването, започнато от гранатата, Къртис остана с протеза, накуцване, бастун за цял живот и славен край на кариерата си на рейнджър. Когато беше в състояние да ходи, го върнаха в Националния военен медицински център „Уолтър Рийд“ край Вашингтон за следбоева терапия и изработване на мярка на изкуствено ходило. Майор Кит Карсън не го видя години наред.

Шефът на ЦРУ в Кандахар поиска заповеди отгоре и Карсън излетя за Дубай, където Управлението имаше масирано присъствие. Беше първият оцелял очевидец на случилото се в Шах и Кот, което означаваше продължително даване на показания пред цяла галерия висши началници. Сред тях имаше следователи от морската пехота, флота и ЦРУ.

В офицерския клуб се запозна с мъж на своя възраст, флотски офицер, командирован в Дубай, където също имаше американска военноморска база. Вечеряха заедно. Офицерът — капитан трети ранг — сподели, че е от ВСКР^[3], и каза:

— Защо не се прехвърлиш при нас?

— Полицай? — попита невярващо Карсън. — Не. Но благодаря.

— Ние не сме точно полицаи — обясни капитанът. — И не сме моряци в дълъг отпуск на сушата. Говоря ти за сериозни престъпления, за издирване на престъпници, откраднали милиони, за десет големи военноморски бази по места, където се говори арабски. Предизвикателството наистина е голямо.

И точно тази дума убеди Карсън. Военноморската пехота е в състава на американския военен флот. Щеше да се движи в рамките на по-голяма служба. В текущото си положение очакваше в Щатите да го върнат зад бюрото и да продължи анализирането на материали на арабски в Сграда 2 на Лангли. Така че кандидатства във ВСКР и там просто го грабнаха.

Това го извади от ЦРУ и наполовина го върна в морската пехота. Осигури му и работа в Портсмут, Нюпорт Нюз, Вирджиния, в чиято голяма военноморска болница веднага се намери място за Сюзан.

Портсмут, освен това му позволи често да посещава майка си, която по онова време бе в терапия за рак на гърдата, който я довърши три години по-късно. А когато баща му, генерал Карсън, се уволни същата година, пак можеше да е близо до него: генералът се оттегли в селище за пенсионери до Вирджиния Бийч, където можеше да се отдаде на любимия си голф и да участва във вечерите за ветерани морски пехотинци, избрали същото място за последните си години.

Карсън прекара четири години във ВСКР и успя да издири и изправи пред правосъдието десетима големи бегълци, с престъпления, заслужаващи тежки присъди. През 2006 година си издейства прехвърляне обратно в морската пехота с чин подполковник и бе командирован в Камп Леджън, Северна Каролина. Един ден, докато пътуваше, за да се прибере при Сюзан, жена му бе убита от пиян шофьор, който загубил контрол над колата си и ѝ размазал главата.

В настоящето

Третото убийство в рамките на един месец беше на висш полицаи в Орландо, Флорида. Една слънчева пролетна утрин той излизал от дома си и бил прободен в сърцето откъм гърба, когато се навел да отвори вратата на колата си. Успял обаче да извади пистолета си и да стреля два пъти и убил нападателя на място.

Последвалото разследване идентифицира младия убиец като сомалиец, бежанец, получил политическо убежище по лични причини и след това започнал работа в службата за почистване на града.

Колегите му свидетелстваха, че през последните два месеца се бил променил — станал затворен и дистанциран, намусен и критичен към американския начин на живот. През последните дни екипът на колата за събиране на боклук бе започнал да страни от него, понеже вече бил труден за понасяне. Отдаваха промяната в настроението му на носталгия по родината.

Но не беше така. Обискът на жилището му разкри, че причината е приемането на ултраджихадизма, породен, както изглежда, от пристрастеността му към серия онлайн проповеди, които хазайката му бе чула да се разнасят откъм неговата стая. Пълният доклад замина за бюро на ФБР в Орландо, а оттам постъпи в „Хувър Билдинг“^[4], Вашингтон.

Тук историята престана да изненадва. Същият разказ за приемане на нова вяра след дълги часове слушане на онлайн проповедите на проповедника от Близкия изток, говорещ безукорен английски, последвано от непредсказуемо, напълно изненадващо за околните, убийство на местен виден гражданин, бе докладван четири пъти в Съединените щати и — доколкото бе известно на Бюрото — два пъти във Великобритания.

Бяха направени справки в ЦРУ, Центъра за антитероризъм и Министерството на националната сигурност. Бе информирана всяка американска институция, имаща, макар и нищожен интерес към ислямския тероризъм, но никой не се отзова с полезна информация. Кой беше този човек? Откъде се бе появил? Къде записваше проповедите си? Наречекоха го Проповедника и това прозвище започна да се изкачва в списъците на лицата, представляващи оперативен интерес.

В Щатите съществува диаспора от над един милион мюсюлмани, пряко или по линия на родителите си произхождащи от Близкия изток

или Централна Азия, а това представляваше огромна база потенциални кандидати да прегърнат ултраострите джихадистки убеждения на Проповедника и да се отзоват на неговите призови за нанасяне, макар и на един-единствен удар на Големия Сатана, преди да се присъединят към Аллах за вечно благоденствие.

В крайна сметка Проповедника попадна в сутрешните дискусии всеки вторник в Овалния кабинет, а след това се озова и в списъка на Набелязаните.

Хората реагират на скръбта по различни начини. За някои искрената скръб се изразява в истерия. При други безпомощното разплакване пред много хора е единственото приемливо. Но има и трети, които отнасят нараняването на усамотено място като животните. Те страдат сами, освен ако наблизко няма роднина или близък човек, в когото да се сгушат, и споделят сълзите си със стената.

Кит Карсън посети баща си в старческия дом, но понеже работеше в Леджун, нямаше как да остане за по-дълго.

Сам в празния си дом в базата той се хвърли с настървение в работата си и докара тялото си до границите на човешката издръжливост със самотни кросови бягания и тренировки в залата за фитнес, докато физическата болка не започнеше да притъпява вътрешната, макар лекарят на базата да му каза да го дава малко по-леко.

Беше един от създателите на програмата „Бойно преследване“, в която морските пехотинци тръгваха по трасе и овладяваха техниките за преследване в различна по характер обстановка: сред дивата природа, в извънградска и градска среда. Основната тема беше: никога не ставай преследван, винаги оставай ловец. Но докато беше в Портсмут и Леджун, се случиха много важни събития.

11/9 сложи началото на мащабна промяна в нагласата на американските въоръжени сили и правителството по отношение на дори малко вероятните заплахи срещу Съединените щати. Националното безпокойство малко по малко започваше да се изразжда в национална параноя. Резултатът бе експлозивно разрастване на света на разузнаването. Първоначалните 16 разузнавателни агенции на САЩ за кратко време се превърнаха в над 1000.

Към 2012 американците с достъп до свръхсекретни материали станаха над 850000. Над 1200 правителствени организации работеха над свръхсекретни проекти и близо 2000 частни компании също работеха над свръхсекретни проекти, свързани с антитероризма и националната сигурност в над 10000 места из цялата страна.

През 2001 година целта беше никога повече основните разузнавателни агенции да не отказват да споделят една с друга информацията, с която разполагат, и по този начин да не позволят на 19 фанатици, решени да извършат масово убийство, да се промъкнат през ситото. Но резултатът едно десетилетие по-късно и на цена, която едва не докара икономиката до фалит, бе в голяма степен същият, какъвто и през 2001 година. Самият обем и сложност на машината за самоотбрана създаде 50000 свръхсекретни доклада ежегодно, прекалено много, за да бъдат прочетени от някого, да не говорим да бъдат разбрани, анализирани, синтезирани и обобщени. Така че те останаха само архивирани.

Най-съществената промяна беше при Командването на съвместните специални операции. Този орган беше съществувал години наред преди 11/9, но за него се знаеше малко, а структурата му бе с предимно отбранителен характер. Двама мъже щяха да го превърнат в най-голямата, най-агресивната и най-смъртоносна частна армия на света.

Думата „частна“ е оправдана, защото става дума за личен инструмент на Президента и никого другия. Тази организация може да воюва, без да иска никаква санкция от страна на Конгреса, многомилиардният ѝ бюджет се получава, без да се нарушава спокойствието на Бюджетната комисия, и тя може да убива, без това да промени осезаемо равния тенор на говорителя на Главния прокурор. Всичко е свръхсекретно.

Първият трансформатор на КССО беше министърът на отбраната Доналд Ръмсфелд. Този безжалостен и вечно гладен за власт познавач на интимните тайни на Вашингтон гледа с неодобрение на мощта и привилегиите на ЦРУ. Съгласно основополагащия устав Управлението с отговорно единствено пред Президента, но не и пред Конгреса. Със своя ОСМ то може да извършва секретни и смъртоносни операции зад граница по усмотрение единствено на своя директор. Това означава власт, реална власт, и министър Ръмсфелд беше решен да я получи за

себе си. Но Пентагонът е във висша степен зависим от Конгреса и безграничната му способност за намеса.

Ръмсфелд се нуждаеше от оръжие извън надзорните възможности на Конгреса, за да има шанс да съперничи с директора на ЦРУ Джордж Тенет. Напълно трансформираният КССО се превърна в това оръжие.

Със съгласието на президента Джордж У. Буш КССО започна да се разраства и разраства — по размер, бюджет и власт — и погълна всички специални сили на държавата. Това включваше Отряд 6 на тюлените (същия, който по-късно щеше да ликвидира Осама бен Ладен). Делта Форс, който наследи разформированите зелени барети от близкото минало, 75-и рейнджърски полк, авиационния полк на силите със специално назначение (т.н. Нощни сталкери, хеликоптерите с голям обseg на действие) и други. Погълна и ОПТО.

През лятото на 2006, докато в Ирак все още вреше и кипеше от граница до граница и малцина поглеждаха настрана, се случиха две неща, които завършиха обновлението на КССО. Беше назначен нов командир — генерал Стенли Маккристъл. Ако някой смяташе, че КССО ще продължи да се занимава с предимно вътрешни проблеми, щеше да остане силно изненадан. А през септември 2003 министър Ръмсфелд си осигури съгласието на Президента и подписа му под Президентския указ.

Президентският указ представляваше 80-страничен документ и сред страниците му бе дълбоко заровена Президентска директива — най-висшият президентски декрет в Америка, — без да се назовава по този начин. Указът практически казваше: „Правете каквото искате“.

Горе-долу по същото време един накуцващ полковник рейнджър на име Дейл Къртис приключваше едногодишния си платен отпуск за рехабилитация. Беше свикнал до такава степен с протезата на левия си крак, че накуцването му бе практически незабележимо. Но 75-и рейнджърски полк не е място за мъже с изкуствени крака. Кариерата му изглеждаше приключила.

Но също както е при „тюлените“, един рейнджър никога не изоставя друг рейнджър в беда. Генерал Маккристъл беше бивш рейнджър, и то от 75-и полк, така че бе чувал за полковник Къртис. Той току-що бе поел командването на КССО, а това включваше ОПТО, чийто командир предстоеше да се уволни в резерва. Постът

„командир“ не предполага изпращане в бойни операции. Това е длъжност най-вече зад бюро. Последва кратка среща и полковник Къртис с радост прие предложената му възможност.

В света на тайните операции има едно старо правило и то е, че ако искаш да запазиш нещо в тайна, не се опитвай да го скриваш, понеже някой плазмодий от пресата така или иначе ще надуши за него. Направи друго: дай му невинно име и му прикачи скучно звучаща длъжностна характеристика. ОПТО е съкращение за Оперативна поддръжка на технически операции.

Това дори не е „агенция“, „управление“ или „администрация“. Оперативна поддръжка може да означава всичко от смяна на електрическите крушки до ликвидиране на досадни политици от Третия свят. В конкретния случай беше по-вероятно да значи второто.

ОПТО съществуваше отдавна преди 11/9. Това бе организацията, която освен другото бе издирила колумбийския кокаинов барон Пабло Ескобар. Това е, с което тя се занимава: издирване на престъпници, когато всички останали са безсилни. Съставът ѝ наброява 250 души и тя се помещава в заграден комплекс в Северна Вирджиния, маскиран като изследователска лаборатория за токсични материали. Тук никой не идва на посещение.

За да е всичко още по-секретно, името ѝ непрекъснато се сменя, като се започне от „Операции“ и се мине през „Сянката на доверителя“, „Прекъснат вектор“, „Гробищен повеи“ и „Сивата лисица“. Последното се бе оказало по-общо мнение най-удачно и бе запазено като кодово име на командира. Така че с назначението си полковник Дейл Къртис изчезна и на негово място се появи Сивата лисица. Самата организация по-късно стана „Мероприятия в поддръжка на разузнаването“, но когато думата „разузнаване“ започна да привлича ненужно внимание, върнаха старото ѝ име — ОПТО.

Когато през 2009 година големият началник на издирвачите се пенсионира и закара пълната си с абсолютно строго секретни тайни глава в дървено бунгало в Монтана, където се отдаде на издирване на дъгова пъстърва, Сивата лисица бе на работа цели шест години. Полковник Къртис можеше да издирва само иззад бюрото си, но наличието на компютър в съчетание с осигурен достъп до всяка мислима база данни в американската военна машина е повече от летящ старт във всяко начинание. След седмица усилия на екрана му се появи

име, което го сепна: подполковник Кристофър (Кит) Карсън — човекът, изнесъл го буквално на гърба си от Шах и Кот.

Прегледа кадровото му досие: боец, учен, арабист, лингвист, издирвач. И ръката му автоматично посегна към слушалката на телефона.

Кит Карсън не искаше да напуска морската пехота за втори път в живота си, но и този път спорът се проведе и реши на ниво далече над неговото.

Така че след седмица той влезе в офиса на Сивата лисица в ниска постройка посред гора в Северна Вирджиния. Погледът му се спря върху леко накуцващия мъж, който се надигна, без да взема подпряния в ъгъла бастун, и нашивките му, издаващи 75-и рейнджърски полк.

— Помниш ли ме? — попита го полковникът.

Кит Карсън се сети за вледеняващия вятър, за камъните под бойните боти, за подгъващата краката му тежест на гърба и за върховното изтощение, което едва не го бе довършило.

— Беше отдавна — късо отбеляза той.

— Знам, че не искаш да напускаш морската пехота — увери го Сивата лисица, — но аз имам нужда от теб. Между другото, тук сме на малките си имена, а иначе подполковник Карсън вече не съществува. За целия останал свят ти си просто Издирвача.

С времето Издирвача допринесе лично или имаше ключов принос за проследяването на половин дузина от най-издирваните врагове на страната му. Байтула Мехсуд — пакистански талибан, ликвидиран с ракета, изстреляна от безпилотен самолет по селска къща в Южен Вазиристан, 2009; Абу ал Язид — основател на Ал Кайда, финансирал 11/9, убит с друга ракета, пак изстреляна от безпилотен самолет в Пакистан през 2010.

Пак той първи идентифицира Ал Кувейти като личен емисар на Бен Ладен. Безпилотните самолети проследиха от високо дългото му самотно пътуване през Пакистан до момента, когато изненадващо за всички наблюдатели той бе завил не към планината, а в обратна посока, което им позволи да идентифицират имението в Аботабад.

След това бе ред на американеца от йеменски произход Ануар ал Авлаки, който проповядваше онлайн на английски. Откриха го, защото

бе поканил сънародника си американец Самир Кан, редактор на джихадското списание „Вдъхновявай“, да се присъедини към него в Южен Йемен. Друг безпилотен самолет изстреля ракета „Хелфайър“ в прозореца на спалнята му, докато той спеше.

През пролетта на 2014, когато Сивата лисица влезе с Президентска директива, донесена чрез куриер от Белия дом тази сутрин, дърветата вече разцъфваха.

— Друг онлайн оратор, Издирвачо. Но случаят е странен. Няма име, няма лице. Пълна анонимност. Изцяло е твой. Каквото искаш, само кажи. ПД означава изпълнение на всяко искане. — И излезе накуцвайки.

Папката бе повече от тънка. Този човек се бе появил в онлайн пространството за първи път преди две години, малко след като първият интернет проповедник се бе преселил в отвъдното в компанията на петима сподвижници, докато стояли край камион в Северен Йемен, на 2 септември 2011 г. И докато Авлаки, роден и израсъл в Ню Мексико, бе имал подчертан американски акцент, Проповедника говореше като британец.

Две езикови лаборатории се бяха опитали да разберат от гласа каквото е възможно. Едната се намира във Форт Мийд, Мериленд, където е централата на огромната Агенция за национална сигурност. Там има „слушатели“, способни да уловят всеки разговор, проведен по мобилен или стационарен телефон, чрез имейл или с радиосигнал навсякъде по света. Те също така превеждат от стотици езици и диалекти и се занимават и с криптоанализ. Другата е на армията и се намира във Форт Хуачука, Аризона.

И двете бяха стигнали практически до едни и същи изводи: най-вероятно ставаше дума за пакистанец, роден и израсъл в културно и образовано семейство. В речта на Проповедника бяха доловени отсечени в края си думи, характерни за английския от колониалната епоха. Но имаше проблем.

За разлика от Ал Авлаки, който бе говорил с открито лице, гледайки в камерата, този никога не разкриваше лицето си. Носеше традиционния арабски *шемаг*, но прехвърляше края му през лицето си и го подпъхваше от другата страна. Виждаха се само блестящите му очи. Тъканта — обясняваше се в папката — можела да изкриви гласа и да направи още по-неопределени предположенията относно произхода

му. Компютърът с кодово име „Ешелон“ — идентификатор на всички световни акценти — бе отказал категорично заключение за източника на този глас.

Издирвача разпрати обичайния призив за съдействие до всички подслушвателни станции по целия свят. Този призив щеше да стигне до двайсет отвъдморски служби, въввлечени в борбата с джихадизма, като се започне с британските. Те бяха най-важни. Някога те отговаряха за Пакистан и продължаваха да имат добри контакти в тази страна. Тяхната тайна разузнавателна служба имаше голямо присъствие в Исламабад и добре се разбираше с още по-многочисленото ЦРУ. Всички щяха да получат посланието му.

Вторият му ход бе да влезе в архива с онлайн проповедите на Проповедника на джихадския сайт. Това означаваше часове и часове записи на проповедите на Проповедника през последните две години.

Основното послание на Проповедника бе просто, което може би обясняваше защо бе пожънал толкова голям успех в привличането на нови привърженици на каузата на своя ултраджихадизъм. За да си добър мюсюлманин, казваше той право в камерата, трябва истински и дълбоко да обичаш Аллах, да е благословено името му, и нека неговият пророк Мохамед почива в мир. Но простите думи не са достатъчни. Истинският правоверен трябва да почувства подтик да превърне любовта си в действие.

Това действие може да бъде само наказание на онези, които са обявили война на Аллах и неговия народ, пръснатата по целия свят мюсюлманска умма^[5]. И първи сред тези са Големият Сатана — САЩ, и Малкият Сатана — Обединеното кралство. Наказание за онова, което са сторили и което правят ежедневно, а прилагането на това наказание е свещена задача.

Проповедника призоваваше своите зрители и слушатели да не се доверяват никому, дори на онези, които твърдят, че мислят по същия начин. Защото дори в джамията може да има предатели, готови да продадат Истинския вярващ за златото на *кафирите*.

Така че Истинският вярващ трябваше да приеме исляма в съзнанието си и да не споделя с никого. Трябваше да се моли в уединение и да слуша само Проповедника, който щял да му покаже Верния път. А тръгването по този път означаваше, че всеки новопокръстен ще трябва да нанесе един удар на неверниците.

Проповедника предупреждаваше да не се замислят сложни операции, свързани с използването на редки химикали и предполагащи въвлечането на много съучастници, понеже някой наблизко може да обърне внимание на купуването или съхраняването на компонентите за бомбата или някой от заговорниците може да се окаже издайник. Затворите на неверниците били пълни с братя, които са били подслушвани, наблюдавани, шпионирани и издавани от хора, привидно напълно надеждни.

Посланието на Проповедника бе колкото просто, толкова и смъртоносно. Всеки Истински вярващ трябваше да набележи един виден *кафир* в обществото, в което живее, и да го изпрати в ада, докато самият той, благословен от Аллах ще умре с убеждението, че отива в рая.

Това бе развитие на философията на Ал Авлаки „Просто го направи!“^[6], но по-добре и по-убедително изложено. Рецептата му за свръхпростеност облекчаваше вземането на решение и изпълнението без помощници. И от нарастващия брой на абсолютно непредизвиканите с нищо убийства в двете набелязани страни беше ясно, че дори това послание да намери почва у по-малко от един процент от младите мюсюлмани, това пак означава многохилядна армия.

Издирвача провери отговорите от всяка американска и британска агенция, но никой не беше чувал някой да споменава някакъв „Проповедник“ в земите на мюсюлманите. Името му бе дадено от Запада, защото все пак трябваше да го наричат някак. Но този човек явно бе дошъл отнякъде, живееше някъде, излъчваше отнякъде и имаше истинско име.

Постепенно Издирвача започна да се убеждава, че отговорите се крият в киберпространството. Но във Форт Мийд разполагаха с компютърни експерти на почти гениално ниво и те бяха победени. Онзи, който пускаше проповедите в интернет, го правеше незабелязано и по непроследим начин, проповедите изглеждаха така, сякаш идат от ново и ново място, все едно той обикаля света, но от всичките стотици привидно възможни места нито едно не беше истинското.

Издирвача не приемаше никого, независимо от допуска му, в скривалището си в гората. Атмосферата на секретност, обгръщаща цялото поделение, се бе пропила и в душата му. Освен това не обичаше да посещава чужди офиси на територията на голям Вашингтон, ако това можеше да се избегне. Предпочиташе да го вижда само онзи, с когото искаше да говори. Съзнаваше, че си създава репутацията на чуждак, но предпочиташе крайпътните места — безлични и анонимни, както като заведения, така и за клиентите си. Срещна се с кибер аса от Форт Мийд в такова заведение край пътя за Балтимор.

Седяха и разбъркваха противните си кафета. Познаваха се от предишни срещи. Човекът срещу Издирвача бе смятан за най-добрия компютърен детектив на АНС, а това бе страховита репутация.

— И защо не можете да го откриете? — попита Издирвача.

Мъжът от АНС остана мрачно загледан в кафето си и отпрати с едва доловимо отрицателно поклащане на главата сервитьорката, навъртаща се наблизо в очакване да им долее от каната. Тя се отдалечи. Всеки, който погледнеше в сепарето, щеше да види двама мъже на средна възраст, единия в отлична физическа форма, другия възпълен, белязан с бледността на живот в офиси без прозорци.

— Защото е дяволски умен — каза той след проточила се пауза. Мразеше да му се изплъзват.

— Обясни — каза Издирвача. — Като на лаик, ако е възможно.

— Вероятно записва проповедите си на цифрова видеокамера или лаптоп. Нищо необичайно дотук. Излъчва на уебсайт, известен като Хиджра. Това е бягството на Мохамед от Мека в Медина.

Издирвача го гледаше сериозно. Не му трябваша обяснения за исляма.

— Може ли да се проследи Хиджра?

— Няма нужда. Това е само... носителят. Купил е сайта в някаква дребна фирма в Делхи, която вече не съществува. Когато има нова проповед за излъчване, изпраща я на Хиджра, но запазва географското ѝ местоположение в тайна, като я прави да изглежда излъчвана от място след място: обикаля по света, преминава през стотици други компютри, чиито собственици дори не подозират ролята, която играят. В крайна сметка проповедта изглежда като излъчена отвсякъде.

— Как предотвратява проследяването на пътя ѝ?

— Като принуждава даден прокси сървър да използва фалшив интернет адрес. IP адресът е като домашния ти адрес с пощенски код. След това вкарва в прокси сървъра зловреден софтуер или ботнет, за да разхвърли проповедта си по целия свят^[7].

— Преведи ми го на човешки.

Мъжът от АНС въздъхна — все пак прекарваше цялото си време говорейки на кибер жаргон с колеги, които се разбираха помежду си от половин дума.

— Зловреден софтуер е нещо като вирус, но повече от това. Бот идва от робот, нет — от мрежа. С други думи, нещо, което изпълнява командите ти, без да задава въпроси и без да разкрива за кого работи.

Издирвача обмисли чутото.

— И наистина ли великата АНС е победена?

Компютърният ас на правителството не бе поласкан, но кимна.

— Ние, разбира се, ще продължим да се опитваме.

— Само че часовникът тиктака. Ще трябва да опитам на друго място.

— Няма да те спра.

— Нека те попитам нещо. Опитай се да овладееш раздразнението си. Да предположим, че ти си Проповедника. Кого в никакъв случай не би желал да видиш по следите си? Кой може да ти вгорчи дните и нощите?

— Някой по-добър от мен.

— Има ли такъв?

Експертът от АНС въздъхна.

— Може би... Някъде... Според мен някой от новото поколение. Рано или късно ветераните във всяка професия биват пометени от голобради хлапета.

— И ти познаваш ли такова голобрадо хлапе? Конкретно голобрадо хлапе?

— Виж... не съм се срещал с него. Но на един семинар наскоро, на който се проведе и трудова борса, чух за младеж, който живеел тук, във Вирджиния. Информаторът ми каза, че не посетил борсата, защото живеел с родителите си и никога не излизал от къщи. Никога — изобщо. Особняк. Кълбо от нерви, което рядко проговаря. Но в своя свят летял като ас на висшия пилотаж.

— Кой свят?

— Киберпространството.

— Имаш ли име? Адрес?

— Допусках, че ще ме попиташ. — Той извади от джоба си лист, подаде му го и стана. — Не ме обвинявай, ако не ти свърши работа. В края на краищата това е само слух, нещо като фолклор между особняци.

Когато човекът си тръгна, Издирвача доизяде кексчетата, допи ужасното кафе и също стана. На паркинга погледна отново листчето: Роджър Кендрик. И адрес в Сентървил, Вирджиния, едно от многобройните сателитни градчета, появили се тук през последните двамазет години и след 11/9 пренаселили се с пътуващи ежедневно на работа до големия град.

Всички проследяващи, всички детективи, където и когото да издирват, каквато и да е набеязаната им мишена, се нуждаят от една усмивка на късмета. Само една. Кит Карсън щеше да получи цели две.

Едната щеше да дойде от странния тийнейджър, който се страхуваше да излезе от таванската си спалня в забутаната къща на родителите си в Сентървил, Вирджиния, а другата — от стар афгански селянин, чийто ревматизъм бе на път да го принуди да остави пушката и да слезе от планината.

[1] По-нататък КСН (в ориг. Special Boat Service). — Б.пр. ↑

[2] Разузнавателни сили за специални операции (в ориг. SEAL — от Sea Air Land Teams) — групи за диверсия по море, въздух и земя. — Б.пр. ↑

[3] Военноморска служба за криминални разследвания (в ориг. NCIS — Naval Criminal Investigation Service). — Б.пр. ↑

[4] Многоетажна сграда на адрес Пенсилвания авеню 935 във Вашингтон, където се намира централата на ФБР; наречена е на името на първия директор на ФБР Джон Едгар Хувър. — Б.пр. ↑

[5] Умма (араб.) — общност, особено ислямска общност. Думата има за корен „умм“ („майка“) и е термин в исляма за световната общност на мюсюлманите. През миналия век терминът понякога се използва от арабите за обозначаване на „нация“ в политически смисъл („панарабска умма“) и с местно значение (конкретна нация). — Б.пр. ↑

[6] Рекламното лого на компанията за спортни артикули „Найк“, поради което този вид терористи станаха известни като „Найк терористи“. — Б.пр. ↑

[7] „Прокси сървър“ — компютър посредник при свързване към интернет; IP адрес — уникален цифров код на всеки индивидуален компютър в интернет; ботнет — мрежа от свързани чрез интернет програми, чиито действия са синхронизирани за изпълнение на дадена задача. — Б.пр. ↑

3.

Горе-долу единственото нестандартно и дръзко нещо, което подполковник Мушараф Али Шах от пакистанската армия бе правил някога, бе да се ожени. И не ставаше дума толкова за самата женитба, колкото за момичето, което избра.

През 1979, на 25 години и ерген, той бе командирован за кратко на глетчера Сиачен — пусто и диво място в далечния север на страната, където границата се врязва в смъртния враг на Пакистан — Индия, по-късно, от 1984 до 1999, там щеше да тлее не особено ожесточена гранична война, но по негово време това бе едно безрадостно и пронизващо студено място, а самата командировка бе повече от изпитание.

Като повечето пакистанци, тогавашният лейтенант Али Шах бе от етническата група пенджаб и от него се очакваше — както впрочем бяха постъпили собствените му родители, — че ще склучи „добър“ брак, може би с дъщеря на старши офицер, което щеше да подпомогне кариерата му, или с дъщеря на богат търговец, което щеше да подпомогне банковата му сметка.

Щеше определено да се смята за късметлия, ако се бе случило някое от горните две, защото не беше особено интересен човек. Беше от онези, които изпълняват заповедите буквално, беше шаблонен, праволинеен, лишен от всякакво въображение. Но в онези назъбени планини се запозна и се влюби в местно момиче с изумителна красота, казваше се Сорая. И без нито разрешението, а още по-малко благословията на своя род, се ожени.

Нейното семейство бе доволно: вярваха, че сродяването с офицер от редовната армия ще се възприема като престижно в големите градове в равнината. И ще означава може би голяма къща в Равалпинди, а защо не дори в Исламабад. Уви, Мушараф Али Шах бе от онези, които не преуспяват в живота, и трийсет години по-късно бе стигнал до върха на кариерата си, която явно нямаше да продължи по-нагоре от чина подполковник. През 1980 година му се роди момче, Зулфикар.

Лейтенант Али Шах беше в танковите войски и получи офицерско звание на двайсет и една, през 1976. След първото му назначение в Скачен, което се смяташе за тежка командировка, се върна с бременната си жена и бе повишен в чин капитан. Получи и крайно скромна къща в офицерски квартал в Равалпинди, отстоящ на няколко километра от столицата Исламабад.

Повече поведенчески шокове нямаше да има. За офицерите в пакистанската армия новите командирования идваха с честота веднъж на две-три години и се делиха на „тежки“ и „леки“. Командироването в град като Равалпинди, Лахор или Карачи се приемаше за „леко“ и ставаше със семейството. Изпращането в гарнизони като Мултан, Кариан или Пешавар в гърлото на прохода Хибер, водещ към Афганистан, или в гъмжащата от талибани долина Суат, се смяташе за тежко, поради което там офицерите се пращаха без семействата им. През време на всички тези командировки Зулфикар ходеше на училище.

Във всеки пакистански гарнизонен град има училища за децата на офицерите, но те се разпределят на три нива. На дъното са правителствените училища, после идват училищата за военни, а за тези със семейно състояние са частните училища. Семейството на Али Шах нямаше пари извън съвсем скромната заплата на таткото, така че Зулфикар ходеше в училищата за военни. Те имаха репутацията на добре поддържани и в тях преподаваха много от офицерските съпруги. Най-важното бе, че бяха безплатни.

На петнайсет години момчето издържа приемните изпити и постъпи във военен колеж, където по съвет на баща си записа инженерство. Това автоматично гарантираше работа и/или офицерска кариера в армията. Годината бе 1996-а. Родителите започнаха да забелязват промяна в сина си на третата му година в колежа.

Али Шах — вече майор — беше, разбира се, мюсюлманин, но не чак страстно вярващ. Щеше да е немислимо да не ходи в джамията всеки петък или да не се присъедини в ритуалните молитви, когато се наложеше. Но това бе всичко. Обикновено обличаше униформата си най-вече по съображения за престиж, но ако трябваше да се облече цивилно, щеше да избере националното мъжко облекло: прилепналите по краката панталони и дългото закопчано отпред сако, които заедно съставляваха *салвар камеез*^[1].

Али Шах забеляза, че синът му си е пуснал рядка проскубана брада и носи бродирана прилепнала върху черепа шапка, както правеха дълбоко религиозните. Просваше се по пет пъти дневно, както се изискваше, и показваше неодобрението си, когато видеше баща си да пийва уиски — предпочитаната от офицерите напитка, — като гневно излизаше от стаята. Родителите му смятаха, че тази религиозна отдаденост е временна фаза в израстването му.

Отдаде се на четене на литература за Кашмир, диспутираната гранична територия, която трови отношенията между Индия и Пакистан още от 1947 година. Започна да клони към насилствения екстремизъм на Лашкар е Таиба, терористичната група, която по-късно щеше да поеме отговорността за клането в Мумбай^[2].

Баща му се опита да се утеши с мисълта, че синът му ще се дипломира след само година и тогава или ще постъпи в армията, или ще си намери добра работа като квалифициран инженер — талант, който традиционно бе смятан за нужен в Пакистан. Но през лятото на 2000 година младежът се провали на дипломирането — катастрофа, която баща му отдаде на занемаряването на учението и четенето на Корана, както и на изучаването на арабски, единствения език, на който бе разрешено да се изучава Коранът.

Това събитие сложи началото на поредица ожесточени кавги между баща и син. Майор Али Шах използва всичките си връзки, за да убеди управата на колежа, че синът му не се е чувствал добре и заслужава шанс отново да се яви на изпитите. Но тогава дойде 11 септември.

Като всички други по света, притежаващи телевизор, семейството изглежда ужасено самолетите, забиващи се в кулите близнаци на СТЦ. С изключение на сина им Зулфикар. Той беше радостен и шумно тържествуваше дори и на безбройните повторения на кървавия спектакъл. Това бе моментът, когато родителите му разбраха, че покрай крайната му религиозна отдаденост, непрестанното четене на основните пропагандисти на джихада Саид Кутб и поклонника му Аззим, покрай ненавистта към Индия, синът им е развил и омраза към Америка и Запада.

Същата зима Щатите нападناха Афганистан и за шест седмици Северният алианс, с огромната помощ на специалните сили на Съединените щати и американската въздушна подкрепа, успя да

събори талибанското правителство. А когато Осама бен Ладен избяга през пакистанската граница, за да не се върне никога повече, едноокият и странен водач на талибаните молла Омар се укри в пакистанската провинция Балучистан и се настани с висшия си съвет, т.н. Шура, в град Кета.

За Пакистан това съвсем не беше академичен проблем. Пакистанската армия и в действителност целите им въоръжени сили се управляват от Пакистанското разузнавателно управление, известно като ПРУ. Всеки униформен в Пакистан се отнася със страхопочитание към ПРУ. А ПРУ на свой ред стои зад създаването на талибаните.

Нещо повече, много голям процент от офицерите на ПРУ членуват или симпатизират на екстремисткото крило на исляма и нямат нито желание, нито намерение да изоставят своето чедо талибаните и гостите си от Ал Кайда, за да станат лоялни на Съединените щати, макар че с готовност биха се престорили, че са. Това сложи началото на трайната язва в пакистано-американските отношения. Старшите служители на ПРУ не просто знаеха, че Бен Ладен се крие в заграден комплекс в Аботабад — те му го бяха построили.

В ранната пролет на 2002 делегация на високо ниво от ПРУ замина за Кета, за да проведе разговори с молла Омар и неговата Шура. На никого дори не би минало през ума да включва скромния майор Али Шах в състава на делегацията, ако не беше един дребен факт: двамата генерали не говореха пущу, а моллата и пущунските му последователи не говореха урду. Майор Али Шах също не говореше пущу, но имаше син, който владееше този език.

Съпругата беше *патанка*^[3], от дивите планини на север. Родният ѝ език беше пущу. Синът ѝ владееше и двата езика. Така че придружи делегацията, опиянен от честта. След завръщането в Исламабад последва последната яростна кавга с ултразадръстения му баща, който остана да стои изправен до прозореца, сякаш бе глътнал бастун, когато синът му изскочи навън. Повече не го видяха.

Човекът, който стоеше пред господин Кендрик старши, когато той отвори входната врата, беше облечен в униформа. Не чак парадна, но добре изгладен маскировъчен екип, със значката за вида войски,

пагоните с нашивките и отличителните лентички. Кендрик старши веднага разбра, че непознатият е полковник от морската пехота, и това силно го впечатли.

Но всъщност точно такава беше идеята. Работата на Издирвача в ОПТО практически изключваше носенето на униформа, понеже това само щеше ненужно да привлича вниманието към него, а в новата му работна среда това бе нещо, което трябваше да се избягва на всяка цена. Но господин Джими Кендрик беше чистач в местното училище, отговаряше за пускането и спирането на централното парно и метеше коридорите. И не бе свикнал да посреща на прага на дома си флотски офицери. Просто трябваше да бъде изпълнен със страхопочитание.

— Господин Кендрик?

— Да.

— Аз съм полковник Джексън. Роджър вкъщи ли е? — Джеймс Джексън бе едно от имената, с които най-често се представяше.

Разбира се, че си бе вкъщи. Нали никога не излизаше. Единственият син на Джими Кендрик бе голямо то му и трагично разочарование. Момчето страдаше от остра агорафобия и изпитваше ужас дори само при мисълта да напусне познатата прегръдка на таванското си убежище и компанията на майка си.

— Да... горе е.

— Мога ли да поговоря с него? Ако обичате.

Кендрик старши поведе пехотинеца по стълбите. Къщата не беше голяма — две стаи долу, две горе и алуминиева стълба, водеща към таванско помещение. Бащата извика в празния отвор:

— Роджър, имаш посетител. Слез долу.

Разнесе се изшумоляване и в отвора над стълбата се показва лице. Беше бледо, като лице на нощно създание, непривикнало на дневна светлина — младо, уязвимо, тревожно. Младежът беше на осемнайсет-деветнайсет години, неспокоен, с очи, отказващи да направят контакт. Изглеждаше така, сякаш гледа мокета между двамата мъже под него.

— Здравей, Роджър. Аз съм Джейми Джексън. Имам нужда от съвета ти. Можем ли да поговорим?

Момчето сериозно обмисли думите му. Не прояви любопитство, просто прие присъствието на непознатия гост и искането му и каза:

— Окей. Ще се качите ли?

— Там няма място — обади се бащата тихо за сведение на „Джейми“. После добави по-високо: — Слез тук, сине. — После каза на Издирвача: — Най-добре разговаряйте в спалнята му. Той не обича да слиза в дневната, ако майка му я няма. Тя работи на касата в зеленчуковия магазин.

Роджър Кендрик слезе безропотно по стълбата и влезе в спалнята си. Седна на ръба на единичното легло и заби поглед в пода. Издирвача седна на единствения твърд стол. Малък гардероб и шкаф с чекмеджета изчерпваха мебелировката. Истинският живот на Роджър, на тавана под покрива. Издирвача погледна бащата и той сви рамене и обясни безпомощно:

— Синдром на Аспергер.

Болестта явно го беше победила. Синовете на другите бащи можеха да излизат с момичета и да се учат за автомеханици. Издирвача му кимна. Посланието бе ясно.

— Бети ще се върне всеки момент — каза бащата. — Ще направи кафе. — И излезе.

Човекът от Форт Мийд бе използвал думата „особняк“, но не бе уточнил колко странно е момчето и в какъв смисъл. Преди да дойде тук Издирвача бе проучил какво представлява синдромът на Аспергер и агорафобията — страхът от открито пространство.

Подобно на синдрома на Даун и церебралната парализа, и двете болестни състояния можеха да са в лека и тежка форма. След няколко минути разговор с Роджър на Кендрик му стана ясно, че няма нужда да го третира като малко дете и че с него може да се говори сериозно.

Младежът изпитваше крайна срамежливост в отношенията си с хората, подсилвана от страх от света извън дома му. Но Издирвача смяташе, че ако успее да насочи разговора към зоната на комфорт за тийнейджъра — киберпространството, — ще се изправи пред съвсем друга личност. И се оказа прав.

Спомни си случая с британския хакер Гари Маккинън. Когато американското правителство бе поискало да го изправи пред съда, Лондон се бе възпротивил с мотива, че Гари е прекалено лабилен, за да пътува, а още по-малко да влезе в затвор. Но същото това хлапе бе нахлуло в светая светих на НАСА и на Пентагона, като бе прорязало едни от най-сложните защитни стени^[4] като нож масло.

— Роджър, има един човек, който се крие в киберпространството. Той мрази страната ни. Наричаме го Проповедника. Изнася на английски проповеди онлайн. Убеждава хората да приемат неговия начин на мислене и да убиват американци. Поставена ми е задачата да го открия и да го спра... Но не мога да я изпълня. Там, на своя терен, той е по-умен от мен. И смята себе си за най-умния в киберпространството.

Постоянното помръдване на тялото бе спряло. За първи път тийнейджърът вдигна глава и погледна Издирвача в очите. Като че ли се канеше да се върне в единствения свят, който жестоката природа бе решила, че може да обитава. Издирвача бръкна за портфейла си и извади от него флашка с памет.

— Той излъчва, Роджър, но пази адреса си в тайна, така че никой не знае къде се намира. Ако научим, ще го накараме да спре.

Тийнейджърът повъртя флашката в пръстите си.

— Дойдох да те помоля да ни помогнеш да го открием, Роджър.

— Мога да опитам — каза тийнейджърът след кратко колебание.

— С каква техника разполагаш?

Тийнейджърът му разказа. Не беше най-лошото възможно на пазара, но беше стандартна конфигурация, купена в готов вид от магазин.

— Ако някой дойде и те попита какво би искал да имаш, каква е мечтаната система, която можеш само да сънуваш... какво ще му отговориш?

Момчето се оживи. Очите му се изпълниха с ентузиазъм.

— Ами... бих искал да имам система със вдвоен шестядрен процесор, с 32 гигабайта памет и инсталирана Red Hat „Ентърпрайз Линукс“, шеста или по-нова версия.

На Издирвача не му беше нужно да си води бележки. Малкият микрофон, скрит в лентичката медали, имаше грижата да запише всичко. И добре че беше така, защото той изобщо нямаше представа за какво му говори това момче. Но очилатковците в офиса щяха да знаят.

— Ще видя какво мога да направя — каза Издирвача и се надигна. — А ти междувременно прегледай материала. Възможно е да не се справиш. Но ще съм благодарен за усилиято, което ще положиш.

След два дни трима мъже и няколко кашона с наистина много скъпа компютърна техника пристигнаха пред забутаната къщичка в

Сентървил. Мъжете с мъка пропълзяха някак в таванското помещение и инсталираха всичко. И оставиха един много лесно уязвим деветнайсетгодишен младеж да съзерцава екрана и да вярва, че се е възнесъл в рая. Той изгледа няколко от проповедите, снети от джихадския сайт, и започна да въвежда на клавиатурата.

Когато щатският сенатор излезе от дома си, хвърли стикове за голф в багажника на колата и седна зад волана, убиецът се приведе над скутера и се престори, че човърка нещо из двигателя. Беше малко след седем часа в разкошна пролетна утрин. Сенаторът изобщо не обърна внимание на човека със скутера зад себе си.

Убиецът не трябваше да стои наблизо, защото беше минал по този маршрут два пъти, облечен не както сега, а с джинси и яке с качулка — много по-незабележим. Подкара след колата на сенатора по осемте крайбрежни километра до голф игрището. Проследи как сенаторът паркира, взема стикове и влиза в клуба.

Убиецът мина покрай входа, зави наляво по Линкхорн Драйв и изчезна по пътя в гората. След двеста метра зави отново наляво по Уилоу Драйв. Размина се със само една насрещно движеща се кола, но въпреки дрехите му шофьорът не му обърна внимание.

Убиецът беше облечен от главата до глезените в снежнобяла дишдаша с плетена бяла шапка, прилепнала по остригания му череп. Подмина няколко селски имота по Уилоу Драйв и излезе от гората в мястото, където Уилоу Драйв пресича голф трасето на мястото за първи удар на пета дупка, известна като Водоскока. Тук, вече под яркото слънце, отби и избута скутера във високите шубраци покрай феъруей^[5] на четвърта дупка, известна като Плешивия кипарис.

Имаше вече няколко голфъри по другите дупки, но те бяха толкова задълбочени в играта си, че не забелязваха нищо около себе си. Младият облечен в бяло мъж спокойно тръгна по феъруей на Плешивия кипарис, приближи моста над потока, мушна се в храстите и зачака. От наблюденията си знаеше, че който играе тази дупка, трябва да дойде по четвъртия феъруей и да мине по моста.

Стоя така половин час, през което време две двойки завършиха четвърта дупка и се изнесоха за начален удар на Водоскока. Пусна ги да минат — те не го интересуваха. Тогава видя сенатора. Той беше в

двойка с партньор на неговата възраст. В клуба сенаторът бе облякъл зелено ветронепроницаемо яке, партньорът му също.

Щом двамата възрастни мъже минаха по моста, младият мъж в бяло излезе от храстите. Те не забавиха ход, но го погледнаха с интерес. Беше заради дрехите, в които се бе облякъл, или може би заради пълната му незаинтересованост. Той се приближи до американците и когато стигна на десет крачки от тях, единият го попита:

— Какво има, младежо?

Тогава той извади ръка изпод дишдащата си и я протегна, сякаш искаше да им предложи нещо. „Нещото“ бе пистолет. Никой от двамата не успя да протестира, преди той да стреля. Леко объркан от приблизително еднаквите им кепета с дълга козирка и сходните им якета, той стреля почти от упор по два пъти във всеки.

Единият куршум не улучи нищо и така и не бе намерен. Два улучиха сенатора в гърдите и гърлото и го убиха на място. Последният улучи другия играч в средата на гръдния кош. Двамата мъже се свлякоха един след друг. Стрелецът вдигна лице към синьото утринно небе, прошепна: „Аллаху акбар“, захапа дулото на пистолета и стреля за последен път.

Играчите в четворката напускаха грийна на четвърта дупка, Плешивия кипарис. По-късно щяха да кажат, че са се обърнали при изстрелите и са видели червената мъгла зад тила на самоубиеца, който се свлякъл пред погледите им на тревата. Двама от тях се затичаха към сцената на престъплението. Третият вече беше на количката, така че зави и пришпори електрическото возило към двойното убийство. Четвъртият остана известно време застинал със зяпнала уста, после извади мобилния си телефон и набра 911.

Обаждането постъпи в комуникационния център зад полицейския участък на Принсес Ан Роуд. Дежурната операторка записа основното и веднага уведоми полицията в другия край на комплекса, както и Бърза помощ. И на двете места работеха опитни местни хора, на които не трябваше да се обяснява къде се намира голф клуб „Принцеса Ана“.

Първа пристигна полицейската патрулна кола, която допреди това бе минавала бавно по 54-та улица. От Линкхорн Драйв полицаите видяха събиращата се по четвъртия феървей тълпа и без много да се

церемонията, минаха по вече изровените чимове до сцената на местопрестъплението. Десет минути по-късно пристигна детектив Рей Хол, който даваше дежурство в участъка, и пое контрол над ставащото. Когато дойде и линейката от Пайнхърст Сентър, намиращ се на пет километра на Вайкинг Драйв, униформените вече бяха отцепили мястото.

Детектив Хол бе установил с абсолютна сигурност смъртта на двамата. Сенатора разпозна веднага, както от снимките му във вестниците, така и от присъствието му на една полицейска церемония по награждаване, състояла се преди половин година.

Младият мъж с рунтавата черна брада, идентифициран от ужасените голфъри в четворката като убиеца, беше също мъртъв, все още с пистолет в дясната ръка, и се намираше на 5–6 метра от жертвите си. Вторият голфър беше много тежко ранен в гърдите, но дишаше. Детектив Хол отстъпи назад, за да пусне лекарите да си свършат работата. Бяха трима и шофьор.

Беше им достатъчен един поглед, за да разберат, че от трите тела на все още мократа от росата трева само едно се нуждае от вниманието им. За другите двама беше все едно кога ще ги откарат в моргата. Случаят не бе от онези като удавяне или обгазяване, при които има смисъл да се опитва изкуствено дишане. Това бе случай от типа „Товари и бързай“.

Линейката беше оборудвана със система за поддържане на живота и щеше да им е необходима, за да стабилизират човека, така че да издържи друсането по петте километра до общинска болница „Вирджиния Бийч“. Така че бутнаха носилката в колата и се понесоха с вой на сирената.

Изминаха петте километра по Фърст Колониал Роуд за по-малко от пет минути. Беше все още рано сутринта и трафикът не бе нищо особено, а на всичко отгоре уикендът гарантираше, че никой не пътува за работа. Сирената разчисти малкото срещнати коли по пътя и шофьорът така и не отлепи педала на газта от пода на машината.

Отзад двамата парамедици стабилизираха мъжа колкото можаха, докато третият вече съобщаваше по радиото всички подробности, които се разкриваха. На входа за спешни случаи вече чакаше екипът на „Тежки травми“, а сърдечносъдовият хирург Алекс Маккрей заряза недоизядената си закуска и забърза към операционната.

На феъруея на четвърта дупка детектив Хол бе останал с два трупа, разрастваща се тълпа озадачени и ужасени граждани на Вирджиния Бийч и куп загадки. Докато партньорката му Линди Милс записваше имена и адреси, той установи, че има две обстоятелства в негова полза. Всички очевидци бяха уверени, че става дума за само един убиец, който се е самоубил незабавно след двойното убийство. Като че ли нямаше нужда да се търси съучастник. В храстите успоредно на феъруея бе открит едноместен скутер.

Вторият плюс бе, че очевидците бяха здравомислещи зрели хора, с трезва преценка и способни да дадат надеждни показания. Оттук нататък идваха загадките, като първата беше какво, по дяволите, се бе случило, и защо?

Но каквото и да бе то, нищо подобно не се бе случвало никога в тихия, заспал, спазващ законите Вирджиния Бийч. Кой беше убиецът и кой бе другият, който сега се бореше за живота си?

Детектив Хол реши да се занимае първо с втория въпрос. Който и да бе раненият, той най-вероятно имаше някъде дом, може би чакащи го някъде жена и семейство, или поне най-близък родственик. Ако се съдеше по раната в гърдите, този най-близък родственик можеше да стане спешно нужен, преди да е изтекъл денят.

Никой от наобиколилите полицейската лента на заграждението не познаваше партньора на сенатора. Портфейлът — ако не бе в клуба — трябва да бе заминал заедно с линейката, Хол остави Линди Милс и двамата униформени да продължат да записват имена на очевидци, а самият той поиска и веднага получи количка, с която потегли за клуба. Там пребледнелият дежурен разреши един от проблемите му. Партньорът на мъртвия сенатор бе генерал от резерва, вдовец, живееше в охраняем комплекс за пенсионирани на няколко километра оттук. Списъкът на членовете веднага осигури точния му адрес.

Хол се обади на Линди по мобилния си телефон и нареди един от униформените да остане с нея, а другият да му докара патрулната кола.

Докато пътуваха, детектив Хол проведе разговор на полицейската честота със своя капитан. Участъкът щеше да поеме контакта с медиите, а те дори на тази ранна фаза вече напиреха с порой въпроси, на които никой нямаше дори намек за отговори. Участъкът щеше да поеме и незавидната задача да информира съпругата на покойния сенатор, преди да е разбрала за печалната новина по радиото.

Съобщиха му, че втора кола, по-голяма и със специално предназначение, е на път да прибере двата трупа в моргата на болницата, където патологоанатомът вече се подготвяше.

— Убиецът е с приоритет, шефе — каза Хол в микрофона. — Облеклото му ми говори за мюсюлмански фундаменталист. Действал е сам, но е съмнително да знаем всичко. Трябва да разберем кой е и най-вече вълк единак ли е, или член на група.

Искаше докато е в дома на генерала да бъдат снети пръстовите отпечатаци на убиеца и да бъдат пуснати в АСИПО^[6], а скутерът да бъде проверен в бюро за регистриране на превозни средства на щат Вирджиния. Да, беше уикенд, значи някои хора се налагаше да бъдат събудени и закарани на работа.

На портала на комплекса, даден в регистъра на голф клуба като адрес, стана ясно, че никой още не е чул за събитията, разиграли се на феъруея, известен като Плешивия кипарис или с по-невзрачното „четвърта дупка“. По моравата и сред дърветата се виждаха четирийсетина бунгала за пенсионери, а в средата имаше малко езеро, на чийто бряг бе кукнала къщата на управителя на комплекса.

Управителят беше приключил с късната закуска и се готвеше да окоси моравата си. Вместо това обаче преbledня, отпусна се тежко на градинския си стол и няколко пъти прошепна: „О, боже!“. Когато се съвзе, взе ключ от таблото дневната си и поведе детектив Хол към бунгалото на генерала.

Бунгалото, спретнато и чисто, бе в средата на окосен участък с площ един декар, по който бяха разпределени цъфтящи храсти в пръстени саксии — красиво и с вкус, но без да се изисква много труд. Вътре беше подредено и подравнено като по конец — собственикът явно бе роб на реда и дисциплината. Хол се залови с гадната задача да рови из личните дела на друг човек. Управителят помагаше колкото можеше.

Генералът от морската пехота бе дошъл да живее тук преди пет години, веднага след като жена му починала от рак. „Семейство?“, попита Хол. В момента преглеждаше бюро и търсеше писма, застрахователни полици, някакво указание за най-близък родственик. Генералът май бе от хората, които държат личните си документи в банката или при адвокат. Управителят се обади на най-близкия приятел на ранения генерал сред съседите — пенсиониран архитект, който

живееше тук с жена си и често канеше генерала да хапне истинска домашно сготвена храна.

Архитектът изслуша новината в шок. Искаше веднага да потегли за общинската болница, но детектив Хол взе телефона и го убеди да не ходи там, защото няма да има никакъв шанс да го пуснат на посещение. „Има ли той най-близък родственик?“, поинтересува се Хол. Архитектът обясни, че генералът имал две дъщери, живеещи някъде на запад, и син, офицер в морската пехота, подполковник, но нямал представа къде се намира в момента синът.

Хол се върна в участъка, където го чакаха Линди и собствената му немаркирана кола. Имаше и новини: скутерът бе проследен. Принадлежеше на 22-годишен студент с име, което явно звучеше като арабско или бе вариант на такова. Ставаше дума за американски гражданин от Диърборн, Мичиган, в момента студент по инженерство в колеж за висши технологии, на 25 километра южно от Норфък. В Бюрото за регистрация разполагаха с направена снимка.

Рунтавата брада отсъстваше и лицето бе цяло, а не онова, което Хол бе видял на тревата на феъруея. Защото онова лице принадлежеше на глава без тил и бе обезобразено от налягането на изстрела. Но прилика определено имаше.

Хол се обади в щаба на морската пехота, който се намираше до Арлингтънското гробище на другия бряг на Потомак спрямо Вашингтон. Настоя да изчака и после говори с някакъв майор от „Връзки с обществеността“. Обясни кой е, каза откъде се обаждат и какво се е случило преди пет часа на голф игрището „Принцеса Ана“.

— Не — каза накрая, — няма да чакам до след уикенда. Не ме интересува къде се намира сега. Трябва да говоря с него веднага, ясно ли е, майоре? Защото ако баща му доживее да види утрешния ден, ще е истинско чудо.

Настана дълга пауза. Накрая майорът каза:

— Останете на този телефон, детектив. Аз или някой друг ще ви се обадим след малко.

Отне им пет минути. Гласът бе различен. Друг майор, този път от „Кадри“. „Офицерът, с когото искате да разговаряте, е недостъпен“, уведоми го гласът.

Хол започваше да се нервира.

— Освен ако не е в космоса или на дъното на Марианската падина, трябва да е достъпен. Знаем това и двамата. Имате номера на личния ми мобилен телефон. Дайте му го, ако обичате, и му кажете да ми се обади... при това максимално бързо.

И затвори. Сега всичко бе в ръцете на морската пехота.

С Линди потеглиха към болницата. По пътя Хол обядва с блокче шоколадов десерт и кутия газирана напитка. „Къде остана здравословното хранене?“, помисли си. На Първа колониална зави в странична улица, странно наречена Измамния път, и зави обратно към входа за спешна помощ. Първата му отбивка бе в моргата, където патологоанатомът току-що приключваше.

Две покрити с чаршафи тела лежаха върху метални маси. Помощникът се готвеше да ги вкара в хладилни камери. Патологоанатомът го спря и дръпна единия чаршаф. Детектив Хол изгледа лицето. Това определено бе младият мъж от снимката на Бюрото за регистрация на превозни средства. Рунтавата брада бе щръкнала нагоре, а очите бяха затворени.

— Знаете ли вече кой е? — попита патологоанатомът.

— Аха...

— Е, значи знаете повече от мен. Но мисля, че все пак мога да ви изненадам.

И дръпна чаршафа до глезените.

— Забелязвате ли нещо?

Рей Хол се взря продължително.

— Няма телесно окосмение. С изключение на брадата.

Патологоанатомът отново покри трупа с чаршафа и кимна на помощника си да го вкара в хладилната камера.

— Не го бях виждал досега лично, но го знам от запис. Преди две години бях на семинар по ислямски фундаментализъм. Това е знак на ритуално пречистване, подготовка за заминаване за рая на Аллах.

— Атентатор самоубиец?

— Убиец самоубиец — поясни патологоанатомът. — Ликвидираш важна особа в царството на Големия Сатана и вратите към вечното блаженство се отварят за слугата, който минава през тях като *шахид*, тоест жертва. Не виждаме много такива неща в Щатите, но това е често срещано в Близкия изток, Пакистан и Афганистан. На семинара имаше специална лекция по въпроса.

— Но този човек е роден и израсъл тук — възрази детектив Хол.

— Е, значи някой го е приобщи́л към вярата си — каза патологоанатомът. — Между другото хората от вашата криминология му снеха отпечатъците. Освен тях... може да се каже, че той няма нищо друго. А, да, с изключение на оръжието, което вече трябва да е в отдел „Балистика“.

Следващата спирка на детектив Хол беше на горния етаж. Доктор Алекс Маккрей хапваше с голямо закъснение запечен сандвич с риба тон.

— Какво искате да знаете, детектив?

— Всичко — отговори Хол.

И хирургът му разказа всичко.

Щом докарали тялото на тежко ранения генерал в спешното, доктор Маккрей разпоредил незабавно интравенозно вливане. След това проверил жизнените му показатели — насищане с кислород, пулс и кръвно налягане.

Анестезиологът намерил добър венозен достъп през югуларната вена, в която вкарал канюла с голям диаметър и започнал преливане на физиологичен разтвор, последван от две банки кръв група 0, с отрицателен резус-фактор, като операция за задържане на състоянието. Накрая изпратил мостра от кръвта на пациента за намиране на прецизно съответствие в лабораторията.

Първата грижа на доктора, след като пациентът му бил стабилизирал поне за кратки, била да разбере какво става в гръдния му кош. Ясно било, че там има заседнал куршум, защото имало входна рана, а нямало изходна.

Поколебал се за момент дали да използва рентгенова снимка или компютърна томография, но предпочел да не мести пациента от носилката, така че се примирил с рентгеновата снимка, като за целта повдигнали тялото на изпадналия в безсъзнание възрастен мъж, подпъхнали под него плака и направили снимка отгоре.

Това разкрило, че генералът е прострелян в белия дроб и че куршумът е много близко до хилума — отвора на дроба. Това представлявало гамбит с троен избор.

Едната възможност била операция с кардиопулмонарен байпас, но пък тя най-вероятно щяла да доведе до по-нататъшно увреждане на белия дроб.

Втората била незабавна инвазивна хирургия с цел изваждане на куршума. Но това било много рисковано, понеже точното състояние на пораженията все още не било напълно известно, а това водело до опасност от летален изход.

Той избрал третата възможност — да не предприема нищо в течение на 24 часа с надеждата, че макар опитите за реанимация да били отнели значителна част от силите на пациента, можел да постигне частично подобрене с продължаване на реанимацията и стабилизирането. Това щяло да позволи предприемането на инвазивната хирургия с по-добър шанс за успех.

Така че генералът бил преместен в интензивното отделение, където в момента лежал свързан с всякакви маркучи към различни системи.

Един от тях излизал от централната вена от едната страна на шията, интравенозната канюла от другата. Маркучите за кислород в ноздрите осигурявали непрекъснат приток на кислород.

Най-сетне имало гръден дренаж под лявата мишница между пето и шесто ребро. Това било с цел да се прехване непрекъснатото изпускане на въздух от пробития бял дроб и да се прекара той през голям буркан, пълен една трета с вода. Така изпуснатият въздух напускал белия дроб под налягане, а освен това не можел да се върне в плевралното пространство, защото това щяло да доведе до колапс на белия дроб и до смъртта на пациента. Междувременно той щял да продължи да вдишва кислород през тръбите в носа си.

След като лекарят му каза, че няма никакъв шанс да говори с генерала в близките дни, детектив Хол си тръгна. Когато се качиха в колата, помоли Линди да шофира, защото искаше да се обади по телефона тук-там.

Първото му обаждане бе в Уилоуби Колидж, където бе учил убиецът Мохамед Бар. От централата го прехвърлиха на декана по приема на студентите. На въпроса му дали господин Бар наистина е бил студент в Уилоуби, тя потвърди без колебание. Когато ѝ разказа какво се е случило на голф игрището „Принцеса Ана“, последва изумено мълчание.

Идентифицирането на сутрешния убиец не бе споделено с медиите. Хол каза на декана, че ще бъде в колежа след двайсетина минути. Деканът му трябваше, за да получи достъп до всички архиви и

до стаята на студента. Междувременно тя не трябваше да съобщава на никого и това включваше родителите на студента в Мичиган.

Второто обаждане бе в отдел „Пръстови отпечатьци“. Да, там бяха получили от моргата идеален комплект от десет пръстови отпечатька и вече бяха успели да ги пуснат в АСИПО. Уви, мъртвият студент не беше в системата.

Ако бе чужденец, за него щеше да има досие в имиграционните служби, датиращо от кандидатстването за виза. Но ставаше ясно, че господин Бар е американски гражданин с родители имигранти. Само че откъде? Бяха ли тези хора мюсюлмани, или той бе приел вярата и си бе променил името?

Третото обаждане бе до „Балистика“. Пистолетът се оказа „Глок 17“, автоматичен, швейцарски, с пълнител, от който бяха изстреляни пет патрона. Опитаха се да издирят регистрирания собственик, който не бе Бар и който живееше някъде около Балтимор, Мериленд. Откраднат? Купен?

Пристигнаха в колежа.

Мъртвият студент се оказа със сомалийски произход. Онези, които го познаваха, заявиха, че бил претърпял пълна промяна на личността преди около половин година и от нормален, общителен, буден студент се превърнал мълчалив и затворен в себе си самотник. Основната причина за това, изглежда, бе свързана с религията. В кампуса имаше още двама студенти мюсюлмани, но при тях нямаше признаци за подобна метаморфоза.

Мъртвият бе сменил джинсите и якетата с дълги роби. Беше започнал да иска да излиза от лекции и занятия пет пъти на ден, за да се моли. Това право му било дадено без възражения. Религиозната толерантност тук бе над всичко. Беше си пуснал буйна черна брада.

За втори път този ден Хол трябваше да рови из личните вещи на друг човек, но разликата с предишния случай бе фундаментална. С изключение на учебниците по инженерните предмети всички останали книги в стаята бяха на арабски. Детектив Хол не можеше да разбере нито една дума в тях, но съвестно ги събра на куп. Ключът за всичко се оказа компютърът. С негова помощ Рей Хол най-сетне разбра с какво си има работа.

Откри проповед след проповед, но не на арабски, а на гладък убедителен английски. Маскирано лице, две пламтящи очи, призови за

отдаване на Аллах, за пълна готовност да му се служи, да се бориш за него, да умреш за него. И най-вече... да убиеш за него.

Детектив Хол не бе чувал досега за Проповедника, но затвори компютъра и го конфискува. Подписа се за всичко, което изземаше, и си тръгна от колежа с обещанието да съобщи на родителите, като постави условието да му се обаждат, когато решат да дойдат на юг, за да приберат вещите на сина си. Междувременно той лично щеше да информира полицията в Диърборн. Натоварен с два чувала за боклук, издути от книги, разпечатки и лаптопа, той се върна в полицейския участък.

Имаше и други неща в компютъра, като например търсене в Craigslist^[7] на човек, предлагащ за продажба ръчно оръжие. Ясно бе, че продажбата е извършена, без да се оформят нужните документи, но това бе отделен въпрос.

В осем вечерта мобилният му телефон извъня и някакъв човек се представи за сина на пострадалия генерал. Не каза къде се намира, само поясни, че му е било съобщено и че е на път с хеликоптер.

Вече се бе стъмнило.

— Къде е най-близката военноморска база? — попита гласът.

— Оушиания — отговори Хол. — Но можете ли да получите разрешение да кацнете там?

— Мога — късо го увери гласът. — Ще дойда след час.

— Ще ви взема — завърши краткия разговор Хол.

През първия половин час на чакането прегледа националния полицейски архив в търсене на сходни убийства в близкото минало. За негова изненада се оказа, че има четири такива. Случаят на голф игрището беше петият. В два от предишните четири случая убийците веднага се бяха самоубили. В другите два случая ги бяха заловили живи и сега очакваха съд с обвинения в предумишлено убийство. Всички бяха действали самостоятелно. Всички бяха приели ултраекстремизма в резултат на онлайн проповеди.

Хол посрещна сина на генерала в девет часа и го закара в общинска болница „Вирджиния Бийч“. По пътя описа какво се бе случило от седем и половина сутринта досега.

Гостът го разпита подробно какво е открил в стаята на Мохамед Бар в общежитието. После прошепна на себе си: „Проповедника“.

Детектив Хол помисли, че говори за професия — нямаше представа, че това е кодово име.

— Предполагам — неуверено каза той. Останалия път до болницата изминаха в мълчание.

От рецепцията уведомиха някого за пристигането на сина на човека в интензивното и Алекс Маккрей слезе от кабинета си. Докато се качваха към помещението на интензивното, докторът обясни сериозността на раната, която изключваше хирургическа операция, и каза:

— Надеждите за възстановяване са много слаби. Всичко е на косъм.

Синът влезе в стаята. Седна и загледа измъченото лице на човека, поддържан жив от машина. Остана там цяла нощ, държеше ръцете на спящия в своите.

Малко преди четири сутринта очите се отвориха. Сърдечният ритъм се ускори. Онова, което синът не можеше да види, беше бурканът на пода. Той бързо почервяваше от изтичането на светла артериална кръв. Някъде дълбоко в гръдния кош се бе спускал важен кръвоносен съд. Генералът губеше кръвта си със скорост, правеща спасяването му невъзможно.

Синът усети леко стискане на ръцете си от ръцете, които държеше. Баща му заби поглед в тавана и устните му едва се помръднаха.

— Семпер фай, сине — прошепна той.

— Семпер фай, тате.

Линията на екрана на монитора се изравни. Ритмичният звуков сигнал премина в жалостив вой. Пристигна спешният екип, Алекс Маккрей също. Докторът мина покрай седналия син на генерала и погледна съда на пода зад леглото. Вдигна ръка към колегите си и поклати глава. Екипът се оттегли.

След няколко минути синът стана и излезе от стаята. Не каза нищо, само кимна на хирурга. В стаята на интензивното една медицинска сестра дръпна чаршафа върху лицето на мъртвия. Синът слезе пеша по четирите етажа и излезе на паркинга.

Чакащият в колата си детектив Хол усети някакво раздвижване и се разсъни. Синът на генерала пресече паркинга, спря и обърна лице към небето. Изгревът беше след два часа. Небето все още бе черно, луната бе залязла. Някъде там, далече, блещукаха звезди: твърди, ярки, вечни.

Същите звезди, невидими в бледосиньото небе, гледаха надолу към друг мъж, скрит от всички сред пясъците на пустиня.

Синът на мъртвия генерал погледна към звездите и каза нещо. Детективът не чу какво. Всъщност Издирвача каза:

— Току-що направи нещата лични, Проповеднико.

[1] Произнася се още шалвар камеез — традиционна южноазиатска дреха (най-вече в Кюрдистан и Афганистан), носена от мъже и жени: панталон с широки горе и тесни при глезените крачоли (салвар/шалвар) и нещо като дълга риза или туника (камеез). — Б.пр. ↑

[2] Серия координирани атаки с престрелки и бомбени експлозии в периода 26–29.11.2008, при които загиват 164 и са ранени 308 невинни. Смята се, че са организирани от пакистанската служба за сигурност, с цел да се поднови противопоставянето по въпроса за юрисдикцията над Кашмир. — Б.пр. ↑

[3] Патани — другото (персийско) име на пущуните. — Б.пр. ↑

[4] Защитна стена (на англ. firewall) — съвкупност от хардуерни и софтуерни средства за опазване безопасността на дадена компютърна мрежа. — Б.пр. ↑

[5] Феъруей — термин от голфа; това е затревеното пространство между мястото за начален удар и фино окосената площадка (грийн) около дупката. — Б.пр. ↑

[6] Автоматизирана система за идентифициране на пръстови отпечатаъци — в ориг. AFIS (съкр. от Automated Fingeiprint Identification System). — Б.пр. ↑

[7] Craigslist — много популярен в Щатите сайт за дискуссионни форуми и лични обяви, свързани с търсене на работа, жилище, услуги, трудови биографии и т.н. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ

ВЕНДЕТА

4.

В света на кодовите имена, скриващи истинските. Издирвача даде на новия си помощник псевдонима Ариел. Беше му забавно да избере духа от Шекспировата „Буря“, който може да лети невидим в пространството и да върши всякакви пакости.

Имаше някаква символика, защото макар да се бореше на планетата Земя, Роджър Кендрик беше много далече от този образ, когато седна пред съкровището, което имаше пред себе си благодарение на американските данъкоплатци. Както бе подхвърлил експертът от Форт Мийд, Роджър се превърна в ас, разполагащ с най-добрия изстребител, който може да се купи с пари.

Прекара два дни в изучаване на схемата, която Проповедника бе изградил, за да маскира IP адреса си, а по този начин и местонахождението си. Едновременно с това гледаше проповедите и още в началото се убеди в едно: компютърният гений нямаше нищо общо с маскирания, който проповядваше религиозна омраза. Някъде имаше друг човек, неговия истински противник, друг въздушен ас, който летеше срещу него: опитен, неуловим, способен да забележи всяка евентуална грешка и да го блокира тотално.

Никой не знаеше това, но кибер противникът на Ариел бе Ибрахим Самир, роден във Великобритания, с родители иракчани, завършил Манчестърския университет за наука и технологии. За себе си Кендрик го наричаше Трола.

Той бе измислил прокси сървър, чрез който бе създал фалшивия IP адрес, зад който скриваше истинското местоположение на своя господар. Но някога, в началото на проповедническата кампания, бе имало истински IP адрес, и ако го откриеше, Ариел щеше да привърже източника към географски координати.

Бързо научи, че Проповедника се радва на голямо одобрение. Ентусиазирани поклонници можеха след регистриране да му изпращат съобщения. И реши да се присъедини към тълпата.

Осъзнаваше, че Трола няма да бъде измамен, ако неговото, на Ариел, алтер его не е изчистено до най-малката подробност. Затова

създаде американски младеж на име Фахад, син на йордански имигранти, роден и израсъл в района на Вашингтон. По преди това се зае да научи някои неща.

Използва биографията на отдавна мъртвия терорист Ал Заркауи, йорданец, оглавявал Ал Кайда в Ирак, докато не бе изтрит от лицето на земята от Специалните сили след въздушна атака. Подробната му биография можеше да се намери онлайн. Ал Заркауи произхождаше от йорданското село Зарка. Ариел създаде двама родители, които бяха от същото село и дори живеяха на същата улица. Ако бъдеше разпитан, можеше да я опише подробно благодарение на наличната онлайн информация.

Пресъздаде себе си, като син на двамата си родители, роден две години след пристигането им в Съединените щати. Можеше да опише училището, в което наистина бе учил, защото там имаше няколко мюсюлмански деца.

Залови се да изучава исляма в международен онлайн курс, но в биографията си споменаваеше посещавана от родителите му джамия, както и името на имама там. После подаде молба за записване сред поклонниците на Проповедника. Имаше въпроси — не лично от Трола, но от друг последовател, намиращ се в Калифорния. Той отговори на въпросите. Последваха дни чакане. И след това му съобщиха, че е одобрен. Но докато чакаше, той бе подготвил вирус — зловреден софтуер — и го държеше скрит и готов за използване.

В тухлена сграда в едно село в околностите на Газни, главен град на афганистанската провинция със същото име, седяха четирима талибански бойци. Седяха, както предпочитаха, не на столове, а на пода.

Робите им бяха загърнати около тях, защото макар вече да бе май, от планините продължаваше да се спуска леден вятър, а в тухлената държавна сграда нямаше отопление.

В същата стая седяха и трима правителствени служители от Кабул и двама *феринге*^[1] — офицери от НАТО. Планинците не се усмихваха. Те никога не се усмихваха. Единствения път, когато бяха виждали *феринге* войници, бе на мушката на „Калашников“. Но те бяха слезли в селото, за да изоставят този живот.

В Афганистан има малко известна програма, наречена простиичко „Реинтеграция“. Тя е съвместно усилие между Кабулското правителство и НАТО, под ръководството на британския генерал-майор Дейвид Хук.

Авангардното мислене от страна на най-добрите мозъци бе стигнало до идеята, че простото изстребване на талибаните няма да спечели войната. В мига, в който англо-американските командири се поздравяваха с ликвидирането на 100-200-300 талибански бойци, на тяхно място просто изникваха поне още толкова.

Някои идваха от селските райони, както бе винаги досега. Някои от тях ставаха доброволци, понеже техни роднини — а в тяхното общество един род можеше да наброява до 300 души — бяха убити в резултат от погрешно насочена ракета, сбъркана мишена на въздушна бомбардировка или небрежен артилерийски обстрел. Други идваха, понеже така им бяха наредили племенните старейшини. Но това бяха млади хора, едва ли не деца.

Млади бяха и учениците от Пакистан, които пристигаха масово от религиозните *мадраса* училища, където години наред изучаваха единствено Корана и слушаха имами екстремисти, докато не станеха готови да се бият и да умрат.

Но талибанската армия няма подобна на себе си. Нейните поделения са привързани към районите, в които са родени бойците. Почитта към ветераните командири е поразителна. Ако махнеш ветераните, обработиш идеологически вождовете на кланове и приобщиш племенните вождове, това може да накара цяла област просто да забрави за воюването.

В продължение на години британските и американски специални сили се предрешаваха като планинци и бродеха из планините, за да убиват талибански водачи на средно и високо ниво, като игнорираха „дребната риба“.

Успоредно на Нощните сталкери, програмата за реинтеграция се опитваше да накара ветераните да приемат маслинената клонка на мира, подадена им от Кабулското правителство. В описвания ден в махалата Кала е Заи генерал-майор Хук и неговият помощник от Австралия капитан Крис Хокинс представляваха клетката за принудителна реинтеграция. Четиримата сбръчкани талибански

вождове, клечащи до стената, вече бяха сред убедените да слязат от планината и да се върнат към селския живот.

Както е при риболова, и тук беше нужна стръв. „Реинтегрираният“ трябваше да изслуша курс за деиндоктриниране. В замяна на това получаваше безплатна къща, стадо овце, което да подпомогне включването му в селскостопанска дейност, амнистия и афганистанския еквивалент на сто долара седмично. Целта на срещата в този ярък, но мразовит майски ден бе да се опитат да убедят ветераните, че цялата религиозна пропаганда, с която са били облъчвани години наред, е лъжа.

Понеже знаеха само пуцу, те не можеха да четат Корана и като всички терористи неараби вярваха на това, което им бе казано от техните инструктори джихадисти, много от които се преструваха, че са имами или молли, без да са нищо подобно. Затова присъстваше пущунски молла или мулви^[2], за да се обясни на ветераните как са били измамани и че Коранът в действителност е книга за мира, в която има само няколко фрази, където се споменава думата „убиване“, и че тези фрази съзнателно се използват от терористите извън контекста.

В ъгъла имаше телевизор, който бе приковал вниманието на планинците. Картината не показваше програма на живо, а DVD от свързан към телевизора плейър. Човекът на екрана говореше на английски, но моллата натискаше от време на време бутона „Пауза“, за да го прекъсне и да преведе какво е казал проповядващият и след това да обясни как това е глупост според Корана.

Един от седналите на пода бе Махмуд Гул, старши командир от времето на 11/9. Още нямаше петдесет, но тринайсетте години в планината го бяха състарили — лицето му под черния тюрбан бе сбръчкано като орех, ръцете му бяха изкривени и непрестанно го боляха от артрит в начална фаза.

Мозъкът му бе промит още като младеж, но не срещу британците или американците — той знаеше, че те са помогнали на неговия народ да се освободи от руснаците. Знаеше и малко за Бен Ладен и неговите араби, но малкото, което знаеше, не му харесваше. Беше чул за станалото в Манхатън преди години и не го одобряваше. Беше се присъединил към талибаните, за да се сражава срещу таджиките и арабите на Северния алианс.

Но американците не разбираха закона на *пушунвали* — свещеното правило между домакин и гост, което абсолютно забраняваше на молла Омар да предаде Ал Кайда на милостта на своите гости. И те бяха нападнали страната му. Беше се сражавал срещу тях заради това и продължаваше да го прави. До този момент.

Махмуд Гул се чувстваше стар и уморен. Беше видял много хора да умират. Беше спестил мъченията на някои от тях със собствената си пушка, когато раните им бяха толкова лоши, че единственото, което очакваше тези хора, бе да преживеят още няколко часа или дни в агонизираща болка.

Беше убивал британските и американски момчета, но нямаше никакъв спомен колко. Старите кости го боляха, а ръцете му се превръщаха в клещи. Счупената му преди години тазобедрена става не му даваше нито миг покой в дългите планински зими. Половината му семейство бе мъртво и можеше да види внуците си само набързо нощем, преди зората да го върне обратно горе, в пещерите.

Искаше да сложи край на това. Тринайсет години бяха предостатъчно. Лятото се задаваше. Искаше да може да седи на припек и да си играе с децата. Искаше дъщерите му да му носят храна, както се полага на един възрастен баща. Беше решил да приеме предложението на правителството за амнистия, къща, овце и парична помощ дори ако това означаваше да слуша някой молла глупак и маскиран говорител по телевизията.

Когато изключиха телевизора и моллата продължи да бърбори приспивно, Махмуд Гул промърмори под носа си нещо на пуцу. Крис Хокинс седеше до него и говореше езика, но не и селския диалект на Газни. Стори му се, че е чул вярно, но не можеше да е сигурен. Когато лекцията свърши и моллата побърза да се качи в колата си при телохранителите си, поднесоха чай. Силен, черен, а *феринге* офицерите бяха донесли захар, което бе хубаво.

Капитан Хокинс се отпусна на пода до Махмуд Гул и двамата започнаха да отпиват в дружелюбно мълчание. В един момент австралиецаът попита:

— Какво каза, когато лекцията свърши?

Махмуд Гул повтори фразата. Изречена бавно и не под нос, тя можеше да означава само едно. Бе казал „Познавам този глас“.

На Крис Хокинс му предстояха още два дни в Газни и още една реинтеграционна среща, която щеше да се проведе на друго място. След това щеше да се върне в Кабул. Имаше приятел в британското посолство, за когото бе почти сигурен, че е от МИ6, Тайната разузнавателна служба. Реши, че няма да навреди, ако му каже за наученото.

Ариел се оказа прав в преценката си за Трола. Иракчанинът от Манчестър преливаше от арогантност. В киберпространството бе най-добрият и съзнаваше това. Всичко в този свят, до което се докоснеше, носеше печата на съвършенството. Той държеше да е така. Това бе отличителният му знак.

Той не само записваше проповедите на Проповедника, но самолично ги публикуваше за гледане на безброй екрани. И поддържаше клуба на привържениците. Сам подробно проверяваше кандидат-членовете, преди те да добият правото да публикуват коментар или да заслужат отговор от него. Но дори той не забеляза вируса, който се промъкна в програмата му от една таванска стая в Сентървил, Вирджиния. Както бе предвидено, вирусът се задейства седмица по-късно.

Зловредният софтуер на Ариел принуждаваше уебсайта на Трола да забави работата си, което ставаше периодично и едва забележимо. Ефектът се състоеше в малки прекъсвания на картината, докато Проповедника говореше. Трола веднага забеляза отклоненията от съвършенството, което забавянията внасяха в работата му. Това бе неприемливо. Беше дразнещо и накрая стана непоносимо.

Опита се да го коригира, но проблемът не бе отстранен. Реши, че това може да е свързано със структурата на Уебсайт 1, следователно трябва да се създаде Уебсайт 2 и всичко да се прехвърли на него. Така и направи. После прехвърли на новия уебсайт и базата данни с поклонниците.

Преди да изобрети собствения си прокси сървър, който създаваше фалшив IP адрес, той бе имал истински IP адрес, който служеше като адрес за електронна поща. За да прехвърли цялата база данни с поклонниците от Уебсайт 1 на Уебсайт 2, трябваше да мине

през истински IP адрес. Отне му нищожна част от секундата, не по-дълго.

И въпреки това по време на прехвърлянето оригиналният IP адрес бе станал достъпен за тази част от секундата. После пак изчезна. Но Ариел дебнеше именно за този нищожно кратък прозорец в истината. IP адресът му даде не само страната, но и доставчика — Франс Телеком.

Както суперкомпютрите на НАСА не бяха спрели Гари Маккинън, така и базата данни на Франс Телеком не можа да устои за дълго на Ариел. Трябваше му само един ден и той проникна в базата данни на ФТ, без да бъде видян и без никой дори да заподозре нещо нередно. Като добър взломаджия, той влезе и излезе, без да остави никаква следа. Сега вече имаше географска дължина и ширина, т.е. град.

Вече имаше какво да съобщи на полковник Джексън. Но беше прекалено предпазлив, за да рискува да го направи чрез имейл. Защото има хора, които дебнат за точно такива неща.

Австралийският капитан бе прав за две неща: първо, случайно подхвърленото от талибанския ветеран си заслужаваше вниманието и, второ, неговият приятел наистина бе част от големия и активен отдел на разузнаването в британското посолство. Така че сигналят без никакво закъснение бе предаден по шифрован канал в Лондон и оттам на ОПТО.

От една страна, Великобритания имаше своите три убийства, окуражени от безликия и безименен Проповедник. От друга, британците вече бяха получили разпратеното до всички съюзнически агенции искане за информация. И като се имаше предвид сериозното подозрение, че Проповедника е родом от Пакистан, отделът на британската СИС в Исламабад и съседен Кабул бе нащрек.

Преди да бе изтекло едно денонощие самолет „Груман Гълфстрийм 500“ на КССО с един пасажер на борда излетя от „Андрюс“ в покрайнините на Вашингтон, презареди в американската ВВБ „Феърфорд“ в Глостършър. Обединеното кралство, и после пак в голямата американска база в Доха, Катар. Третото му и последно кацане за този полет бе в базата, все още на разположение на

американците в разпрострелия се на огромна площ Баграм, северно от Кабул.

Издирвача реши да не ходи в Кабул. От това нямаше нужда, а самолетът бе в по-голяма безопасност в Баграм, отколкото щеше да бъде на международното летище в Кабул. Но онова, от което имаше нужда, вече бе изпратено и получено. Дори в програмата за реинтеграция да имаше никакви финансови ограничения, те не се прилагаха за операции на КССО. Силата на долара влезе в действие. Капитан Хокинс бе докаран с хеликоптер в Баграм. Същият хеликоптер презареди и откара двамата и охранителен взвод на рейнджърите до Кала е Заи.

Кацнаха край бедното селце по обяд. Пролетното слънце бе съживяващо топло. Откриха Махмуд Гул да прави точно онова, за което бе мечтал от толкова дълго: припичаше се на слънце и си играеше с внуците си.

При вида на страховития бучащ „Блекхоук“ и войниците, които се изсипаха от него, когато машината кацна на селския харман, жените се изпокриха по къщите. Врати и прозорци се затръшнаха. Мъжете, мълчаливи и намръщени, останаха на единствената улица в селцето, за да проследят как *ферингите* ще влязат в домовете им.

Издирвача заповяда на рейнджърите да останат до машината. Взе капитан Хокинс за преводач и за да го представи и тръгна по улицата, като кимаше на всеки срещнат и изговаряше традиционното „Салаам“. Дори получи няколко неохотно изречени „Салаам“ в отговор. Австралиеца знаеше къде живее Махмуд Гул. Ветеранът седеше отвън. Няколко деца панически се разбягаха. Само едно, тригодишно момиченце, повече любопитно, отколкото изплашено, се хвана за робата на дядо си и ги погледна с ококорени очички. Двамата белокожи седнаха с кръстосани крака пред война ветеран и го поздравиха.

Афганистанецът отвърна на поздравите им, погледна в двете посоки на улицата — войниците не се виждаха.

— Не те ли е страх?

— Вярвам, че съм дошъл да се видя с мирен човек — каза Издирвача. Хокинс преведе на пуцу. Старецът кимна и извика нещо към улицата.

— Съобщава на селото, че няма опасност — тихо каза Хокинс.

С паузи заради нуждата от превод Издирвача напомни на Махмуд Гул за реинтеграционната среща, проведена след петъчната молитва миналата седмица. Афганистанецът ги изгледа с немигащите си тъмнокафяви очи. После кимна.

— Чувал съм го отпреди много години, но гласът е същият.

— Но по телевизора е говорил на английски. Ти не знаеш английски. Откъде си сигурен?

Махмуд Гул сви рамене.

— От начина, по който говореше — обясни той, сякаш това изчерпваше случая.

При Моцарт го наричаха „перфектен слух“ — способността да запаметяваш и запишеш звуците точно каквито са. Махмуд Гул може и да беше неграмотен селянин, но ако убеждението му се окажеше правилно, той може би притежаваше същия слух.

— Моля те, разкажи ми откъде го помниш.

Старецът се позамисли и погледът му за миг се спря на пакета, който бе донесъл американецът.

— Време е за подаръците — прошепна австралиеца.

— Извинявай — каза Издирвача и развърза пакета. После разстла каквото беше донесъл. Две наметала от кожа на бизон, закупени в магазин за американски сувенири. Подплатени с топла кожа.

— Преди много години народът на моята страна е ловял бизони заради месото и кожата им. Това е най-топлата кожа, известна на човека. Когато дойде зимата, завий се с една от тях. Легни върху другата. Никога повече няма да ти бъде студено.

Сбръчканото лице на Махмуд Гул бавно се разчупи в усмивка. Бяха му останали само четири зъба, но въпреки тях усмивката бе възможно най-широка. Той прокара пръсти по дебелината на кожата. Дори съкровищата на Савската царица не биха могли да му донесат по-голяма радост. И той им разказа историята.

— Беше по време на битката срещу американците след нахлуването им против правителството на молла Омар. Таджики и узбеки прииждаха от североизток. Можехме да се справим с тях, но те идваха с американци, а ферингите насочваха самолетите си и те сипеха отгоре ни бомби и ракети. Американските войници могат да говорят със самолетите си и да им казват къде се намираме, така че бомбите рядко пропускаха. Беше много тежко... Северно от Баграм, докато

отстъпвахме през долината Саланг, се озовах на открито. Американски боен самолет стреля по мен много пъти. Скрих се зад една скала, докато самолетът се махне. Бях ранен в таза. Моите хора ме отнесоха в Кабул. Там ме натовариха на камион и ме откараха още по на юг... Минахме през Кандахар и при Спин Болдак пресякохме границата с Пакистан. Нашите приятели бяха там и ни подслониха. Прибрахме се в Кета. Едва тогава ме прегледа доктор и се погрижи за ставата... Напролет започнах отново да ходя. Тогава бях млад и силен и костите ми нарастваха бързо. Но ме болеше много и се подпирах на тояга. През пролетта ме поканиха да участвам в Шурата и на съвети при моллата... Пак онази пролет от Исламабад в Кета дойде делегация, за да преговаря с молла Омар. Имаше двама генерали и те не говореха пушу, а само урду. Но един от офицерите бе взел сина си, още момче. Той говореше много добре пушу с акцент от Сиачен. Превеждаше на пенджабските генерали. Те ни казаха, че ще се преструват, че сътрудничат на американците, но никога няма да ни изоставят и няма да допуснат талибанското движение да загине. Така и стана... А аз разговарях с момчето от Исламабад, и то е същото, което говори от белия екран. Зад маската е той. И между другото, има кехлибарени очи.

Издирвача благодари, после си тръгнаха. Вървяха по улицата към хармана. Мъжете стояха мълчаливо и го гледаха. Жените надзъртаха през пролуки в капациите на прозорците. Децата се криеха зад бащите и чичовците си. Но никой не направи опит да им посегне.

Рейнджърите бяха образували отворен навън полукръг. Вкараха двамата офицери в хеликоптера и се качиха след тях. Хеликоптерът излетя, вдигайки пушилка и плява във всички посоки, и пое обратно към Баграм. Там имаше доста удобни казармени помещения за офицери и храната бе добра, но не се предлагаше никакъв алкохол. Издирвача имаше нужда от само едно — десет часа сън. Докато спеше, съобщението му бе получено от резидентурата на ЦРУ в Кабулското посолство.

Преди Издирвача да тръгне от Щатите му бе казано, че ЦРУ, въпреки институционалното съперничество, ще му предложи възможно най-пълно съдействие. То му бе необходимо по две причини.

Едната бе, че Управлението поддържа голяма база в Кабул и Исламабад — столица, в която всеки американски посетител най-вероятно ще бъде поставен под наблюдение от тайната полиция. Втората бе, че Управлението притежава в Лангли великолепна лаборатория за изготвяне на фалшиви документи за използване в чужбина.

Когато се събуди, заместник-ръководителят на резидентурата бе долетял от Кабул за разговор, както бе поискано. Издирвача имаше списък от изисквания, които разузнавачът внимателно си записа. След това го увери, че подробностите ще бъдат шифровани и изпратени до Лангли още същия ден. Щом станеха готови, поисканите документи щяха да бъдат донесени с личен куриер от Щатите.

Човекът на ЦРУ се върна в Кабул с хеликоптер от базата в Баграм до терена на посолството, а Издирвача се качи на чакащия го самолет на КССО и отлетя за голямата американска база в Катар на Персийския залив. Разбира се, както щяха да покажат официалните регистри, в страната не бе пребивавал никой на име Карсън.

Същото се отнасяше и до Катар. Издирвача щеше да изчака трите дни — това бе цената за изготвяне на документите — в периметъра на американската база.

Когато кацнаха в базата в покрайнините на Доха, самолетът „Груман V“ отлетя обратно за Щатите, а Издирвача поръча купуването на два самолетни билета.

Единият бе за евтина местна авиолиния за краткия полет по крайбрежието до Дубай и бе издаден на името на Кристофър Карсън. Другият бе издаден от различна пътническа агенция, базирана в 5-звезден хотел, и бе за бизнес класа за полет от Дубай до Вашингтон през Лондон с Бритиш Еървейс на името на всеизвестния Джон Смит. Когато получи очакваното съобщение, Издирвача взе краткия полет за летище „Дубай Интернешънъл“.

След като кацна, веднага се отправи към залата за транзитни пътници, където наистина необятният безмитен магазин бе претъпкан с хилядите пасажери, ползващи услугите на най-натовареното летище в Близкия изток. Нямаше нужда да се отбива на гишето за помощ при прекачване, така че направо влезе в залата на транзитни пътници първа класа.

Куриерът от Лангли го чакаше на договорения вход за мъжката тоалетна и бяха обменени дискретни опознавателни сигнали. Крайно старомодна и сигурно поне стогодишна процедура, която обаче вършеше прекрасна работа. После намериха уединено място и две отделени от другите кресла за сядане.

И двамата бяха само с ръчен багаж. Куфарчетата на колелца бяха идентични, не че това имаше някакво значение. Куриерът бе пристигнал с истински американски паспорт на името на Джон Смит и билет на същото име за полет с американска дестинация. Бордна карта щеше да вземе от бюрото на Бритиш Еървейс на долния етаж. Пристигналият от Емирствата Джон Смит щеше да отлети за дома след краткотрайно спиране, но с друга авиокомпания, и никой нямаше да разбере нищо.

Размениха си багажа. Какво даде на куриера Издирвача не беше важно, но в замяна получи куфарче на колелца с ризи, костюми, тоалетни принадлежности и различни лични вещи, нужни на всеки пътуващ в краткотрайна командировка. Освен дрехите и закупените по разни летища книги с меки корици имаше различни сметки, разписки и писма, потвърждаващи, че собственикът е господин Даниъл Прийст.

Бе предал на куриера всичко, на което пишеше „Карсън“. Това също щеше да се върне в Щатите невидяно от никого. Онова, което получи, бе портфейл с документи, изготвяни от Управлението в продължение на три дни.

Сред тях имаше паспорт на името на господин Даниъл Прийст, старши служител във вестник „Уошингтън Поуст“. В него бе положена валидна виза от пакистанското консулство във Вашингтон, осигуряваща на господин Прийст влизане в Пакистан. Наличието на тази виза щеше да означава, че пакистанската полиция знае за пристигането му и ще го чака. Журналистите винаги представляват особен интерес за „особените“ режими.

Имаше писмо от издателя на „Поуст“, потвърждаващо, че господин Прийст подготвя поредица статии на тема „Исламабад — създаването на успешен модерен град“. И имаше билет за обратен полет през Лондон.

Имаше кредитни карти, шофьорска книжка, обичайните документи и пластмасови карти, които могат да се намерят в портфейла на всеки съблюдаващ законите американски гражданин и

директор в компания, в добавка на потвърждение, че има резервация в хотел „Серина“, Исламабад, и че на летището ще го чака кола на хотела.

Издирвача имаше достатъчно опит, за да се въздържа от излизане от митницата на „Исламабад Интернешънъл“ в кипящия хаос навън и вземане на случайно такси.

Куриерът му даде и отрязка от бордната карта за самолета от Вашингтон за Дубай и неизползвания билет за продължаване от Дубай за „Слами“, както бе известен Исламабад в общността на специалните сили.

Подробното претърсване на стаята му — а то бе абсолютно неизбежно — щеше да разкрие само, че господин Дан Прийст е истински чуждестранен кореспондент от Вашингтон с валидна виза и логична причина за пребиваване в Пакистан, както и че възнамерява да остане само няколко дни и да отлети за дома.

След размяна на самоличностите и доуточняване на легендите двамата слязоха поотделно до бюрата на различни авиолинии, за да получат бордни карти за следващите отсечки на полетите си.

Беше почти полунощ. Полетът на Издирвача ЕК612 излиташе в 3:25 призори. Той уби времето в чакалнята, но бе до изхода за самолета един час предварително, после се задържа отзад, за да прецени хората, с които щеше да пътува. Установи, че ако подухне вятър, трябва да внимава от коя страна да застане.

Както очакваше, туристическата класа пасажери бяха предимно пакистански работници, завръщащи се след разрешената от закона двегодишна работа по различни строежи. Организаторите на този робски труд обикновено конфискуваха паспортите на новопристигналите и им ги връщаха едва след като отработеха двегодишните си договори.

През това време работниците живееха в коптори с минимални удобства и се мъчеха под изтезаващата жегата за нищожни надници, по-голямата част от които изпращаха у дома. Докато се тълпяха на изхода за качване в самолета, Издирвача долови първия полъх на стара пот и кърп. За щастие салоните на туристическа и бизнес класа бяха разделени с преграда и той се отпусна в тапицирания комфорт отпред в компанията на бизнесмени от Залива и Пакистан.

Полетът продължи малко повече от три часа и самолетът „Боинг 777-300“ кацна на пистата в 7:30 местно време. Докато се приближаваха към терминала, той проследи през илюминатора разминаването им с военен „С-130 Херкулес“ и президентския „Боинг 737“.

В залата за паспортна проверка го отделиха от бутащата се тълпа пакистанци и той се нареди на опашката за пътници с чуждестранни паспорти. Новият му документ на името на Даниъл Прийст, украсен само с няколко печата за влизане и излизане от европейски страни и пакистанската виза, беше подробно разгледан, страница по страница. Въпросите бяха формални и вежливи, отговорите — елементарни и очаквани. Той показва резервацията си в „Серина“. Хора в цивилни дрехи стояха на дискретно разстояние и го наблюдаваха, без да се крият.

Издирвача хвана дръжката на куфарчето и го затегли през люшкащата се човешка маса. Знаеше, че това тук е буквално тевтонска дисциплина в сравнение с хаоса отвън. В Пакистан понятието „опашка“ не съществува.

Слънцето вече се бе издигнало. Изглежда, бяха дошли хиляди с целите си семейства, за да посрещнат своите близки, връщащи се от Залива. Издирвача огледа тълпата и видя името „Прийст“ на табела, държана от младеж в униформата на „Серина“. Приблечи се до него, представи се и младежът го заведе до лимузината, паркирана в малък ВИП паркинг отдясно на терминала.

Тъй като летището е на територията на стария Равалпинди, пътят, след като напуснеше периметъра на летището, се вливаше в магистралата за Исламабад и влизаше в столицата. А понеже „Серина“ — единственият устойчив на земетресения хотел в Слами — е в покрайнините на града, Издирвача се изненада, когато колата измина много кратък път: надясно, наляво, после покрай бариерата, която бе спусната за коли на гостите, но се вдигаше за колите на хотела, нагоре по къса рампа и спряха през централния вход.

На рецепцията го поздравиха по име и го придружиха до стаята му. Вътре го чакаше писмо с емблемата на американското посолство. Той се усмихна, даде бакшиш на пиколото, престори се, че не знае за подслушването на стаята от органите на контраразузнаването, и разпечата писмото. Беше от пресаташето към посолството, който го

поздравяваше с пристигането му в Пакистан и го канеше на вечеря същата вечер в дома на аташето. Подписано бе от Джери Бърн.

Издирвача помоли централата да го свърже с американското посолство, поиска да говори с Джери Бърн и двамата си размениха обичайните банални любезности. Да, полетът бил прекрасен, хотелът чудесен, стаята отлична и щял с удоволствие да дойде на вечеря.

Джери Бърн също бе очарован. Той живееше в града, зона F-7, улица 43. Това било в комплекс, така че щял да му изпрати кола. Вечерята щяла да бъде в компанията на малка група приятели, американци и пакистанци.

И двамата знаеха, че в разговора им има и трети участник, който в момента сигурно се прозяваше от скука, вместо да прелива от любезност. Този участник сигурно седеше пред пулт в мазето на комплекс от тухлени сгради, построени сред ливади и фонтани, изглеждащи повече като университет или болница, отколкото като щабквартира на тайна полиция. Но точно така изглежда комплексът на улица „Кайбаян е Сухраварди“, централата на ПРУ.

Издирвача затвори. Дотук добре. Взе душ, избърсна се и се преоблече. Вече бе късна сутрин. Реши да обядва по-рано и да дремне, за да компенсира безсънната предна нощ. Преди обедата поръча в стаята си голяма студена бира и подписа декларация, че не е мюсюлманин. Пакистан е строго ислямска страна, в която има „сух“ режим, но „Серина“ имаше разрешително за алкохол, макар и само за гости на хотела.

Колата пристигна точно в седем и представляваше (неслучайно) абсолютно невзрачен седан с четири врати от японски производител. Сигурно имаше хиляди като нея по улиците на Слами. Тя нямаше да привлече ничие внимание. А зад волана бе работещ в посолството пакистански шофьор.

Шофьорът знаеше пътя — по Ататюрк авеню, пресичане на Джина авеню и после по Назин уд дин Роуд. И Издирвача го знаеше, но само защото имаше описанието му в сводката от Лангли, която куриерът му бе дал на летището в Дубай. Просто за всеки случай. Забеляза опашката от ПРУ още на първата пресечка след хотела, която чинно проследи неговата кола покрай небостъргачите и Марви Роуд до улица 43. Дотук нямаше никакви изненади. Издирвача не обичаше изненадите, ако не бяха негова постановка.

Над входната врата на къщата нямаше табела „Държавна собственост“, но спокойно можеше да има. Приятна, достатъчно просторна, една от десетината, дадени на посолството за персонала, живеещ извън неговия комплекс. Посрещнаха го Джери Бърн и жена му Лин, която го изведе на терасата откъм задната страна, където му предложиха напитка.

Това спокойно можеше да е дом в предградие в Щатите, ако не бяха няколко дребни подробности. Всяка къща на улица 43 е заградена с двуметрова стена, в която има железен портал със същата височина. Порталът се бе разтворил без комуникация, сякаш някой бе гледал отвътре. Човекът на портала бе с тъмна униформа, с бейзболно кепе и с пистолет в кобур. Типично предградие.

Вече бе дошла пакистанска семейна двойка — лекар и съпругата му. Започнаха да идват и другите. Още една кола на посолството, която влезе през портала. Останалите паркираха на улицата. Двойка от агенция за помощи, които обясниха трудностите религиозните фанатици в Баджаур да бъдат убедени да разрешат ваксинирането срещу детски паралич на местните деца. Издирвача знаеше, че тук трябва да има още един човек, с когото трябваше да се види, но той още не бе дошъл. Останалите гости бяха за прикритие, както впрочем и цялата вечеря.

Отсъстващият пристигна с майка си и баща си. Бащата бе прям и весел. Притежаваше концесии в добива на полускъпоценни камъни в Пакистан и дори в Афганистан и многословно обясняваше трудностите, които текущата ситуация създаваше за бизнеса му.

Синът бе около 35-годишен и съдържано обясни, че служи в армията, макар да бе в цивилно облекло. Издирвача бе информиран и за него.

Другият американски дипломат бе представен като Стивън Денис, аташе по културните въпроси. Прикритието бе добро, защото бе напълно естествено пресаташето да даде вечеря за знаменит американски журналист и аташето по културните въпроси да бъде поканен да присъства.

Издирвача знаеше, че това всъщност е номер 2 в резидентурата на ЦРУ. Шефът бе „деклариран“ офицер от разузнаването, което означаваше, че ЦРУ не крие кой е и с какво се занимава. Във всяко посолство на трудна територия най-забавната задача е да се установи

кои са недеклаираните. Правителството на приемната страна обикновено има своите подозрения, някои от тях точни, но никога не може да е напълно сигурно. Именно недеклаираните вършат шпионажа, обикновено като използват местни граждани, които могат да бъдат убедени да правят каквото им нарежда новият им работодател.

Вечерята бе оживена, виното бе чудесно, а на финала бе поднесено „Джони Уокър — Черен етикет“, което бе предпочитаната от всички напитка, независимо дали изповядват исляма, или не. И докато гостите общуваха с чаши кафе в ръка, Стив Денис кимна на Издирвача и се изнесе на външната тераса. Издирвача го последва. Третият, който се присъедини към тях, бе младият пакистанец.

Още първите няколко изречения разкриха, че той работи не само за армията, но и за ПРУ. Поради западното образование, което бе успял да му осигури баща му, той бе избран да се инфилтрира сред британската и американска общност в града и да докладва за всичко полезно, което чуе. В действителност се бе случило точно обратното.

Стив Денис го бе разкрил за дни и го бе провербувал. Така Джавад бе станал информатор за ЦРУ в ПРУ. Искането на Издирвача бе възложено на него. Той бе посетил под измислен претекст архивите и бе потърсил какво има за 2002 година и молла Омар.

— Който и да е източникът ви, господин Прийт — прошепна той на терасата, — този човек има добра памет. Наистина е имало тайно посещение в Кета през 2002 година за разговор с молла Омар. Групата е била оглавявана оттогава генерал-майор Шавкат, който сега командва цялата армия.

— А момчето, което говорело пуцу?

— За него всъщност не се споменава. Става дума само за майор Мушараф Али Шах от мотопехотата. Но в разпределението на местата в самолета и в резервацията на стаята с баща му в Кета, е упоменат син на име Зулфикар.

Извади едно листче и го подаде на Издирвача. Беше адрес в Исламабад.

— Нещо повече за момчето?

— Съвсем малко. Проверих, разбира се, собственото му и бащино име. Има данни, че е напуснал дома си и е заминал за племенната зона, където се е присъединил към Лашкар е Таиба. Имаме

няколко дълбоко законспирирани агенти там от години. Съобщава се за младеж с това име там сред джихадистите, който искал да му бъдат възлагани задачи. Успял да влезе в Бригада 313.

Издирвача бе чувал за 313, получила името си от воините, 313 на брой, воювали редом с Пророка срещу стотици врагове.

— После следите му се губят. Източниците ни споменават слухове, че се е присъединил към клана Хакани, което е било подпомогнато от знанието му на пуцу, техния език. Но къде...? Някъде в племенната зона — Северен или Южен Вазиристан, или Баджаур. После нищо... Край на Али Шах.

Другите също почнаха да излизат на терасата. Издирвача прибра листчето и благодари на Джавад. След час колата на посолството го върна в хотела.

Когато влезе в стаята си, първата му работа бе да провери маркерите, които бе поставил: човешки косми, залепени със слюнка през ръба на чекмеджетата и върху ключалката на куфарчето. Нямаше ги. Стаята беше претърсвана.

[1] Пренебрежително название за чужденец, особено такъв с бяла кожа. — Б.пр. ↑

[2] Мулви (урду) — мюсюлмански доктор по право. — Б.пр. ↑

5.

Издирвача имаше име и адрес, имаше и карта на улиците на Исламабад, дадена му от заминаващия Джон Смит в залата за транзитни пътници на дубайското летище. Беше сигурен, че когато на следващата сутрин излезе от хотела, ще бъде проследен. Преди да си легне, мина през рецепцията и поръча такси за сутринта. Служителят се поинтересува къде иска да отиде.

— О... обикновеното разглеждане на туристическите забележителности на града — обясни той.

В осем часа на другата сутрин таксито го чакаше на входа. Издирвача поздрави шофьора с обичайната си широка усмивка на безобиден американски турист и потеглиха.

— Ще имам нужда от твоята помощ, приятелю — довери се той, като се наведе през облегалката на предната седалка. — Какво ще ми препоръчаш?

Колата потегли по Конститушън авеню, покрай френското и японско посолство. Издирвача, който бе запомнил картата на улиците, кимна ентусиазирано на Върховния съд, Националната библиотека и Парламента, които му бяха посочени. Водеше си бележки. Хвърли и няколко погледа в огледалото за задно виждане. Нямаше опашка. Нямаше нужда от опашка — шофьорът бе човек на ПРУ.

Обиколката бе дълга, със само две спирания. Шофьорът го прекара покрай предния вход на наистина впечатляващата джамия „Фейсал“, където Издирвача попита дали е разрешено да се снима и когато му казаха, че няма проблеми, направи десетина снимки от прозореца на колата.

Завиха към Синята зона със скъпите магазини из нея. Първата спирка бе пред шивашки комплекс, известен като „Британски костюми“.

Издирвача каза на шофьора, че негов приятел споменал това място като много добро да си поръчаш костюм, който щял да стане готов за само два дни. Шофьорът потвърди информацията и проследи американския си клиент да влиза.

Персоналът беше внимателен и готов да угоди на капризите на всекиго. Издирвача избра фин вълнен плат, тъмносин с едва доловимо райе. Беше топло поздравен за добрия си вкус и се усмихна лъчезарно. Снемането на мерките му отне само петнайсет минути и бе помолен да дойде на следващия ден за първа проба. Предплати капаро в долари, което бе посрещнато добре, и преди да си тръгне, помоли да посети мъжката тоалетна.

Както бе предположил, тя бе отзад вдясно, зад натрупаните топове плат. До вратата на тоалетната имаше друга врата. Когато помощникът в магазина, който го придружи дотук, се оттегли, той натисна другата врата. Тя се отвори и зад нея имаше малка задна уличка. Издирвача затвори вратата, използва писоара и се върна в магазина. После излезе през главния вход. Таксито го чакаше.

Онова, което не бе видял, но за което можеше да се досети, бе, че докато го нямаше, шофьорът бе слязъл, за да провери. Бяха му казали, че клиентът е „отзад“. Там бяха и пробните. Той бе кимнал и се бе върнал в колата.

Другото спиране бе по време на посещението на пазара „Кошар“ — основна туристическа забележителност на града. Тук Издирвача изрази желание да пие кафе и му бе посочено заведението „Глория Джийнс“. След кафето купи пакет британски шоколадови сладкиши и каза на шофьора, че вече могат да се връщат в „Серина“.

Плати сметката и му даде щедър бакшиш, за който беше сигурен, че няма да попълни бюджета на ПРУ, а ще остане в джоба на шофьора. До един час щеше да бъде подаден пълен доклад. Щеше да последва обаждане в „Британски костюми“. Просто за проверка.

Качи се в стаята си и написа доклад до „Уошингтън Поуст“. Озаглави го „Сутрешна обиколка из екзотичния Исламабад“. Беше безкрайно скучен и никога нямаше да бъде публикуван.

Не беше донесъл компютър, защото не искаше твърдият му диск да бъде изваждан и сканиран. Използва интернет стаята на „Серина“. Имейлът бе прехванат и прочетен от същия офицер в мазето, който бе копирали и класирали в папка писмото от пресаташето.

Обядва в ресторанта на хотела, после отиде на рецепцията и заяви, че смята да се разходи. Когато излезе, един мъж, десетина години по-млад от него, но започващ да надебелява, се надигна от

дивана във фойето, изгаси цигарата в пепелника, сгъна вестника си и го последва.

Издирвача може и да бе по-възрастният от двамата, но бе морски пехотинец и обичаше енергичното ходене. След две по-дълги пресечки „опашката“ трябваше да подтичва, задъхан и плувнал в пот. Когато Издирвача му се изплъзна, той се сети за доклада от сутринта. При второто си излизане американецът определено бе тръгнал в посока на „Британски костюми“. Полицаят също се насочи натам. Беше разтревожен. Началниците му не прощаваха подобни грешки.

Когато надникна през вратата на шивашкия магазин, безпокойствата му се изпариха. Да, американецът наистина беше тук, но бил „отзад“. Опашката се повъртя пред витрината на „Мобилинк“, намери подходящ вход, облегна се на стената, разгърна вестника и запали цигара.

В действителност Издирвача изобщо не бе влизал в пробната. След като отново го поздравиха в рамките на един ден, той се извини притеснено, че стомахът му не е наред, и помоли да ползва тоалетната. Да, знаел пътя.

Феринге с разстройство е предсказуем като изгриващо слънце. Издирвача се измъкна през задната врата и изтича по уличката до булеварда. Вдигна ръка и веднага до него спря такси. Това вече беше истинско такси, с обикновен пакистанец, излязъл да припечели. Чужденците лесно могат да бъдат прекарвани по най-обиколния маршрут, без да се усетят, а доларите са си долари.

Издирвача знаеше, че го чака голямо обикаляне, но това бе за предпочитане пред вдигането на скандал. Двайсет долара по-късно за път, който трябваше да му струва не повече от пет, стигнаха, където искаше — на пресечката на две улици в Розовата зона, в предградията на Равалпинди и в квартала на жилищата за военни. Когато таксито се скри, той извървя последните двеста метра.

Къщата бе малка и скромна, подредена, но не богато обзаведена, с табела на английски и урду, на която пишеше: **Полк. М. А. Шах**. Знаеше, че работното време в армията започва и свършва по-рано. Почука. Чу влачене на крака. Вратата се откря предпазливо. Вътре беше тъмно, лицето бе също тъмно, измъчено, но личеше, че някога е било красиво. Госпожа Шах? Нямаше прислуга: домакинството явно не просперираше.

— Добър ден, мадам. Дойдох да говоря с полковник Али Шах. Той вкъщи ли е?

Отвътре се разнесе мъжки глас, който каза нещо на урду. Жената се обърна и отговори. Вратата се отвори по-широко и на прага застана мъж на средна възраст. Късо подстриган, с тънки мустаци, чисто избръснат, определено приличащ на военен. Бе съблякъл униформата и бе облякъл цивилни дрехи. Дори и така излъчваше самоувереност. Но изненадата му, когато видя американеца в тъмен костюм, бе искрена.

— Добър ден, сър. С полковник Али Шах ли имам честта да разговарям?

Али Шах беше подполковник, но не го поправи.

— Да, аз съм.

— Значи е щастливият ми ден, господине. Трябваше, разбира се, да позвъня предварително, но не разполагам с личния ви номер. Силно се надявам да не съм дошъл в неподходящ момент.

— Ами... ъ-ъ-ъ... не, но за какво...

— Работата е в това, полковник, че моят добър приятел генерал Шавкат ми каза по време на съвместна вечеря снощи, че вие сте човекът, с когото трябва да разговарям, за да успея в моята мисия. Бихме ли могли да...

Издирвача посочи навътре и озадаченият офицер отстъпи и доотвори вратата. Сигурно щеше да отдаде чест с трепереща ръка и да опре гръб в стената, ако край него бе минал главнокомандващият. Генерал Шавкат и този американец бяха вечеряли заедно!

— Разбира се... Моля, заповядайте.

И тръгна напред към скромно обзаведената дневна. Жена му чакаше наблизко.

— Чай! — излая полковникът и тя изчезна, за да подготви ритуалната напитка при посрещане на почетни гости.

Издирвача даде на домакина картичката си на името на Дан Прийст — старши кореспондент в „Уошингтън Поуст“.

— Господине, натоварен съм от моя главен редактор със задача, която се приема с пълното одобрение на вашето правителство, да създам портрет на молла Омар. Както предполагам разбирате, дори след всичките тези години той остава фигура в сянка, за която не се знае почти нищо. Генералът ме увери, че вие сте се срещали и разговаряли с него.

— Ами... аз всъщност... не знам дали...

— Хайде сега, не бъдете излишно скромни. Моят приятел ми каза, че сте го придружавали в Кета преди дванайсет години и сте изиграли ключова роля в двустранните разговори.

Подполковник Али Шах поизправи гръб, докато американецът го засипваше с комплименти. Значи генерал Шавкат все пак го бе забелязал. И по-важното, помнеше го. Военният събра връхчетата на пръстите си и призна, че наистина е разговарял с едноокия талибански лидер.

Поднесоха чая. Докато госпожа Али Шах го сервираше, Издирвача забеляза, че има възможно най-необикновените нефритенозелени очи. Беше чувал за този феномен, срещан при планинците от племената по протежение на линията Дюранд между Афганистан и Пакистан.

Смяташе се, че преди 2300 години Александър Велики (Искандер Македонски), младият бог от утрото на света, минал през тези планини след смазването на Персия на път за планираното покоряване на Индия. Но войниците му били изморени, физически изтощени от безкрайните сражения и когато поел по обратния път след Индия, започнали масово да го напускат. А след като не можело да се върнат в планините на Македония, защо да не се заселят из тези планини и долини и да сложат край на походите и битките?

Детето, което се бе крило зад робата на Махмуд Гул в Кала е Заи, имаше светлосини очи, не кафяви, както е при панджабите. А изчезналият син?

Чаят не бе изпит, когато разговорът приключи. Издирвача не бе предполагал, че ще се окаже толкова кратък.

— Разбрах, че сте били придружавани от вашия син, полковник, който говорел пущу.

Офицерът стана от стола си и се изправи по военному, явно силно засегнат.

— Грешите, господин Прийст, аз нямам син.

Издирвача също стана и остави чашата си. Не можеше да намери подходящи думи за извинение.

— Но на мен ми бе казано... младеж на име Зулфикар...

Полковникът бавно отиде до прозореца и се загледа навън с ръце на гърба. Тялото му трепереше от сдържан гняв, макар че срещу кого

бе насочена тази емоция, срещу госта или сина, Издирвача не можеше да каже.

— Повтарям, господине, аз нямам син. Опасявам се, че повече с нищо не мога да ви помогна.

Тишината бе вледеняваща. От американеца явно се очакваше да си тръгне. Той погледна съпругата на военния.

Нефритенозелените ѝ очи бяха пълни със сълзи. Очевидно ставаше дума за отдавна тлееща семейна драма.

След няколко неубедително звучащи извинителни думи Издирвача се отправи към вратата. Съпругата го придружи. Докато му отваряше, той ѝ прошепна:

— Съжалявам, госпожо, ужасно съжалявам.

Беше повече от ясно, че тя не говори английски, а вероятно и арабски. Но английската дума за „съжалявам“ е толкова популярна, че той се надяваше тя да го разбере. Жената вдигна поглед към него с плувнали в сълзи очи, почувства съчувствието му и кимна. После той излезе и вратата зад него се затвори.

Извървя близо километър, преди да излезе на шосето за летището и да спре там такси в посока към града. Когато пристигна в хотела, позвъни от стаята си на аташето по културните въпроси. Дори да подслушваха разговора — а това със сигурност бе така, — това нямаше значение.

— Здравсти, Дан Прийст се обажда. Питам се дали успя да издириш онзи материал за традиционната музика на панджабите и Племенните агенции^[1]?

— Разбира се — отговори човекът от ЦРУ.

— Чудесно. Ще ми свърши много добра работа. Би ли ми го донесъл в „Серина“? Да се видим на чай във фоайето?

— Разбира се, Дан. Седем часът устройва ли те?

— Става. Ще се видим тогава.

Когато се видяха, Издирвача обясни какво му е необходимо за следващия ден. Падаше се петък и полковникът щеше да ходи в джамията за молитва в свещения за мюсюлманите ден от седмицата. Нямахше начин да я пропусне. Но придружаването от съпругата не бе задължително. Това тук не беше Камп Леджун.

След като агентът на ЦРУ си тръгна, Издирвача използва портиера да си резервира място за полет с компания „Катар Еървейс“

до Катар с прехвърляне на Бритиш Еървейс за Лондон.

На следващия ден колата го чакаше още преди да слезе да уреди сметката си. Беше обичайната безлична кола, но с дипломатически номера, така че никой не можеше да влиза в нея, нито да досажда на пътуващите.

Зад волана бе бял сивокос американец на средна възраст — ветеран служител на посолството, шофирал из този град достатъчно дълго, за да го познава отлично. Придружаваше го млад на възраст и младши в йерархията служител на Държавния департамент, избрал да специализира пуцу. Издирвача седна на задната седалка и даде адреса. Спуснаха се по рампата от „Серина“ и опашката на ПРУ се залепи зад тях.

В началото на улицата, на която живееше подполковник Али Шах, паркираха и изчакаха всички мъже, които се виждаха, да се отправят към джамията за петъчната молитва. Едва тогава Издирвача поиска да го спрат пред вратата.

Отново отвори госпожа Шах. И отново се притесни и обясни, че мъжът ѝ не е вкъщи. Щял да се върне след час, може би дори малко по-късно. Говореше на пуцу. Служителят от посолството ѝ обясни, че са срещнали полковника и той ги е помолил да го изчакат. Несигурно, защото не знаеше нищо по въпроса, тя все пак ги покани в дневната. Остана права, разтревожена и притеснена. Нито седна, нито излезе от стаята. Издирвача ѝ посочи да седне в креслото срещу него.

— Моля ви, госпожо Шах, не се безпокойте, че отново ме виждате. Дойдох специално да ви се извиня за вчера. Нямах намерение да разстройвам съпруга ви. Всъщност донесох малък подарък, за да се извиня за тревогите, които ви създадох.

И постави на масата бутилка „Джони“ с черен етикет. Тя също бе в колата, както бе поискал. Жената неспокойно се усмихна, докато преводачът превеждаше, и седна.

— Нямах представа, че между бащата и сина има такъв разрив — продължи Издирвача. — Това е голяма трагедия. Казаха ми, че синът ви... Зулфикар се казваше, нали?... Бил изключително талантлив и знаел английски, урду и пуцу, последният трябва да е научил от вас, предполагам.

Тя кимна и очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

— Кажете ми, намира ли ви се подръка снимка на Зулфикар, та макар и от детските му години?

От очите ѝ се отрониха две бистри сълзи и потекоха по бузите ѝ. Няма майка на света, която да забрави красивото си момченце, седяло в скута ѝ. Тя бавно кимна.

— Бихте ли ми я показали?

Тя стана и излезе от стаята. Явно имаше някъде скрито място, където държеше снимка на отдавна изчезналия си син. Върна се със снимка в кожена рамка.

Беше от деня на дипломирането. Снимката бе запечатала двама юноши, щастливо ухилени срещу фотоапарата. Беше от дните преди приемането на джихада, дните на безгрижно завършване на образованието, на искреното приятелство. Нямахше нужда да се пита кое е момчето. Онова отляво имаше сияещи кехлибарени очи. Издирвача ѝ върна снимката и тихо нареди:

— Джо, обади се и кажи на шофьора да почука на вратата.

— Но нали се разбрахме да ни чака отвън.

— Направи както ти казвам, ако обичаш.

Стажантът се обади. Госпожа Шах не разбра нито дума. След секунди на вратата се почука. Госпожа Шах се стресна. Не можеше да е съпругът ѝ — беше твърде рано, за да се върне. А други посетители явно изобщо не се очакваха. Тя стана, огледа се безпомощно, дръпна едно чекмедже на скрина до стената и пхна снимката в него. На вратата отново се почука нетърпеливо. Госпожа Шах излезе.

Издирвача прекоси стаята с две широки крачки, извади снимката и я щракна два пъти със своя iPhone. Когато госпожа Шах се върна, придружена от озадачения им шофьор, гостът седеше на стола си, а младежът стоеше смутено до него. Издирвача стана с топла усмивка.

— А... виждам, че е време да тръгваме. Трябва да хвана самолета. Съжалявам, че не се видяхме със съпруга ви. Предайте му най-добрите ми пожелания и извинения, че го разстроих.

Всичко това беше надлежно преведено.

Щом гостите излязоха, госпожа Шах извади скъпоценната си снимка и я върна на тайното място.

На път за летището Издирвача отвори телефона, увеличи снимката до пълния размер на дисплея и се загледа в нея. Не беше жесток човек и не искаше да лъже някога красивата жена с

нефритенозелените очи. Но как, питаше се той, да кажеш на една майка, която продължава да плаче за изгубения си син, че ще издириш и убиеш чудовището, в което се е превърнал?

След двацет часа кацна на летище „Дълес“ във Вашингтон.

Издирвача се вмъкна в тесната таванска стаичка на къщата в Сентървил и се взря в екрана. Ариел седеше пред клавиатурата като пианист пред роял. Имаше пълен контрол — благодарение на оборудването, което му бяха подарили от ОПТО, сега целият свят бе негов.

Пръстите му затанцуваха по клавишите, на екрана се появиха изображения и той започна да обяснява какво е направил, без да спира да работи:

— Интернет трафикът на Трола започва оттук.

Изображенията бяха от „Гугъл Земя“, но той по някакъв начин ги бе обработил допълнително. Наблюдателят се забиваше надолу едва ли не от космоса също както смелчагата Феликс Баумгартнер бе скочил от балон в стратосферата. Арабският полуостров и Африканският рог изпълниха екрана, след което сякаш профучаха покрай ушите на Издирвача, докато камерата продължаваше да пропада все по-надолу. В крайна сметка тя спря лудешкия си полет и пред очите им се показа покрив: квадратен, бледосив. Наоколо като че ли имаше стопански двор и вратичка.

— Проповедника не е в Йемен, както може да сте мислили, а в Сомалия. Това е Кисмайо, на брега в южната част на страната — обясни Ариел.

Издирвача гледаше захласнат. Оказа се, че всички са сгрешили — ЦРУ, ОПТО, Центърът за антитероризъм — смятайки, че преследваният е емигрирал от Пакистан в Йемен. Може и да бе минал оттам, но бе продължил, за да потърси убежище не при АКАП — Ал Кайда на Арабския полуостров — а при фанатиците в АКАР — Ал Кайда в Африканския рог — официално наричани Ал Шабааб, които контролираха южната половина на Сомалия, една от най-дивите страни в света.

Имаше много неща, които трябваше да се разберат. Доколкото на Издирвача му бе известно, Сомалия, извън охранявания анклав около

символичната столица Могадишу, практически нямаше граници от времето на клането на осемнайсетте рейнджъри по време на инцидента, станал световноизвестен като „Свален Блекхоук“ и оставил трайна следа в американската военна история... трайна, тайна и неприятна.

Ако Сомалия изобщо бе известна с нещо, това бяха пиратите, които от десет години отвлечаха минаващи покрай крайбрежието кораби и искаха милиони долари за откуп на морски съдове, карго и екипажи. Само че пиратите бяха на север в Пунтланд — огромна дива пустош, обитавана от кланове и племена, които изследователят от Викторианската епоха сър Ричард Бъртън някога бе нарекъл най-дивите народи на земята.

Кисмайо бе в крайния юг, на триста километра северно от границата с Кения — в колониалните дни процъфтяващ италиански търговски пункт, а сега гъмжащ от хора бордей, управляван от фанатици джихадисти, по-крайни от всички други, приели исляма.

— Знаеш ли какво представлява тази сграда? — попита той Ариел.

— Не. Склад, голям навес... нямам представа. Но това е мястото, откъдето Трола управлява базата данни с поклонниците. Тук се намира неговият компютър.

— А той знае ли, че ти знаеш?

Младежът се поусмихна:

— О, не. Така и не ме усети. Продължава да управлява базата данни. Щеше да я изключи, ако подозираше, че го наблюдавам.

Издирвача излезе заднешком от стаичката и се спусна внимателно по стълбата до стаята долу. Щеше да прехвърли всичко в ОПТО. Щеше да получи на разположение безпилотен самолет, който щеше тихо и невидимо да кръжи високо в небето над навеса, да наблюдава и да слуша за възможен кибер шепот, да регистрира движещите се тела по излъчваната от тях топлина, да фотографира всички идващи и заминаващи. И щеше да предава всичко, което види, в реално време до екраните във ВВБ „Крийч“, Невада, или до Тампа, Флорида, откъдето данните щяха да стигнат до ОПТО. А междувременно имаше да се свърши много работа с онова, което бе донесъл от Исламабад.

Издирвача бе разглеждал с часове снимката на сина на госпожа Али Шах. Самата снимка беше подложена на сложна компютърна обработка в специална лаборатория и сега качеството ѝ бе отлично. Издирвача гледаше двете усмихнати лица и се питаше къде ли са тези хора сега. Младежът отдясно беше без значение — той продължаваше да разглежда момчето с кехлибарените очи, така както генерал Монтгомъри бе разглеждал по време на Втората световна война лицето на Ромел, германската Пустинна лисица, мъчейки се да си представи какъв ще е следващият му ход.

Момчето от снимката бе на седемнайсет години. Това бе времето преди приемането на ултраджихадизма, преди 11/9, преди Кета, преди да напусне семейната къща и да отиде да живее при убийците на Лашкар е Таиба, Бригада 313 и клана Хакани.

Преживяното, омразата, убийствата, на които неизбежно бе присъствал, суровият живот в планините на Племенните агенции — всичко това несъмнено бе състарило лицето на това усмихнато момче.

Издирвача изпрати на един много специален отдел ясна снимка на Проповедника, макар и да бе маскиран, както и лявата страна на фотографията от Исламабад. В Информационната служба за криминално разследване към комплекса на ФБР, Кларксбърг, Западна Вирджиния, има лаборатория, специализирана в състаряването на лица.

Поиска им да му дадат лице — лицето сега. След това отиде при Сивата лисица.

Директорът на ОПТО разгледа веществените доказателства с одобрение. Най-сетне имаха име. Скоро щяха да разполагат и с лице. Знаеха страната, може би дори и града.

— Смяташ ли, че живее там, в този склад в Кисмайо? — попита той.

— Съмнявам се. Той е олицетворение на параноята. Бих се обзаложил, че живее другаде, записва проповедите си в стая с видеокамера, на фона на чаршаф, изписан с обичайните стихове от Корана, както го виждаме на екрана, след това ги дава на своя помощник, когото сега наричаме Трола, а той ги отнася и излъчва от Кисмайо. Не бих казал, че сме го хванали в капан все още, по-скоро е далече от това.

— И какво следва?

— Трябва ми безпилотен самолет над склада. Да не се отклонява оттам. Бих поискал ниско прелитане с цел странични снимки на сградата, за да видим има ли някакъв търговски надпис на нея, ако не беше убеждението ми, че това ще е чиста загуба на време. Но трябва по някакъв начин да идентифицирам собственика ѝ.

Сивата лисица продължи да гледа заснетото отвисоко изображение. То бе напълно изчистено, но това не бе изненадващо, като се има предвид, че военната технология позволяваше да се преброят нитовете в покрива от височина 15 километра.

— Ще се свържа с момчетата, които управляват безпилотните самолети. Те имат бази за излитане в Кения на юг, Етиопия на запад, Джибути на север, а ЦРУ поддържа много секретно поделение в анклав на Могадишу. Ще получиш снимките. Сега, след като разполагаш с лицето, което той така грижливо крие, и името му, ще направиш ли самоличността му публично достояние?

— Не още. Имам друга идея.

— Твой избор, Издирвачо. Постъпи както смяташ за нужно.

— Едно последно нещо. Бих могъл да попитам и сам, но направено официално от ОПТО ще има повече тежест. Има ли ЦРУ или някой друг дълбоко законспириран агент в Южна Сомалия?

След седмица се случиха четири неща. Издирвача прекара това време, запознавайки се обстойно с трагичната история на Сомалия. Някога там бе имало три страни. Разположената далеко на север Френска Сомалия сега беше Джибути, с все още силно френско влияние, гарнизон на постоянно пребиваващия там Чуждестранен легион и огромна американска база, наемът, за която бе от жизнено значение за икономиката. Също така на север беше вече бившата Британска Сомалия, сега само Сомалиленд, също спокойно, мирно и демократично място, което непонятно за никого нямаше признат статус на държава.

Основната територия се обхващаше от някогашната Италианска Сомалия, конфискувана след Втората световна война, администрирана известно време от британците и после получила независимост. След години на обичайната диктатура някога процъфтяващата и елегантна

колония, в която бяха идвали да почиват само богатите италианци, бе затънала в гражданска война. Кланове се сражаваха срещу кланове, племена срещу други племена, главатар след главатар се мъчеха да се доберат до властта. Накрая, когато Могадишу и Кисмайо се превърнаха в развалини, светът вдигна ръце.

Страната отново се появи в световните новини, когато бедните рибари на север се захванаха с пиратство, а онези на юг прегърнаха ислямския фанатизъм. Ал Шабааб израсна не като издънка, а като съюзник на Ал Кайда и превзе целия юг. Могадишу се закрепил като нестабилна и само символична столица на един корумпиран режим, живеещ от помощи, в центъра на анклав, охраняван от смесена армия от кенийци, етиопци, угандийци и бурундци.

През стената от оръжие се изливаше поток от пари под формата на програми за помощ, а различни шпиони сновяха насам-натам, като се преструваха, че са нещо друго.

Докато Издирвача продължаваше да чете, обхванал главата си с две ръце, или разглеждаше изображения на плазмени екран в офиса си, един безпилотен самолет „RQ-4 Глобал Хок“ излетя от базата в Кисмайо. Не беше въоръжен, защото ставаше дума за друг вид мисия. А мисията бе известна под името HALE^[2] — съкращение от английските думи за „голяма височина, продължителен полет“.

Излитането стана от намиращата се наблизо кенийска база, където няколко американски войници и техници се потяха в тропическата жегата и живееха в климатизирани жилища подобно на филмов екип на външни снимки. Разполагаха с четири машини „Глобал Хок“ и две от тях бяха във въздуха.

Едната вече бе вдигната, преди да дойде новата заявка. Задачата ѝ бе да наблюдава кенийско-сомалийската граница и крайбрежните води за нападения и нахлувания. Новата задача бе да се кръжи над някога търговската зона в Кисмайо и да се наблюдава конкретна сграда. И понеже „ястребите“ трябваше да се сменят, това значеше, че и четирите вече бяха влезли в действие.

„Глобал Хок“ има необичайно дълго полетно време — цели трийсет и пет часа. Понеже обектът се намираше недалече от базата, това означаваше поне трийсет часа във въздуха. На 18 км височина, двойно повече от височината на големите самолети, той може да покрива до 100000 квадратни километра на ден. А може да стесни

„лъча“ до 10 квадратни километра и да предаде снимки, на които може да се открие и карфица.

„Ястребът“ на Кисмайо разполагаше с радар със синтезирана апертура, електрооптично и инфрачервено виждане за денонощно наблюдение във всякакво време. Също така можеше да „чува“ и най-слабите електромагнитни излъчвания и да „подушва“ промяната в центровете на топлина при движението на човешки тела под него. Всички разузнавателни данни стигаха до Невада за части от секундата.

Второто нещо, което се случи, бе връщането на снимките от Кларксбърг. Техниците бяха забелязали, че на снетите от екрана маскирани образи тъканта на маската изглежда леко повдигната навън под лицето. Това им беше дало основания да заподозрат наличието на голяма брада отдолу. И бяха изпратили две възможности — със и без брада.

Бяха внесли бръчки по челото и около очите, така че актуализираното лице изглеждаше подчертано състарено. И по-твърдо. Имаше някаква жестокост около устата и челюстта. Меките черти на момчето и веселието му бяха изчезнали. Издирвача едва бе приключил с разглеждането на новите снимки, когато получи съобщение от Ариел.

„Изглежда, в сградата има и втори компютър — пишеше той. — Но от него не се предават проповеди. Който и да го ползва, а аз смятам, че това е Трола, той току-що потвърди получаването на нещо с благодарност. Не се споменава за какво става дума. Но някой друг комуникира от тази сграда чрез имейли“.

След това се обади и Сивата лисица. Отговорът бе отрицателен: никой не разполагаше с живи „активи“ сред Ал Шабааб.

— С две думи: ако искаш да влезеш в тази дупка на ада, разчитай само на себе си.

[1] Племенни агенции — племенната култура на пущуните често се смята за основната причина за тяхната поддръжка на талибаните и Ал Кайда. Пущунските племена населяват седем т.н. „племенни агенции“, образуващи пакистанските федерално администрирани племенни области. — Б.пр. ↑

[2] High Altitude, Long Endurance. — Б.пр. ↑

6.

Трябваше да се сети за това, докато още беше в Исламабад, и се ядоса на себе си за пропуска. Джавад, информаторът на ЦРУ в ПРУ, му бе казал, че младият Зулфикар Али Шах е изчезнал през 2004, след като се скрил при Лашкар е Таиба, антикашмирската терористична група.

И оттогава за него не бяха постъпвали никакви сигнали. Никакви, но под това име! Едва сега, докато Издирвача гледаше лицето от снимката, му хрумна алтернативна възможност. Помоли ЦРУ да се свържат пак с Джавад с прост въпрос: чувал ли е някой от техните агенти в различните терористични групи за терорист с кехлибарени очи?

Междувременно можеше да зададе същия въпрос и на друг, а не само на ЦРУ в Лангли.

Взе служебна кола, но този път облече граждански костюм, риза и сложи вратовръзка. След 11/9 британското посолство на Масачузетс авеню бе строго охранявано. Величествената сграда се намираше в непосредствено съседство с Морската обсерватория, резиденцията на вицепрезидента, и бе също толкова строго охранявана.

Достъпът до посолството не е през колоната пред парадния вход, а по малка странична уличка. Колата на Издирвача спря на караулката до бариерата и той показа картата си през отворения прозорец. Проведе се разговор по мобилен телефон. Каквито и да бяха получените инструкции, бариерата се вдигна и колата влезе в малък паркинг. По-обикновените посетители паркираха навън и влизаха пеша. Мястото бе ограничено.

Вратата беше много по-невзрачна в сравнение с парадния вход, който сега почти не се използваше от съображения за сигурност, а когато се използваше, го правеха само посланикът и американски посетители от най-висш ранг. След като влезе, Издирвача се обърна към остъклената будка и отново показа картата си за самоличност. На нея се споменаваха някой си полк. Джеймс Джексън.

Последва ново уточнение по телефона и покана да седне и да изчака. След не повече от две минути вратата на асансьора се отвори и от кабината излезе млад мъж, явно ниско в йерархията на посолството.

— Полковник Джексън? — Във фоайето нямаше никого. Той също разгледа картата му. — Моля, последвайте ме.

Издирвача знаеше, че отиват на петия етаж — етажа на аташето по отбраната, място, където никога не влизат американски чистачи. Почистването тук се правеше може би от най-ниските, но все пак британски форми на живот.

На петия етаж младежът тръгна пред Издирвача по коридор, където вратите обявяваха с табелки обитателите в стаите зад тях. Накрая стигнаха до врата без надпис и четец на карти вместо дръжка за отваряне. Младежът почука и по команда отвътре прекара картата си в прореза. Вратата се отвори и той с жест покани Издирвача да влезе. Не го последва, а само тихо затвори вратата зад него.

Стаята бе елегантно обзаведена и с бронирани прозорци. Беше кабинет, но не „Мехура“, тоест единственото място за провеждане на заседания от вселенска важност, който се намираше в центъра на цялата сграда и бе заобиколен от шест стени с вакуумна изолация, без никакви прозорци. Техниката с облъчване на прозорец от лазерен лъч и обратно четене на отразения и модулиран от разговора в стаята лъч бе използвана по време на Студената война срещу американското посолство в Москва, което бе наложило пълна реконструкция на цялата сграда.

Мъжът, който заобикаляше бюрото си с протегнатата ръка, също като Издирвача бе в костюм с раирана вратовръзка, което след годините му в Лондон се смяташе за принадлежност към реномирано учебно заведение. Нямаше нужда човек да е експерт, за да познае цветовете на „Хароу“.

— Полковник Джексън? Добре дошли. Мисля, че не сме се виждали досега. Аз съм Конрад Армитидж. Позволих си да поръчам кафе. Как го пиете...?

Можеше да помоли някоя от красивите секретарки на етажа да им сервира, но предпочете да донесе кафето лично.

Пристигналият наскоро от Лондон Конрад Армитидж бе ръководител на резидентурата на британската Тайна разузнавателна служба, ТРС, по-известна като Интелиджънс Сървис. Той знаеше

отлично от своя предшественик кой е неговият посетител и се радваше на срещата. Осъзнаването на общата кауза, общия интерес и общия враг бе взаимно.

— Кажете какво мога да направя за вас.

— Имам странна молба, която за щастие се изказва лесно. Със сигурност можех да я отправя по официалния канал, но понеже така или иначе един ден все щяхме се запознаем, реших да ускоря нещата.

— Радвам се. А молбата ви?

— Разполага ли вашата служба с контакт или още по-добре „актив“ сред Ал Шабааб в Сомалия?

— Ха! Да, наистина странна молба. И не по моята специалност. Е, знам, че имаме там представителство. Но за повече... Ще трябва да се поинтересувам. Мога ли да попитам дали става дума за Проповедника?

Армитидж не беше ясновидец. Той знаеше кой е Издирвача и с какво се занимава. Британците вече имаха четвърта жертва, убита от млад фанатик, вдъхновен от онлайн проповедите на Проповедника, и макар това да бе по-малко от американските седем жертви, двете служби разбираха, че правителствата им желаят да прекратят работата на този човек.

— Възможно е — уклончиво отговори Издирвача.

— В такъв случай чудесно. Както споменах, и вие го знаете, имаме там присъствие — впрочем имат го и приятелите ни от Лангли, — но ако те имат някой из онези диви места, изненадан съм, че досега не е станало дума за съвместна операция. Още утре сутринта ще запитам в Лондон.

Отговорът отне два дни и беше същият като от ЦРУ. Армитидж се оказа прав — ако, която и да е от двете страни имаше източник в Сомалия, щеше да е много скъпо услугите му да не бъдат споделени, скъпо като цена и като продукт.

Отговорът от Джавад в ПРУ беше по-полезен. Един от онези, на които той се преструваше, че докладва за „шпионирането“ си на американците, бе негов контакт в добре известното S крило, което покриваше във всеки аспект многобройните джихадистки групи и насилието, упражнявано по граничната ивица от Кашмир до Кета.

За Джавад щеше да е прекалено рисковано да попита направо, защото това щеше да провали прикритието му и да разкрие истинските

му работодатели. Но част от работата му в ПРУ бе да поддържа разрешен отгоре достъп до американци и често да се навърта сред тях. Възползвайки се от това, той се престори, че е подслушал разговор между дипломати по време на коктейл. Заинтригуваното S крило направи справка в базата данни и Джавад, който стоеше зад служителя, успя да види кода на файла.

Когато затвори файла, служителят на S крило нареди на Джавад да каже на янкитата, че няма данни. По-късно, през нощта, Джавад отвори файла и го прегледа.

Всъщност данни имаше, но бяха отпреди години. Източникът бе шпионин на ПРУ в командваната от Иляс Кашмири^[1] Бригада 313 — фанатици и убийци. Той бе споменал за новопристигнал от Лашкар е Таиба фанатик, за когото нападенията срещу Кашмир не били нищо сериозно. Младежът говорел арабски и пущу, както и урду, което улеснило приемането му в 313. Бригاداتа се състояла основно от араби и поддържала тясно сътрудничество с говорещия само пущу клан Хакани. В доклада се допълваше, че това засега изчерпва неговата полезност и че той тепърва трябва да се доказва като боец. Имал кехлибарени очи и се казвал Абу Азам.

Това обясняваше изчезването му преди 10 години. Беше сменил терористичната група и беше сменил името си.

Американският Център за антитероризъм разполага с голяма база данни относно джихадските терористични групи и въвеждането на „Абу Азам“ изсипа информация като от рога на изобилието.

По време на съветската окупация на Афганистан имаше седмина големи главатари, които съставляваха така наричаните муджахидини, възхвалявани и поддържани от Запада като „патриоти“, „партизани“ и „борци за свобода“. Огромните пари, наливани в афганистанските планини, за да бъдат победени руснаците, всъщност отиваха у тях и само у тях. Но в мига, в който последният съветски танк се изтегли в Русия, двама от тях станаха пак същите кръвожадни убийци, каквито си бяха в началото. Единият се казваше Гулбуддин Хекматияр, а другият — Джалауддин Хакани.

Макар да беше главатар и пълен господар на родната си провинция Пактия, когато талибаните изчетоха главатарите и завзеха властта, Хакани мина на страната на талибанските сили.

След разгромяването им от американските сили и Северния алианс той отново се размърда, премина границата и се установи във Вазиристан, до пакистанската граница, и заедно с тримата си сина създаде мрежата „Хакани“, представляваща почти изцяло пакистанските талибани.

Мрежата се превърна в център на терористичните удари срещу американските сили и тези на НАТО от другата страна на границата и срещу пакистанското правителство на Первез Мушараф, който стана съюзник на Щатите. Хакани присъедини мрежата си към оставащите сили — „оставащи“ на свобода и все още живи — на Ал Кайда и другите джихадисти фанатици. Един от тях беше Иляс Кашмири със своята Бригада 313, част от Сенчестата армия.

Можеше да се предположи, че фанатичният и жаден за издигане Абу Азам е сред тях.

Издирвача, разбира се, нямаше как да знае, че Абу Азам, макар да избягваше смъртно опасните нападения в Афганистан, бе развил у себе си вкус към убиването и се бе превърнал в най-ентузиазирания палач на Бригада 313.

Един по един лидерите на Хакани, талибаните, Ал Кайда и Бригадата бяха идентифицирани от американците, локализирани с помощта на информация от местни източници и набелязани за ликвидиране чрез обстрелване с ракети от безпилотни самолети. В планините те бяха неуязвими за атаките на армията, което пакистанците разбраха с цената на огромни загуби, но не можеха да се крият дълго от неуморно патрулиращите високо над тях американски безпилотни самолети, които безшумно и невидими наблюдаваха всичко, фотографираха всичко и слушаха всичко.

ОВМ, или особено важните мишени, биваха разпилявани на късове и сменяни от други, които си отиваха по същия начин, докато избирането за командир започна да се възприема като произнасяне на смъртна присъда.

Но старите връзки със S крилото на ПРУ така и не умряха. ПРУ бе родило талибаните и никога не бе забравило едно важно предсказание: американците имаха часовници, но афганистанците разполагаха с времето. Един ден, знаеха те, американците щяха да си съберат багажа и щяха да се изметат оттук. Тогава талибаните може би щяха да си върнат Афганистан и дано, защото Пакистан не желаше да

граничи с две враждебно настроени страни — Индия и Афганистан. Един враг беше достатъчен и това щеше да е Индия.

Имаше още една глава в данните, които Издирвача бе извадил на бял свят. Бригада 313, чиито командири во главе с Кашмири бяха изпратени във вечността, постепенно се разпадаше, но бе заместена от дори още по-фанатизираните и садистични Хорасан и Абу Азам бе част от тях.

Хорасан се състоеше от около 250 ултраси, предимно араби и узбеки, които избираха за мишени местни хора, продаващи на платени от американците агенти информация най-вече за местонахождението на важните цели. Хорасан не притежаваха талант за събиране на собствена разузнавателна информация и основният им инструмент бе да всяват ужас чрез заплахата от публично изтезание.

След всеки пореден обстрел с ракета на обитавана от лидер на терористи къща Хорасан пристигаха, хващаха няколко местни жители и разиграваха т.н. „съд“, предшестван от изтезания с крайни средства като електрически ток, дрелки или нажежено желязо. „Съдът“ се ръководеше от имам или молла, най-често някой самопровъзгласил се за такъв. Признанието във вина беше гарантирано, а присъдите различни от смърт бяха изключение.

Обичайният начин за езекутиране бе прерязването на гърлото. Милостивата процедура се състои в забождаване на острието от страни на шията. Бързо дръпване отвътре навън води до прерязване на югуларната вена, сънната артерия, трахеята и хранопровода, което пък води до моментална смърт.

Но козата не се убива по този начин, защото за да стане месото ѝ крехко, трябва да изтече възможно повече кръв. Затова гърлото се отваря с трионообразно срязване отпред назад. За да страда човешката жертва повече и за да се демонстрира презрение, се използваше методът за клане на коза.

След произнасяне на присъдата председателстващият духовник сядаше и гледаше привеждането ѝ в изпълнение. Един от палачите беше Абу Азам.

Във файла имаше още нещо. Някъде към 2009 бродещ проповедник бе започнал да обикаля джамиите из Северен и Южен Вазиристан. Файлът в Центъра за антитероризъм не даваше името му: единственото уточнение за него бе, че говорел урду, арабски и пущу и

бил най-добрият оратор, способен да доведе публиката до краен религиозен екстаз. Около 2010 година изчезнал. И в Пакистан повече не се чуло за него.

Двамата мъже в ъгъла на бара във вашингтонския „Мандарин Ориентал“ не привличаха внимание. Нямаше и защо. И двамата бяха малко над 40-те, и двамата бяха с тъмни костюми, и двамата носеха неутрални вратовръзки. И двамата изглеждаха стегнати, малко по военному, с онова трудно определимо излъчване, което казва „воювал“.

Единият беше Издирвача. Другият се бе представил като Саймън Джордан. Джордан не обичаше да се среща в посолството с непознати, ако това можеше да стане навън. Това обясняваше срещата с дискретния бар.

В родната му страна малкото му име в действителност беше Шимон, а фамилното нямаше нищо общо с река Йордан. Беше шеф на резидентурата на Мосад към израелското посолство.

Искането на Издирвача бе същото като онова, което бе изложил пред Конрад Армитидж, а резултатът общо взето пак бе същият. Саймън Джордан също чудесно знаеше кой е Издирвача и с какво се занимава ОПТО, и като израелец напълно одобряваше и двете. Но не разполагаше с отговор, който да предложи.

— Разбира се, ние имаме човек, който покрива тази част на света, но ще трябва да му задам този въпрос. Предполагам, излишно е да питам бърза ли е работата?

— Аз съм американец. Кога не сме бързали?

Джордан се засмя одобрително.

— Ще попитам веднага и ще настоя да няма забавяне. — Вдигна картичката с името „Джексън“, която му бе дал Издирвача. — Това е защитен номер, нали?

— Абсолютно.

— Тогава ще го използвам. По една от нашите защитени линии.

Знаеше чудесно, че американците прослушват всичко излизащо от израелското посолство, но съюзниците все пак трябва да спазват някакво благоприличие, нали?

Разделиха се. Израелецът се качи в колата, която го чакаше. Не обичаше показността, но беше „деклариран“, а това означаваше, че

може да бъде разпознат. Да шофира сам или да вземе такси можеше да го изложи на риск от отвлечане. С командос на волана и „Узи“ на задната седалка човек все пак се чувства по-комфортно. От друга страна, не му се налагаше като на „нелегал“ да се промъква по задните улички.

Издирвача, покрай другите си навици, които повдигаха веждите на някои хора, не обичаше да бъде возен в кола от шофьор, ако можеше да го избегне. Не обичаше и да виси заклещен в трафика часове наред между административната част на Вашингтон и офиса си в гората. Използваше мотоциклет с каска и защитно стъкло в странично отделение под задната седалка. Но това не беше инвалидна количка. Беше „Хонда Файърблейд“, с който няма смисъл да спориш за предимство в трафика.

След като прочете файла от Джавад, Издирвача се убеди, макар да не можеше да е сигурен, че Абу Азам е избягал от прекалено опасните за живота планини по афгано-пакистанската граница в побезопасния климат на Йемен.

През 2008 г. АКАП бе в зародиша си, но сред нейните лидери бе израсналият в Америка, но с йеменски произход, Ануар ал Авлаки, който говореше чудесен английски, макар и с американски акцент. Авлаки бе в процес на изграждане като гениално ефективен онлайн проповедник, докосващ душите на младежите от диаспората в Англия и Америка, и стана наставник на новопристигащите пакистанци.

Авлаки бе роден в семейство на йеменски родители в Ню Мексико, където баща му учеше агрономия. Израслият на практика като американско момче Авлаки посети за първи път Йемен на 7-годишна възраст през 1978. Завърши средното си образование там, после се върна в Щатите, за да следва в колежи в Колорадо и Сан Диего. През 1993, на 22 години, отиде в Афганистан и там прегърна идеите на ултраджихадизма.

Като повечето терористи джихадисти, той изобщо не бе запознат подробно с Корана — ограничаваше се с екстремистката пропаганда. Когато се върна в Щатите, успя да стане постоянен имам в джамията „Рабат“ в Сан Диего и в друга във Фолс Чърч, Вирджиния. Пред

опасността да бъде арестуван за паспортна измама заразя всичко и замина за Великобритания.

Тук се отдаде на пътуване из цялата страна и изнасяне на лекции. След това дойде 11/9 и Западът най-сетне се събуди. Мрежата се затегна и през 2004 година Авлаки се върна в Йемен. Беше арестуван и вкаран за кратко в затвора по обвинение в отвличане и тероризъм, но освободен под натиска от влиятелното си родно племе. Към 2008 беше открил истинското си призвание — проповедник-подбудител, използващ интернет като амвон.

И не без ефект. Станаха няколко убийства от ръцете на ултраси, приели вярата чрез слушане на лекциите му, призоваващи към убийства и унищожение. А той взе за партньор гениалния саудитец и майстор на бомбите Ибрахим ал Асири. Точно Авлаки убеди младия нигериец Абдулмуталаб да се съгласи да умре като терорист-самоубиец, като взриви бомба в самолет над Детройт, а Асири създаде неоткриваемата бомба, скрита под бельото му. Единствено щастлива неизправност спаси самолета... но не и гениталиите на нигериеца.

И докато проповедите на Авлаки ставаха все по-въздействащи в YouTube — бяха изтеглени 150000 пъти — Асири ставаше все по-изкусен с бомбите. В крайна сметка през април 2010 и двамата попаднаха в списъка с набелязаните. Тогава към Авлаки се бе присъединил неговият потаен и държащ се в сянка ученик и последовател от Пакистан.

Бяха направени два опита да се проследи и убие Авлаки. Единият стана с помощта на йеменската армия, която обаче го изпусна от ръцете си, когато селото му бе обградено; вторият беше, когато изстреляна от американски безпилотен самолет ракета унищожи къщата, в която се предполагаше, че се намира. Само че той вече си бе тръгнал оттам.

Възмездие го настигна, докато вървеше съвсем сам по самотна пътека в Северен Йемен на 30 септември 2011. По това време той бе отседнал в село Кашеф, където бе идентифициран от млад последовател, който бе взел долари, за да си отвори устата, когато трябва. Само след два-три часа един „Предатор“, излетял от тайна площадка на саудитската граница, кръжеше над него.

В Невада няколко чифта очи регистрираха трите паркирани в квадрата на селото „Тойота Ландкрузър“ — предпочитаната от Ал

Кайда кола, — но разрешение за изстрелване не бе получено заради жените и децата наблизо. На зазоряване на 30 септември той бе забелязан да се качва на предната кола. Камерите бяха толкова добри, че когато погледнеше нагоре, лицето му изпълваше целия плазмен екран във ВВБ „Крийч“.

Два от ландкрузърите потеглиха, но третият, изглежда, имаше никакви проблеми. Капакът му бе вдигнат и някакъв човек се захвана да бърника по двигателя. Наблюдателите не знаеха, че има още трима, чакащи да се качат на именно тази кола — трима души, от които Щатите щяха да са щастливи да се отърват веднъж завинаги.

Единият беше лично Асири бомбаджията. Другият бе Фахд ал Кусо, втори по ранг след Авлаки в АКАП. Той бе един от виновниците за убийството на седемнайсетте американски моряци на борда на ескадрения миноносец „Коул“ в пристанището на Аден през 2000 г. На него му бе писано да умре при друг обстрел с ракета от безпилотен самолет през май 2012.

Третият бе неизвестен за американците. Той така и не погледна нагоре, главата му бе забулена, за да запази лицето му от финия пустинен пясък, и никой не забеляза, че има кехлибарени очи.

Двата водещи джипа потеглиха по пясъчния път на провинция Джауф, но поддържаха голяма дистанция, така че наблюдателите в Невада се затрудняваха да решат кой да ударят. След това джиповете спряха за закуска и паркираха един до друг. Около колите се събраха осем души: двама шофьори, четирима телохранители, а останалите двама бяха американски граждани: самият Авлаки и Самир Кан, редактор на англоезичното онлайн списание на джихадистите „Вдъхновявай“.

Цивилният експерт в „Крийч“ каза на командващия офицер какво вижда на прицел. От Вашингтон безтелесен глас прошепна: „Стреляй“. Гласът принадлежеше на майор от КССО, майка на две хлапета, които ѝ предстоеше да заведе на вечерна тренировка по футбол.

Експертът в Невада въведе командата. На 18 км височина над Северен Йемен, под лъчите на изгряващото слънце, две ракети „Хелфайър“ се отделиха от самолета „Предатор“, прехванаха излъчвания от носа насочващ сигнал като душещи хрътки и литнаха

надолу към пустинята. След дванайсет секунди двата ландкрузъра и осемте души около тях се изпариха във въздуха.

През следващите шест месеца КССО натрупа достатъчно доказателства, че Асири — все още само 30-годишен — продължава да прави бомби и те стават все по-усъвършенствани. Дори започна да експериментира с вкарване на експлозивите в човешкото тяло, където те не можеха да бъдат открити от никакъв скенер.

Асири изпрати малкия си брат да убие саудитския ръководител на службата за антитероризъм принц Мохамед бен Найеф. Младежът бе заявил, че е отхвърлил тероризма, че иска да се прибере у дома, че разполага с много информация и иска да разговаря. Принцът се съгласи да го приеме.

В мига, в който влезе в стаята, младият Асири просто се взриви. Принцът извади късмет — бе отхвърлен от взривната вълна през вратата, през която току-що бе влязъл, и се отърва само с порязвания и синини.

Младият Асири бе скрил малката, но мощна бомба в ануса си. Детонаторът представляваше задействано по мобилен телефон устройство, намиращо се от другата страна на границата. Беше го конструирал и задействал брат му.

А мъртвият Авлаки имаше наследник. Млад мъж, известен само като Проповедника, започна да изнася проповеди в киберпространството. Също толкова въздействащи, също толкова изпълнени с омраза и също толкова опасни. Напълно безпомощният йеменски президент стана жертва на Арабската пролет. На поста се възкачи нов човек, по-млад, по-енергичен и готов да сътрудничи на Съединените щати срещу солидна помощ за развитие.

Безпилотното покритие над Йемен се засили. Платените от американци агенти се множаха. Армията бе хвърлена срещу лидерите на АКАП. Ал Кусо бе пометен. Все пак се предполагаше, че Проповедника, който и да бе той, е останал в Йемен. Но сега, благодарение на един младеж в едно таванско помещение в Сентървил, Издирвача знаеше, че не е така.

Издирвача затвори досието, съдържащо живота на Авлаки, и в този момент получи по електронната поща доклада от онези, които

Сивата лисица наричаше просто „безпилотните“. За тази операция КССО не използваше командния център на ЦРУ в Невада, а собственото си звено във ВВБ „Поуп“ край Файетвил, Северна Каролина.

Докладът бе сбит и по същество. Бяха забелязани камиони, пристигащи в склада/навеса в Кисмайо. Някои бяха влезли вътре и после си бяха тръгнали. Бяха пристигнали пълни, бяха напуснали празни. Два от тях бяха отворени в района за разтоварване на карго. Оказало се бе, че товарът им се състои от плодове и зеленчуци. Точка.

Издирвача се вгледа във висящия на стената портрет на Проповедника и се запита: „Какво, по дяволите, правиш с плодове и зеленчуци?“.

Протегна се, стана и излезе в лятната жегата. Качи се на мотоциклета „Файърблейд“, сложи си каската и излезе бавно през бариерата. Когато се качи на магистралата, зави на юг към Вашингтон Ди Си, после отби за Сентървил.

— Искам да провериш нещо — каза на Ариел, докато стоеше приведен в сумрака на таванската стая. — Някой в Кисмайо купува плодове и зеленчуци. Можеш ли да разбереш откъде идват и къде отиват?

Имаше и други хора, работещи на компютри, към които можеше да се обърне, но в огромния военнопromишлен шпионски комплекс, в който не можеше да се разминеш от съперници и дърдорковци, Ариел имаше две предимства, които не можеха да се купят с никакви пари: докладваше само на един човек и никога не разговаряше с никого.

Пръстите на Ариел затанцуваха по клавиатурата. На екрана изпълзя картата на Сомалия.

— Не всичко там е пустиня — каза момчето. — По двата склона на долината Джуба има богато залесени и засети площи. Виж... ето, това са фермите.

Издирвача разгледа плетеницата от овощни градини и плантации, представляващи зелено петно, плеснато върху мръсната охра на пустинята. Това бе единствената плодородна зона на страната — купичката с храна на юга. Ако онова карго се събираше в плантациите, които той разглеждаше в момента, и се транспортираше до Кисмайо... тогава къде отиваше? По местните пазари или за експорт?

— Отиди на пристанището на Кисмайо.

Както всичко в тази страна и пристанището бе в окаяно състояние. Някога този район бе процъфтявал, но сега кеят бе разбит на няколко места, старите кранове бяха килнати и безнадеждно повредени. Не бе изключено тук понякога да акостират търговски кораби. Не за да бъдат разтоварени. С какво щеше да плати за вноса банкрутиралата малка страна на Ал Шабааб? Но дали можеха да натоварят нещо? Плодове и зеленчуци например? Може би... Но какъде? И срещу какво?

— Потърси в света на търговията, Ариел. Виж дали някоя компания търгува с Кисмайо. Някоя, която купува плодове и зеленчуци от долината Долна Джуба. И ако има, коя е? Може би са собственици на склада...

Остави го да работи над задачата и се върна в ОПТО.

В най-северните предградия на Тел Авив, встрани от пътя за Херцлия, на тиха уличка в близост до пазара за храна, има една голяма безлична административна сграда, чиито обитатели я наричат простичко Офиса. Това е щабквартирата на Мосад.

Два дни след срещата на Издирвача със Саймън Джордан в „Мандарин Ориентал“ трима мъже с разкопчани на врата ризи с къси ръкави се срещнаха в кабинета на директора, стая, станала свидетел на няколко изключителни срещи.

Точно тук през лятото на 1972, след избиването на израелски атлети на олимпийските игри в Мюнхен, Цви Замир бе заповядал на своите *кидоним* („щикове“) да се захванат със задачата да издирят и избият отговорните фанатици на Черния октомври. Това бе вследствие решението на министър-председателя Голда Меир да стартира операция „Гневът на бога“. Сега, след цели четирийсет години, обстановката тук все така не впечатляваше с нищо.

Мъжете бяха различни по ранг и възраст, но се обръщаха един към друг на малки имена. Най-възрастният сред тях бе тук от двайсет години и можеше да изброи на пръстите на едната си ръка случаите, когато бе чул фамилни имена. Побелелият директор се казваше Ури, началникът на отдел „Операции“ бе Давид, а най-младият, който отговаряше за Африканския рог, беше Бени.

— Американците се нуждаят от помощта ни — каза Ури.

— Изненадай ме — измърмори Давид.

— Изглежда, са проследили Проповедника.

Не бе нужно да обяснява. Джихадският тероризъм има няколко мишени, върху които да упражнява насилието си, и Израел с на много високо място в списъка, заедно със Съединените щати. Всеки от присъстващите знаеше кои са първите петдесет по света, макар Хамас на юг от тях, Хизбула на север и иранските бандити Ал Кудс да се боричкаха за първото място в този списък. Проповедите на Проповедника може да имаха за мишена Америка и Великобритания, но тези хора бяха чували за него.

— По всичко изглежда, че той е в Сомалия и е намерил подслон при Ал Шабааб. Искането им е много просто: имаме ли активи, внедрени в Южна Сомалия?

Двамата старши ръководители погледнаха Бени. Той беше по-млад — бивш член на елитните командоси от Сайерет Маткал, владееше арабски перфектно до степен да премине незабелязан границата и това го правеше един от *мистравим*^[2]. Бени разглеждаше замислено молива в ръцете си.

— Е, Бени, имаме ли? — спокойно го подкани Давид. Те знаеха какво следва: хората, които водят агенти, мразят да предоставят своите активи за решаване на проблемите на чужди разузнавателни агенции.

— Да, имаме. Един-единствен. Внедрен е в пристанището на Кисмайо.

— И как комуникираш с него? — поинтересува се директорът.

— Много трудно — отговори Бени. — И изключително бавно. Отнема страшно много време. Не можем просто да му изпратим съобщение. Той не може просто да ни изпрати картичка. Дори електронният трафик подлежи на контрол. Там сега се обучават атентатори, получили образование на Запад. Хора, които са наясно със съвременните технологии. Защо?

— Ако янкитата искат да го използват, ще трябва да намерим начин да ускорим комуникацията. Например с миниатюрна радиостанция — предложи Давид. — Ще я пишем на тяхна сметка.

— О, естествено, че няма да минат безплатно — каза директорът. — Но това го оставете на мен. Ще им отговоря: „Може би“, след което ще обсъдим цената.

Нямаше предвид пари. Имаше предвид помощ по много други и най-различни начини: иранската програма за създаване на атомна бомба, предоставянето на високотехнологично свръхсекретно оборудване. Щеше да им представи цял списък с подобни искания.

— Има ли име? — попита Давид.

— Опал — отговори Бени. — Агент Опал. Талиман е на рибарския кей.

Сивата лисица не си губеше времето и попита направо:

— Разговарял си с израелците, нали?

— Да. Обадиха ли се вече?

— Да. Имат човек. Дълбоко внедрен. При това в Кисмайо, представи си. Готови са да ни помогнат, но поставят възмутителни искания. Знаеш какви са израелците. Няма да ти дадат даром и една песъчинка от пустинята Негев.

— Но са готови да преговарят за цената?

— Да — потвърди Сивата лисица. — Само че не на наше ниво. Става дума за неща, за които не ни плащат достатъчно, за да ги знаем. Техният човек в посолството се е обърнал направо към командира на КССО.

Имаше предвид адмирал Уилям Макрейвън.

— Той, надявам се, не ги е разкарал?

— Удивително, но не. Исканията им са приети. Можеш да продължаваш. Човекът за свръзка, към когото ще се обръщаш, е техният началник на резидентурата. Познаваш ли го?

— Да... бегло.

— Е, можеш да действаш. Кажи им какво искаш и те ще се постараят да ти го дадат.

Когато се върна в кабинета си, го чакаше съобщение от Ариел:

Оказва се, че има един купувач на сомалийски плодове, зеленчуци и подправки, компанията „Туршии Масала“. Прави люти сосове и туршии от вида, който

англичаните консумират в тяхното къри. Продукцията се бутилира, замразява или консервира в Кисмайо и после се транспортира до главната фабрика.

Издирвача му позвъни. За случайно подслушващия разговорът щеше да е банално обикновен, така че той не прибегна до шифроване.

— Получих съобщението ти, Ариел. Добра работа. Интересува ме една подробност. Къде се намира главната фабрика?

— О... съжалявам за пропуската, полковник. В Карачи.

Карачи. Пакистан. Естествено.

[1] Иляс Кашмири (1964–2011) — висш оперативен ръководител на Ал Кайда и водач на Харкат ул Джихад ал Ислами. Бил е свързан със съветско-афганистанската война, конфликта в Кашмир и атаките срещу Индия, Пакистан и САЩ. През 2010 САЩ и ООН го обявяват за терорист. Убит е при ракетна атака от безпилотен самолет. — Б.пр. ↑

[2] Така се наричат антитерористичните звена в израелските отбранителни сили, които са специално обучени да се представят като араби, с цел да убиват или залавят издирвани терористи. — Б.пр. ↑

7.

Един двумоторен витлов „Бийч Кинг Еър“ излетя призори от военното летище Сде Дов северно от Тел Авив, зави на югоизток и започна да набира височина. Прелетя над Беершева, премина през забранената за полети зона над атомния завод в Димона и напусна израелското въздушно пространство южно от Ейлат.

Фюзелажът му бе снежнобял с надпис United Nations. На опашния стабилизатор пишеше с големи букви WFP^[1]. Ако някой провереше регистрационния номер, щеше да открие, че самолетът е собственост на офшорна компания с адрес на Гранд Кайман^[2] и е отдаден на дългосрочен лизинг на WFP. Всичко това, разбира се, бяха глупости.

Самолетът беше на отдел „Метсада“ („Специални операции“) на Мосад и пребиваваше в хангар на Сде Дов, където някога се бе помещавал черният „Спитфайър“ на Езер Вайцман, основателя на израелските военновъздушни сили.

Южно от залива Акаба кингетът пое курс между Саудитска Арабия на изток и Египет/Судан на запад. Остана в международното въздушно пространство по цялата дължина на Червено море, докато не пресече крайбрежието на Сомалиленд и не се озова над Сомалия. Нито една от двете страни не разполагаше с изстребители прехващачи.

Белият самолет пресече отново сомалийското крайбрежие, като остави Индийския океан северно при Могадишу и смени курса си на югозападен, за да продължи успоредно на крайбрежието на височина 1500 метра и толкова навътре над морето, колкото да е в офшорната зона. Евентуалният наблюдател щеше да предположи, че идва от намираща се наблизо база за благотворителност или помощ, понеже нямаше външни резервоари, а следователно беше способен само на къси полети. Същият наблюдател, разбира се, нямаше да може да види, че голяма част от вътрешността на самолета е заета от два огромни метални вътрешни резервоара.

Южно от Могадишу операторът подготви оборудването си и започна да филмира след Марка. Това доведе до заснемането на

отлични изображения на целия плаж от Марка до петдесет мили северно от Кисмайо, т.е. отсечка, включваща 320 километра пясъчен бряг.

След това операторът изключи камерата и кингеърът накрени в страни, повтори курса си в обратна посока, като превключи от вътрешните резервоари на основните, и се завърна у дома. След дванайсет часа във въздуха кацна на летището в Ейлат, зареди и продължи, за да се прибере в Сде Дов. Чакащ мотоциклетист взе камерата и я откара в отдел на Мосад за фотографски анализ.

Онова, което Бени искаше и получи, бе ясно и недопускащо грешка при откриване място по брега, където да се срещне с агент Опал, за да му даде нови инструкции и нужното за изпълнението им оборудване. Желаното от него място трябваше да е безпогрешно откриваемо както от човек, пристигащ по магистралата, така и за бърза надуваема лодка откъм морето.

След като избра мястото, той приготви съобщение за Опал.

Началникът на затвор Доуърти се стараеше да си върши работата съвестно и, разбира се, разполагаше с параклис. Но не искаше дъщеря му да се жени там. Като баща на булката, той бе готов да направи знаменателния ден запомнящо се събитие, затова бе планирано, церемонията да се проведе в католическата църква „Св. Франсис Хавиер“, с последващ прием в хотел „Кларъндън“ в центъра на града.

Датата, часът и мястото на венчавката бяха споменавани неколkokратно в колоната за местни новини на „Финикс Рипъблик“, така че не бе изненада, че пред вратите на църквата се бе събрала огромна тълпа от любопитни и доброжелатели, когато младоженците излязоха навън.

Никой не обърна никакво внимание на мургавия младеж с широка бяла роба и отнесен поглед. Забелязаха го едва когато изскочи от тълпата зяпачи и изтича до бащата на булката с нещо в дясната си ръка, сякаш се готвеше да му поднесе подарък. Но не беше подарък, а револвер „Колт“ 45-и калибър. Младежът стреля четири пъти в началник Доуърти, който бе отхвърлен назад от силата на четирите забили се в него куршума и се свлече на земята.

Както винаги, изминаха две секунди на парализиращ ужас. След това дойде ред на реакцията. Писъци, викове и в този случай много на брой изстрели, произведени от изпълняващите служебните си задължения двама полицаи на финикската полиция. Нападателят също падна. Сред настъпилия хаос разни хора започнаха да се хвърлят по очи на земята, истерично ридاءщата булка бе изведена встрани, появиха се с вой на сирени патрулни полицейски коли, изпадналата в паника тълпа се разбяга във всички посоки.

И „системата“ пое контрола над събитията. Сцената на местопрестъплението бе отцепена, огнестрелното оръжие бе вдигнато и пуснато надлежно в полиетиленов плик за веществени доказателства, убиецът бе идентифициран. Същата вечер населението на Съединените щати разбра от новинарските емисии, че в Аризона с имало пореден случай. А в иззетия лаптоп на фанатика, намерен в таванското му апартаментче над гаража, където бе работил, бе намерен поменик от онлайн проповеди, изнесени от Проповедника.

Филмовото студио на американската армия е част от Командването по разработка на доктрината и бойна подготовка^[3] и се намира във Форт Юстис, Вирджиния. Нормално там правят филми за обучение и такива, превъзнасящи всички аспекти в работата и функционирането на американската армия. Затова командирът на звеното изобщо не се поколеба да удовлетвори искането за среща с някой си полк. Джейми Джексън, служещ в щабквартирата на КССО във Форт Браг, Северна Вирджиния.

Дори във взаимоотношенията си с военните Издирвача не виждаше смисъл да разкрива, че всъщност е полковник Кит Карсън, прехвърлен е от ОПТО и е на служба само на няколко километра в същия щат. Този принцип се нарича съвсем простичко — „не е ваша работа“.

— Искам да направя къс филм — направо обясни той. — Филмът трябва да е с гриф „строго секретно“, а завършеният продукт ще бъде видян от крайно ограничен кръг хора.

Командирът бе заинтригуван, леко впечатлен, но не и притеснен. Той се гордееше с таланта на звеното си да прави филми. Вярно, не можеше да си спомни друго толкова странно искане, но това, от друга

страна, бе предпоставка задачата да е още по-интересна. Той, естествено, разполагаше в базата с нужното оборудване за филмиране и озвучаване.

— Ще е много къс филм, състоящ се от една-единствена сцена. Няма да има филмиране на открито. Декорите ще са семпли и вероятно ще се снима извън базата. Няма да се използват кинокамери, а само една цифрова видеокамера, както за образ, така и за звук. Ако изобщо бъде видян от някого, това ще стане в интернет. При това положение екипът трябва да е изключително малък, може би не повече от шестима души, всички с допуск до секретни материали. Имам нужда от млад кинаджия, който да мисли само за кино — завърши с изискванията си посетителят.

Издирвача получи каквото искаше — капитан Деймиън Мейсън. Командирът не получи каквото искаше, а именно отговор на многобройните си въпроси. Получи друго — позвъняване от висшестоящ генерал, който му каза да гледа на исканията на посетителя като на военна заповед, която трябва да бъде изпълнена безусловно.

Деймиън Мейсън беше млад, енергичен и заклет познавач на киното — интерес, който датираше от детските му години в Уайт Плейнс, Ню Йорк. Искаше, след като приключи с TRADOC да замине на запад в Холивуд и да прави там истински филми, със съдържание и кинозвезди.

— Това филм за обучение ли ще бъде, сър? — попита той.

— Надявам се да бъде поучителен... по свой начин — отговори полковникът от морската пехота. — Кажете ми, има ли някакъв... обединяващ указател със снимки на всички налични актьори в страната?

— И още как. Мисля, че имате предвид Указателя на артистите към Академията^[4]. Всеки помощник-режисьор го има.

— Разполагате ли с него в базата?

— Съмнявам се, сър. Ние не използваме професионални актьори.

— Сега що използвате. Поне един. Можете ли да ми намерите копие?

— Разбира се, полковник.

Отне два дни да доставят указателя с „Федекс“ и това се оказа много дебела книга, чиито страници бяха натъпкани със снимки на

лицата на търсещи работа или признание актьори и актриси, от юношеска възраст до ветерани.

Друга наука, използвана от полицейските сили и разузнавателните агенции по света, е сравняването на лица. Тя помага на детективите да откриват престъпници, опитващи се да променят облика си.

Тоталната компютризация направи наука от онова, което доскоро бе чиста проба полицейска догадка. В Съединените щати този софтуер се нарича „Ешелон“ и се поддържа от Изследователския отдел в областта на електрониката^[5] на ФБР в Куонтико, Мериленд.

По същество става дума за измерване и съхраняване на стотици отделни измервания на човешкото лице. Ушите например са като пръстовите отпечатыци — те са неповторими. Но при дълга коса невинаги се виждат. Разстоянието между зениците, измерено с точност до микрони, може да елиминира „кандидат“ за част от секундата. Или да помогне в потвърждаването му. „Ешелон“ не може да бъде измамен от престъпници, подложили се на драстична пластична хирургия.

Терористи, улавяни от камерите на безпилотните самолети, биват идентифицирани само за секунди като истински важни мишени, а не прости куриери. Това спестява скъпоструващи ракети.

Издирвача се върна със самолет на изток и постави на „Ешелон“ задача: „Сканирай всяко мъжко лице в Указателя на артистите и ми намери двойник на този човек“. И им даде лицето на Проповедника без брадата. Тя можеше да почака.

„Ешелон“ сканира хиляди мъжки лица и откри едно, което повече от всички останали приличаше на пакистанец, когото наричаха Абу Азам. Етнически това бе латино. Казваше се Тони Суарес. В трудовата му биография пишеше, че е участвал с малки роли, най-вече без реплики, масовки и дори веднъж в реклама на скара за барбекю.

Издирвача се върна в кабинета си в ОПТО. Отново го чакаше доклад от Ариел. Баща му бе открил магазин за чуждестранни хранителни продукти, откъдето бе купил буркан с турския „Масала“ и друг с лютеница от манго. Компютърът бе разкрил, че почти всички плодове и подправки са отгледани в плантациите на долината Долна Джуба.

Имаше и друго. Базите данни с търговска информация бяха разкрили, че „Масала“ развива доста успешна дейност в Пакистан и Близкия изток, но също и във Великобритания, където обичат пикантната храна и различните индийски кърита. Компанията бе изцяло собственост на своя основател господин Мустафа Дардари, който притежаваше голяма представителна къща в Карачи и градска къща в Лондон. Имаше и снимка на магната, увеличена от страница с делова информация за бизнесмени.

Издирвача се загледа в лицето. Гладко, избръснато, усмихнато... и отнякъде смътно познато. Извади от бюрото си оригиналната снимка, която бе донесъл от Исламабад в своя iPhone. Тя беше сгъната на две, за да се отстрани половината, която не му трябваше. Но сега искаше точно нея. Другият усмихнат ученик, сниман преди петнайсет години.

Издирвача бе единствено дете и знаеше, че когато двама души станат най-добри приятели като ученици, тази връзка обикновено остава силна за цял живот. Спомни си за предупреждението на Ариел, че някой изпраща електронен трафик до склада в Кисмайо. Трола бе отговорил с потвърждение за получаване и благодарности. Проповедника имаше приятел на Запад.

Капитан Мейсън разгледа предполагаемото лице на Проповедника, някога Зулфикар Али Шах, а по-късно Абу Азам, което показваше как той може да изглежда в наши дни. А до него бе снимката на нищо неподозиращия Тони Суарес, безработния артист, установил се на квартира в Малибу.

— Разбира се, че може да стане — каза той след дълго изучаване. — С грим, прическа, гардероб, контактни лещи, сценарий, репетиция и аутокою^[6]. — Почука с пръст снимката на Проповедника: — Този тип говори ли понякога?

— От време на време.

— Не мога да гарантирам за гласа.

— Оставете гласа на мен — успокой го Издирвача.

Капитан Мейсън, с цивилни дрехи и стилизиран като „господин Мейсън“, отлетя за Холивуд с няколко дебели пачки долари. Върна се с господин Суарес. Настаниха Суарес в много удобен апартамент в хотел от верига на трийсетина километра източно от Форт Юстис. За да е сигурно, че няма да се „изгуби“ някъде, му беше прикрепен „пазач“ под формата на изумително красива блондинка, която бе уверена, че всичко изисквано от нея, за да служи на родината си, е да не позволи на госта от Калифорния да напусне хотела или спалнята ѝ в продължение на 48 часа.

Нямаше никакво значение дали господин Суарес наистина вярваше, че услугите му са нужни за предпродукцията на „артхаус“ филм, който се снима за клиент от Близкия изток с дебел портфейл. Дали филмът изобщо има някакъв сюжет също ни най-малко не го вълнуваше. Той просто бе доволен да пребивава в луксозен апартамент с неограничен запас от шампанско и достатъчно долари в джоба, за да си купи колкото иска оборудване за барбекю, както и да се радва на компанията на блондинка, способна да предизвика тотално задръстване на всяко кръстовище, на което би се показала. Капитан Мейсън бе резервирал голяма заседателна зала в същия хотел и му каза, че на следващия ден ще бъдат направени пробни снимки.

Хората от TRADOC пристигнаха в две необозначени коли и един доста голям бус. Окупираха заседателната зала и покриха всички прозорци с черна хартия и тиксо. След това съоръжиха възможно най-простия кинодекор, използван в киноизкуството.

Декорът представляваше закован на стената чаршаф, черен и изписан с арабски цитати от Корана. Чаршафът бе подготвен в работилницата на една от лабораториите за обработване на звук във Форт Юстис и бе точно копие на фона от всички проповеди на Проповедника. Пред него бе поставен обикновен дървен стол с подлакътници.

В другия край на залата имаше столове, маси и прожектори, пак там бяха гардеробът и гримьорната. Никой от екипа нямаше и най-малка представа какво става.

Техникът монтира видеокамерата срещу стола. Един от колегите му седна, за да нагласи фокуса, обхвата и чистотата на картината. Асистент операторът провери нивата на звука. Операторът на аутокюто

сложи екрана си точно под обектива на камерата, така че погледът на говорещия да изглежда като насочен право в нея.

Въведоха господин Суарес и го вкараха в гардероба, където внушителна жена старши сержант в „цивилки“ като всички останали го чакаше с робата и бурнуса, които той трябваше да носи. Те бяха внимателно подбрани от Издирвача, който можеше да се възползва от огромните материални ресурси на TRADOC, с промени, направени от гардеробиерката, която преди това внимателно бе разгледала снимките на Проповедника.

— Само не ми казвайте, че ще трябва да говоря на арабски, моля ви! — протестира Тони Суарес. — Никой не ми спомена за арабски.

— В никакъв случай — увери го „господин“ Мейсън, като влезе в ролята си на режисьор. — Е... само няколко думи, като произношението не ни вълнува. Ето, вижте ги, колкото да се уверим, че плейбекът ще се получи. — И подаде на Суарес картонче с изписани на него няколко думи на арабски.

— Пич, това е адски сложно — оплака се Тони.

В този момент се приближи по-възрастен мъж, който до този момент бе съзерцавал ставащото, опрял гръб на стената.

— Опитайте да ме имитирате — предложи той и произнесе чуждите думи като арабин. Суарес опита. Не беше същото, но устните му се мърдаха по почти същия начин. Дублирането щеше да свърши останалата работа. Тони Суарес седна на стола да го гримират, което отне един час.

Опитният гримьор подсили естествения тон на кожата, та Тони да стане още по-мургав. Последваха черната брада и мустаците. Последва *шемагъм*^[7], който покри косата. Накрая контактните лещи дадоха на артиста приковаващите вниманието кехлибарени очи. Когато Тони стана от стола и се огледа, Издирвача бе сигурен, че е изправен очи в очи с Проповедника.

Отведоха Тони Суарес до стола и той седна на него. Направиха малки корекции във вече настроените видеокамера и аутокю. Актьорът вече бе прекарал цял час в изучаването на текста, който щеше да прочете от аутокюто. Беше запомнил по-голямата част от него и макар арабският му да не звучеше като на истински арабин, поне бе престанал да се запъва.

— И... камера... — каза капитан Мейсън. Мечтаеше един ден да каже същото на Брад Пит и Джордж Клуни.

Статистът започна да говори.

Издирвача прошепна нещо в ухото на Мейсън.

— По-тържествено, Тони — обади се Мейсън. — Това е изповед, признание. Ти си великият везир, който признава пред султана, че е оплескал нещата и много съжалява. Окей, да повторим пак. И... камера...

След осмия дубъл Суарес взе да сдава екипа и Издирвача сложи край.

— Окей, народе, приключваме — обяви Мейсън. Обожаваше тази фраза.

Екипът демонтира всичко. Тони Суарес с облекчение си обу джинсите и си нахлузи потника. Беше гладко избръснат и леко ухаеше на тоалетно мляко. Гардеробиерката и гримьорът вече си бяха опаковали нещата и ги товареха в буса. Свалиха чаршафа, навиха го и прибраха и него. Махнаха от прозорците черната хартия и тиксото.

Докато ставаше всичко това, Издирвача накара видеотехника да запише пет пъти произнасянето на късата реч. Прослуша записите, избра варианта, който му хареса най-много, и нареди да изтрият останалите.

Гласът на актьора беше на чист калифорниец. Но Издирвача познаваше един британски имитатор, който докарваше публиката си до екстаз с невероятните си имитации на гласове на знаменитости. Той с готовност щеше да долети за един ден и да получи заслужено щедро възнаграждение. А техниците щяха да се погрижат плейбекът да стане идеално.

Върнаха на хотела наетата заседателна зала. Тони Суарес със съжаление освободи обитавания от него апартамент и бе откаран до националното летище във Вашингтон, където се качи на нощния полет за Лос Анджелис. Екипът от Форт Юстис бе много по-близо до дома и се прибраха още преди залез-слънце.

Бяха преживели много забавен ден, но никога не бяха чували за Проповедника и нямаха ни най-малка представа какво бяха направили току-що.

Но Издирвача имаше. И знаеше, че когато касетата в ръката му бъде излъчена, сред джихадистите ще се възцари пълен хаос.

Мъжът, който слезе с групичка сомалийци от турския лайнер на летището в Могадишу, имаше паспорт, според който бе датчанин, плюс купчина други документи на пет езика, включително сомалийски, които го идентифицираха като служител на фонда „Спасете децата“.

Всъщност истинското му име изобщо не беше Йенсен и той работеше за отдел „Общ шпионаж“ на Мосад. Предния ден бе летял от летище „Бен Гурион“ до Ларнака, Кипър, където бе сменил името и националността си, след което бе отлетял за Истанбул.

Там бе чакал дълго и изморително в чакалнята за транзитни пътници, бизнес класа, полета на юг за Сомалия с междинно кацане в Джибути. Нямаше друг начин — турските авиолинии оставаха единственият национален превозвач, все още обслужващ Могадишу.

Беше осем сутринта, но на пистата вече прежуряше. Петдесетината пътници влязоха в залата за пристигащи, където сомалийците от туристическа класа нетърпеливо подпряха тримата отпред от бизнес класата. Датчанинът не бързаше и търпеливо изчака реда си пред гишетото за проверка на документите.

Естествено, нямаше виза, но от предишни идвания знаеше, че визите се купуват при пристигане. Паспортният служител огледа печатите за влизане и излизане в паспорта му и направи справка в списъка си, но не откри в него забрана за лице с име Йенсен.

Датчанинът подпъхна банкнота от петдесет долара под преградното стъкло и тихо обясни на английски:

— За визата.

Служителят придърпа банкнотата и тогава забеляза и другата банкнота със същата деноминация между задните страници на паспорта.

— Нещичко за децата ви — все така тихо поясни датчанинът.

Паспортният служител кимна. Без да се усмихва, удари печата на визата, погледна бегло стикера за направена ваксинация срещу жълта треска, кимна и върна паспорта. За децата... разбира се. Дар в знак на уважение. Колко е добре да срещнеш познаващ правилата европеец.

Отвън чакаха две очукани таксита. Датчанинът метна тежката си пътна чанта в първото, качи се в него и каза: „Хотел «Пийс»“.

Шофьорът кимна и потегли към бариерата на входа на летището — охраняваха я угандийски войници.

Летището се намира в центъра на военната база на Африканския съюз — вътрешна зона на анклав Могодишу, оградено е с бодлива тел, чували с пясък, стени срещу експлозии — и около него непрекъснато патрулират бетеери „Каспър“. В крепостта обаче има друга крепост: лагера „Банкрофт“, мястото, където обитават „белите“, няколкостотинте изпълнители по различни договори, служители на агенции за помощ, посещаващите представители на медиите и бившите наемници, работещи като телохранители за баровците.

Американците живеят в собствен комплекс, намиращ се в другия край на пистата, където се помещават тяхното посолство, няколко хангара с неизвестно съдържание и школа за обучение на млади сомалийци, които един ден би трябвало да се върнат като американски агенти в опасната за чужденци Сомалия. За познаващите Сомалия от собствен горчив опит това бе лелеяна мечта.

Във вътрешното светилище бяха и миниселищата на ООН, висшите служители на Африканския съюз, Европейския съюз и дори безвкусно изглеждащото британско посолство, чиито служители безочливо настояваха, че не било никаква „шпионска централа“.

Йенсен не смееше да остане в Банкрофт. Тук можеше да се натъкне на друг датчанин или на истински служител на „Спасете децата“. Затова се отправи към единствения хотел извън укрепената зона, в който бе относително безопасно да отседне представител на бялата раса.

Таксито мина през последната бариера — маркирана от страни със стълбове на бели и червени ивици и охранявана пак от угандийци — и излезе на дългия километър и половина булевард, водещ към центъра на Могодишу. Макар това да не бе първото му идване тук, датчанинът продължаваше да се изумява от купищата отломки, в които двайсетгодишната гражданска война бе превърнала този някога елегантно изглеждащ африкански град.

Таксито отби в странична улица и платен гаврош отмести плетеница от бодлива тел, зад която със скърцане се отвори триметрова желязна врата. Нямаше словесна комуникация: някой несъмнено бе наблюдавал през странична дупка.

Датчанинът плати на таксито, регистрира се и го заведоха до стаята му — малка, минимално мебелирана, с непрозрачни прозорци (защита срещу разпознаване на обитателя) и спуснати завеси (защита срещу горещината). Той се съблече, стоя дълго под хладката струйка на душа, направи и невъзможното да се сапуниса и изсуши, после се преоблече в чисти дрехи.

По джапанки и с джинси от груб, но здрав плат, вече беше облечен като местен жител. Метна на рамо сак и си сложи слънчеви очила, които почти закриваха лицето му. Ръцете му вече имаха тен от израелското слънце. Бледото му лице и русата коса бяха характерни за европеец.

Знаеше място, където даваха под наем скутери. Второ такси, повикано от хотела, го откара дотам. В таксито той извади от сака си *шемаг*. Скри русите си кичури под плата и подпъхна шева в гънките на другата страна. В това нямаше нищо подозрително — носещите *шемаг* го правят, за да защитят носа и устата си от разнасяните от поривите на вятъра прах и песъчинки.

Нае паянтов бял мотопед „Пиаджо“. Собственикът на магазина го познаваше от предишните му идвания — доларовият депозит винаги бе солиден, машината винаги беше връщана непокътната и нямаше нужда от глупости като проверка за притежаване на документ за правоуправление.

Датчанинът се вля в потока от магарешки каручки, почти разпадащи се камиони, стари пикапи и други скутери. Заобикаляше малкото камили и пешеходци и изглеждаше като най-обикновен сомалиец. Изпърпори по Мака ал Мукарама — подобие на шосе, забито в центъра на Могадिशу.

Подмина блестящо бялата джамия „Исбахайсига“, забележителна с отсъствието по нея на следи от каквито и да било поражения, и погледна през пътя към нещо много по-неатрактивно — лагера за бежанци „Даравиша“.

Лагерът не бе преместен нито подобрен по някакъв начин от последното му идване тук. Продължаваше да си е клоака, подслонила 10000 гладни и изплашени бежанци. Тук продължаваше да няма канализация, храна, работа или поне надежда, а децата продължаваха да играят в локви урина. Това бяха истински онеправданите на този свят според определението на Франц Фанон^[8], а Даравиша бе само

един от осемнайсетте градове на бедността в анклава. Западните агенции за помощ полагаха всички усилия, но задачата бе просто невъзможна.

Датчанинът погледна евтиния си часовник. Беше дошъл точно навреме. Срещите винаги ставаха в 12 по обяд. Човекът, с когото бе дошъл да се види, щеше да погледне на обичайното място. Ако там нямаше никого — в 99% от случаите, — просто щеше да си тръгне. Но ако имаше дошъл за среща човек, щяха да бъдат разменени сигнали.

Влезе в разрушения италиански квартал. Всеки бял, дошъл тук без солидна въоръжена охрана, щеше да е просто глупак. Като опасността не бе ограбването, а отвлечането. Един европейец или американец можеше да донесе до два милиона долара. Но със сомалийските сандали, африканската риза и забуленото с *шемага* лице израелският агент смяташе, че ще е в безопасност, стига да не прекалява с престоя си тук.

Рибата всяка сутрин влиза в малкия залив срещу хотел „Уруба“, където Индийският океан изтласква и лодките на рибарите. След това мършавите чернокожи, прекарвали цялата нощ в открито море, отнасят улова си под навеса на пазара, за да чакат купувачи.

Пазарът е на двеста метра от залива и представлява трийсетина метра дълъг неосветен навес, под който вони на риба, не всичката задължително прясна.

Агентът на датчанина бе управителят на пазара. По пладне, както му се плащаше да прави ежедневно, господин Камал Дуале излезе от офиса си и огледа тълпата зяпачи.

Повечето бяха дошли да купуват, но не веднага. Онези с парите щяха да получат прясната риба, а при четирийсет и пет градуса на сянка без никаква хладилна техника рибата тук се вмирисва доста бързо. След това щяха да започнат пазарлъците.

Дори да бе изненадан да види своя водещ офицер сред тълпата, господин Дуале не го показва с нищо. Вгледа се пак и кимна. Мъжът, яхнал пиаджото, кимна в отговор и сложи дясната си ръка върху гърдите си. Разпери пръсти, затвори ги и пак ги разпери. Нови едва доловими кимвания и датчанинът си тръгна. Срещата бе уговорена: на обичайното място в десет сутринта на следващия ден.

На другия ден датчанинът слезе за закуска в осем. Имаше късмет, защото имаше яйца. Взе си две, пържени, с хляб и чай. Не искаше да прекалява с храната, за да не му се налага да ползва тоалетната.

Скутерът го чакаше до стената на комплекса. Той го събуди за живот с ритник по педала, изчака отварянето на желязната врата и даде газ към портала на лагера на Африканския съюз. Когато наближи бетонните блокове и караулката при бариерата, отново посегна към *шемага* и русата му коса отново изчезна.

Изад укритието излезе угандийски войник с готов за стрелба автомат. Малко преди бариерата обаче русият мотоциклетист зави в страни, вдигна ръка и извика:

— Джамбо.^[9]

Щом чу, че му говорят на родния му език, угандиецът свали автомата. Поредният смахнат *зунгу*^[10]. Какво ли не би дал, за да се прибере вкъщи, но заплатата тук беше добра и скоро щеше да разполага с достатъчно, за да има добитък и жена. *Зунгута* отби в паркинга на кафето до бариерата, изгаси мотора и влезе вътре.

Управителят на рибния пазар седеше на една маса и пиеше кафе. Датчанинът отиде на бара и си поръча същото; мислеше си за гъстото ароматно кафе в заведението към Офиса в Тел Авив.

Както винаги извършиха размяната в тоалетната на кафето. Датчанинът извади долари, универсалната валута на света. Сомалиецът наблюдаваше с трепет преброяването на сумата.

В нея се включваше сумата за рибаря, който на следващата сутрин щеше да отнесе съобщението на юг до Кисмайо, но на него, разбира се, щеше да му бъде платено в практически лишени от всякаква стойност сомалийски шилинги. Дуале щеше да задържи всичките долари — спестяваше за дните, когато щеше да има достатъчно, за да емигрира.

Имаше и пратка във формата на къса алуминиева тръбичка, подобна на онези, в които се съхраняват скъпите пури. Само че тази бе изработена по поръчка, беше по-здрава и по-тежка. Дуале я прибра на сигурно място под колана си.

В офиса си Дуале разполагаше с малък, но здрав електрогенератор, тайно подарен му от израелците. Генераторът работеше и с най-долнокачественото гориво, но работеше. Това му

позволяваше да захранва климатика и фризера си. Дуале бе единственият човек на целия рибен пазар, който винаги имаше невмирисана риба.

В момента държеше във фризера една дълга цял метър кралска риба, купена същата сутрин и вече твърда като камък. Довечера неговият рибар щеше да я вземе с натъпканата в нея тръбичка и щеше да отплава на юг да лови през цялото време риба, която щеше да откара след два дни на кея в Кисмайо.

Там щеше да даде и кралската риба, вярно, вече не толкова прясна, на талимана и щеше да му каже, че е от негов приятел. Не знаеше и не се интересуваеше защо. Той бе просто беден сомалийски рибар, опитващ се да отгледа четиримата си синове, за да им предаде лодката, когато станат годни за някаква работа.

Двамата мъже в кафето си тръгнаха поотделно. Господин Дуале отнесе тръбичката в дома си и я натъпка дълбоко в корема на замръзналата риба. Русият загърна главата си в *шемага* и се върна в агенцията, откъдето бе наел скутера. Върна го, прибра си по-голямата част от депозита, а собственикът го откара до хотела. Тук нямаше таксите, а той не искаше да губи толкова добър, макар и рядко появяващ се клиент.

Датчанинът трябваше да изчака до осем часа на следващата сутрин обратния полет на турските авиолинии. Уби времето си в четене на роман на английски в стаята си. После хапна на вечеря камилска яхния и си легна.

В здрача рибарят сложи загърнатата във влажна тъкан голяма риба в сандъка на лодката. Но преди това направи разрез в опашката ѝ, за да се различава от останалия му улов. След това излезе в морето, обърна на юг и хвърли въдиците.

В девет на следващата сутрин, след обичайния хаос по настаняването на пътниците, турският самолет се отлепи от пистата и се издигна в небето. Далече на юг една рибарска лодка плуваше покрай Марка с опънато от вятъра платно. Самолетът зави на север, презареди в Джибути и към четири следобед кацна в Истанбул.

Датчанинът от фонд „Спасете децата“ мина почти на бегом през процедурата за транзитни пътници и успя да улови последния полет за Ларнака. Там смени името, паспорта си и билета си в хотелската стая и взе първия полет за Тел Авив на следващата сутрин.

— Някакви проблеми? — попита го майорът, известен като Бени, който бе същият, изпратил „датчанина“ до Могадишу с нови инструкции за Опал.

— Не. Нормално както винаги — каза датчанинът, който отново бе станал Моше.

Последва изпращането на шифрован имейл от централата до Саймън Джордан, шеф на резидентурата във Вашингтон. Това стана причина за среща с американеца, известен като Издирвача. Той имаше предпочитания към хотелските барове, но никога два пъти последователно в един и същи. Затова втората среща се проведе във „Фор Сийзънс“, Джорджтаун.

Лятото беше в разгара си. Видяха се в градината под тентата. Имаше и други мъже на средна възраст — пиеха коктейли само по ризи. Само че изглеждаха доста по-пълни от двамата, които седнаха в задната част.

— Предадоха ми, че вашият приятел на юг е подробно инструктиран — каза Саймън Джордан. — Мога ли да ви попитам какво точно очаквате да направи?

После внимателно изслуша онова, което бе замислил Издирвача. Разбърка замислено безалкохолния си коктейл. Нямахме никакви съмнения каква съдба има предвид за Проповедника бившият морски пехотинец и беше абсолютно сигурен, че не става дума за почивка в Куба.

— Ако нашият човек е в състояние да ви окаже съдействие в това начинание — каза той след дълго мълчание — и ако има и най-нищожна вероятност той да загине заедно с мишената при ракетна атака, имайте предвид, че ние най-категорично ще откажем всякаво сътрудничество с вас за неопределено дълго време.

— Никога не съм имал предвид нещо подобно — заяви Издирвача.

— Искан да сме абсолютно наясно. Наясно ли сме?

— Напълно. Всичко е кристално ясно като леда в тази чаша: никакви ракети, ако Опал не е на километри разстояние.

— Чудесно. В такъв случай ще се погрижа да се дадат съответните инструкции.

— Къде? — повтори Сивата лисица.

— В Лондон. Те също като нас изгарят от желание устата на Проповедника да бъде запушена. Неговата свръзка с външния свят живее там. Искам да е по-близо до центъра на събитията. Мисля, че отиваме към приключване с Проповедника. Споменах нещо в този смисъл пред Конрад Армитидж. Той каза, че съм добре дошъл при тях и че хората му ще направят всичко по силите си. А и ще съм само на един телефон разстояние.

— Обаждай се редовно. Имай предвид, че трябва да докладвам на адмирала за развитието на нещата.

На рибарския кей в Кисмайо един тъмнокож младеж с клипборд в ръка оглеждаше приставащите рибари.

Кисмайо, паднал пред правителствената армия през 2012 година, бе превзет обратно от Ал Шабааб след кръвопролитни сражения предната година и бдителността на религиозните фанатици бе изключителна. Религиозната им полиция бе буквално навсякъде, за да осигури тоталната благочестивост на местното население. Параноята относно шпионите от севера бе с мащаба на пандемия. Дори рибарите, нормално възбудени след разтоварването на улова си, сега бяха потиснати от страх.

Тъмнокожият младеж зърна лице, което не бе виждал от седмици, и с клипборда и химикалка в ръка, за да запише какъв е уловът, се приближи към своя познат.

— Какво си донесъл?

— Каранкс и три кралски риби, *иншалла* — отговори рибарят, посочи една от големите риби, която бе позагубила сребристия блясък на току-що уловена и имаше срез от нож на опашката, и добави: — От вашия приятел.

Опал махна с ръка, че всички могат да започнат да продават. Уловът бе пренесен на каменните плочи за почистване, а той плъзна белязаната риба в платнена торба. Дори в Кисмайо талиманът има право да си избере риба за вечеря, нали така?

Когато се прибра в бунгалото си на брега, извън очертанятия на града. Опал извади алуминиевата тръбичка и отвъртя капачката. Вътре имаше две ролки — едната от долари, другата с инструкции.

Инструкциите щеше да запомни, а листа щеше да изгори. Доларите зарови в пръстения под.

Доларите бяха хиляда, в стодоларови банкноти, а инструкциите — пределно прости.

С доларите купи надежден скутер, кросов мотоциклет или мотопед и туби с гориво, които да прикрепиш отстрани. Чака те пътуване.

Второ, намери и купи добро радио с обхват, позволяващ да слушаш „Кол Израел“. В неделя, понеделник, сряда и четвъртък има късно нощно предаване по Канал 8. Започва в 23:30. Казва се „Яншуфим“ („Бухали“).

В началото му винаги съобщават прогнозата на времето. Някъде покрай крайбрежната магистрала в посока Марка има ново място за среща, маркирано за среща очи в очи. Ще го откриеш на прикрепената карта. Не може да се сбърка.

Когато чуеш кодираните указания, изчакай следващия ден. Тръгни по тъмно. Карай до мястото на срещата и бъди там по изгрев-слънце. Твоят контакт ще те чака с пари, оборудване и инструкции.

Думите в прогнозата на времето, които трябва да очакваш, са: „Утре над Ашкелон леко ще превали“. Късмет, Опал.

[1] World Food Programme — Световна продоволствена програма, най-голямата в света хуманитарна организация (към ООН), която се занимава с глада. — Б.пр. ↑

[2] Един от трите Кайманови острови — територия на Великобритания. Заради многото банки там са известни като Швейцария на Карибите. — Б.пр. ↑

[3] В ориг. TRADOC — съкр. от Training and Doctrine Command. — Б.пр. ↑

[4] Има се предвид американската Академия за киноизкуство и кинематография. — Б.пр. ↑

[5] В ориг. Electronic Research Facility. — Б.пр. ↑

[6] Невидим за зрителите монитор, на чийто екран се изписва текста, който говорител, диктор, водещ или артист трябва да произнесе. — Б.пр. ↑

[7] Шемаг (куфия) с памучна кърпа за глава, обикновено бяла или карирана. — Б.пр. ↑

[8] Франц Фанон (1925–1961) — роден в Мартиника (сега френски департамент) психиатър, философ, революционер, интелектуалец и писател с радикални възгледи, чиито произведения са оставили дълбока следа в сферата на постколониалните изследвания и марксизма. — Б.пр. ↑

[9] Здрасти (суахили). — Б.пр. ↑

[10] Бял (суахили). — Б.пр. ↑

8.

Рибарският кораб бе стар и очукан, но именно това бе идеята. Отчаяно се нуждаеше от поне една ръка боя, но и това бе нарочен избор. В море, пълно с обикалящи из крайбрежните води рибарски кораби, този не трябваше да привлича ничие внимание.

Корабът излезе от залива, където Рафи Нелсън някога бе имал плажен бар в околностите на Ейлат, в най-тъмните часове на нощта. По изгрев-слънце вече се намираше южно от Акаба и без да бърза, навлезе в Червено море покрай любимите на леководолазите курорти в египетски Синай. Слънцето беше високо, когато мина покрай възвишенията Таба и Дахаб, където вече имаше няколко рано излезли около рифовете кораби с гмуркачи; никой от тях не обърна никакво внимание на неугледния израелски риболовен кораб.

Капитанът бе на руля, а първият помощник правеше кафе. На борда имаше само двама истински моряци, чиято задача бе да се оправят с мрежите. Другите осмина бяха командоси от Сайерет Маткал.

Трюмът за риба бе изстърган и проветрен от старата воня, за да стане престоят им възможен — осем койки по стените и обща столова на палубата. Капаците на люковете бяха затворени, та климатикът да може да си върши работата в затвореното помещение под изгарящото слънце.

Докато корабът плуваше на юг между Саудитска Арабия и Судан, бе извършена промяна на идентичността му. Той стана „Омар ал Дхофари“, регистриран в оманското пристанище Салала. Екипажът му съответстваше на промяната — освен че можеха да минат за араби от Залива, всички знаеха и езика.

В пролива между Джибути и Йемен корабът заобиколи йеменския остров Перим и навлезе в Аденския залив. Оттук нататък вече се намираше в пиратски води, но беше имунизиран срещу всякаква опасност. Сомалийските пирати търсят жертва с търговска стойност и собственици, готови да платят, за да си върнат кораба. Един омански риболовен кораб изобщо не се вписва в тази схема.

Хората на борда забелязаха фрегата от международния флот, който бе вгорчил живота на пиратите, но никой не ги обезпокои. Слънцето се отрази в обективите на мощните бинокли, през които го оглеждаха, и това бе всичко. Оманският флаг не заинтригува и ловците на пирати.

На третия ден корабът заобиколи Кейл Гард, най-източната точка на африканския континент, зави на юг покрай Сомалия и се насочи към оперативната си позиция между Могадишу и Кисмайо. Когато стигна до мястото, остана в дрейф. Хвърлиха рибарските мрежи, за да се поддържа преструвката, и изпратиха до въображаемата приятелка Мириам в Офиса имейл с безобидно съдържание, известяващ, че всичко е наред и остава само да се чака.

Началникът на отдела Бени също се отправи на юг, но избра много по-бърз начин — излетя за Рим и оттам за Найроби. Мосад отдавна поддържа силно присъствие в Кения и Бени бе посрещнат от местния шеф на резидентурата, облечен в обикновени цивилни дрехи и дошъл с обикновена кола. Беше минала седмица, откакто сомалийският рибар бе предал пратката си на Опал, и Бени се надяваше, че това време е било достатъчно да намери някакво надеждно средство за моторизирано придвижване.

Беше четвъртък и същата нощ, малко пред полунощ, както обикновено бе излъчено предаването „Бухали“, Преди него бяха отделени обичайните минути за прогноза на времето. Този път бе споменато, че въпреки горещата вълна над Ашкелон леко ще превали.

Пълното съдействие от страна на британците за Издирвача се подразбираше от само себе си. Обединеното кралство бе дало четири жертви, убити от въодушевени от Проповедника млади фанатици, търсещи славата, рая или и двете, и властите искаха да сложат край на това със същата решителност като американците.

Издирвача бе настанен в една от конспиративните квартири към американското посолство — малък, но добре обзаведен котидж по чакълениите улици в Мейфеър. Проведе се кратка оперативка с участието на представителя на КССО към посолството и главния резидент на ЦРУ. После го откараха за среща с Тайната разузнавателна служба в централата им на Воксхол Крос. Издирвача бе идвал вече два

пъти в облицованата със зелен варовик сграда, но човекът, с когото се запозна, бе нов за него.

Ейдриън Хърбърт бе на горе-долу същата възраст, което означаваше, че е бил колежанин, когато през 1991 година Борис Елцин сложи край на съветския комунизъм и Съветския съюз. Бе постъпил по съкратената процедура след дипломиране като историк в Линкълн Колидж и година стаж в Школата за изучаване на страните от Изтока и Африка^[1] в Лондон. Специалността му бе Централна Азия и той говореше урду и пуцу, както и малко арабски.

Директорът на ТРС — често, но неправилно наричана МИ6, — който винаги е известен само като Шефа, показва главата си на вратата, за да каже „Здравей“, и остави Ейдриън насаме с гостите си. Присъстваше — просто като знак на внимание — служител от Службата за сигурност (контраразузнаването) или МИ5, разположена в Темс Хаус, на не повече от петстотин метра надолу по течението на Темза, на десния бряг на реката.

Последва ритуалното предлагане на кафе с бисквити, след което Хърбърт погледна тримата си американски гости и попита:

— И как според вас можем да ви помогнем?

Двамата представители на посолството оставиха нещата в ръцете на Издирвача. Никой от присъстващите не бе в неведение с какво се занимава човекът от ОПТО. Издирвача не сметна за нужно да обяснява какво е свършил досега, докъде е стигнал и какво смята да прави по-нататък. Дори между приятели и съюзници винаги има неща, които не е необходимо да се знаят.

— Проповедника е в Сомалия, а не в Йемен — каза той. — Не ми е известно точно къде. Но знаем, че компютърът му и съответно източникът на предаванията се намират в склад и фабрика за консервиране в пристанището Кисмайо. Почти съм сигурен, че не се намира там физически.

— Доколкото ми е известно, Конрад Армитидж ви е осведомил, че не разполагаме с човек в Кисмайо — напомни Хърбърт.

— Изглежда, никой не разполага — излъга Издирвача. — Но не това е причината да съм тук. Установихме, че някой комуникира с този склад и е получил потвърждение и благодарности за своите съобщения. Складът е собственост на „Туршии Масала“, базирана в Карачи. Може и да сте чували за нея.

Хърбърт кимна. Той обичаше индийската кухня и понякога водеше „активите“ си в къри ресторанти, когато те идваха в Лондон. Лютивият сос с манго бе широко известен.

— Благодарение на едно необикновено стечение на обстоятелствата, в което никой от нас не вярва, „Масала“ е изцяло собственост на господин Мустафа Дардари, който е приятел от детските години на Проповедника в Исламабад. Искам този човек да бъде разследван.

Хърбърт погледна човека от МИ5 и той кимна и каза:

— Не е невъзможно. Тук ли живее той?

Издирвача знаеше, че МИ5 имат хора в главните посолства, макар основните им задължения да бяха в границите на страната. ТРС, макар да отговаряше най-вече за шпионажа и контраразузнаването срещу враговете на Нейно величество зад граница, разполагаха с възможности за провеждане на операции и у дома.

Знаеше също, че както при ФБР и ЦРУ в Щатите, има периоди на съперничество между „външните“ и „вътрешни“ тайни служби, които водят до враждебност, но и че общата заплаха от джихадски екстремизъм и дължащия се на него тероризъм от десет години е довела до по-пълноценно сътрудничество.

— Той не се задържа на едно място — обясни Издирвача. — Има имения в Карачи и градска къща в Лондон, в Пелам Кресънт, естествено. Доколкото знам, е на трийсет и три, ерген, с привлекателна външност и силно присъствие на социалната карта.

— Май сме се засичали — каза Хърбърт. — Веднъж, на частна вечеря, с домакин пакистански дипломат. Доколкото си спомням, има много изискани маниери. Искате да го наблюдаваме?

— Искам да стане жертва на взлом — направо каза Издирвача. — Искам смартфонът му да се подслушва както на звук, така и на образ. Но най-много от всичко искам компютъра му.

Хърбърт погледна Лорънс Фърт, представителя на Петицата, и каза:

— Съвместна операция?

Фърт кимна.

— Имаме нужното оборудване, разбира се. Трябва ми само санкция от по-високо. Не би трябвало да е проблем. Той в града ли е в момента?

— Това не ми е известно — призна Издирвача.

— Е, не е проблем да разберем. И предполагам, че всичко трябва да стане незабелязано и да остане така?

„Да, възможно най-незабелязано“, помисли си Издирвача. Беше решено двете служби да получат разрешение за много черна операция, без санкция от никакъв магистрат, с други думи — напълно незаконна. Но и двамата британски висши агенти бяха уверени, че при следата от кръв и смърт, оставена от Проповедника в цялата страна, не би трябвало да има никаква съпротива, включително до ниво министър. Единствената политическа уговорка щеше да е обикновената: правете каквото трябва, но не искам да знам нищо. Типичната позиция на водачите на нацията.

Докато го връщаха в елегантния му котидж с кола на посолството, Издирвача изчисли, че в момента има два възможни маршрута към точното местонахождение на Проповедника. Единият минаваше през настолния персонален компютър на Дардари, а другият... другият той засега щеше да задържи като фокусник в ръкава си.

Малко след изгрев на следващия ден корабът „Малмьо“ напусна пристанището на Гьотеборг и се отправи към открито море. „Малмьо“ бе 22000-тонен търговски кораб за превоз на общи товари и над кърмата му се развяваше жълто-синият флаг на Швеция.

Корабът бе част от значителната търговска флотилия на Хари Андершон, един от последните уникални магнати, останали да живеят в Швеция. Андершон бе основал корабната си компания с един-единствен стар трампер и постепенно я бе окомплектовал с още четирийсет кораба, с което бе станал най-големият корабен магнат в страната.

Въпреки данъците той не се бе изнесъл да живее зад граница и пак въпреки данъците не бе приел над корабите му да се развява „удобен“ флаг на удобна регистрация. Беше „плавал“ само по море, никога на Борсата^[2]. Бе единственият собственик на „Андершон Пайн“ и — нещо рядко за страна като Швеция — истински милиардер, а не по документи. Беше минал през два брака и имаше седем деца, но само

едно от тях, най-малкият му син, бе проявило желание да стане мореплавател като баща си.

На „Малмьо“ му предстоеше дълъг път. Корабът пренасяше карго от автомобили „Волво“ с дестинация Пърт, Австралия. На мостика беше капитан Стик Еклунд, първият и втори помощник бяха украинци, а старшият механик — поляк. Екипажът се състоеше от десетима филипинци, сред които кок, стюард и палубна команда от осем матроси.

Единственият извън списъчен бе кадетът Уве Карлшон, който учеше за сертификат за офицер от командния състав и бе на първото си дълго пътуване. Беше само на деветнайсет години. Само двама членове на екипажа знаеха истинската му самоличност — самият той и капитан Еклунд. Старият магнат бе решил, че ако най-малкият му син ще става моряк, на един от неговите кораби няма да има нито тормоз, породен от озлобление, нито подлизурстване от страна на търсещите облаги.

Така че младият юнга пътуваше под прикритието на моминското име на майка си. Приятел на правителствена служба бе осигурил истински паспорт с това име, а паспортът бе осигурил документи от шведския търговски флот на същото име.

Четиримата офицери и юнгата бяха на мостика. Стюардът им донесе кафе, а „Малмьо“ заби нос в надигащите се вълни на пролива Скагерак.

Агент Опал наистина бе успял да намери стар кросов мотоциклет от един сомалиец, който бе решил да напусне страната с жена си и детето си и отчаяно се нуждаеше от долари, за да започне на чисто в Кения. Онова, което правеше сомалиецът, бе абсолютно незаконно според законите на Ал Шабааб и можеше да му донесе най-малко наказание с бичуване, но пък той имаше разнебитен пикап и вярваше, че ще се добере до границата, ако пътува нощем, а през деня се крие сред гъстата растителност между Кисмайо и кенийската граница.

Опал бе пристегнал към багажника голяма кошница като за покупки, но в която в случая имаше голяма резервна туба с бензин.

Картата, която бе извадил от корема на рибата, му показва избраното от водещия му офицер място за среща на брега — намираше

се на 150 км на север и той беше преценил, че може да стигне по изровеното трасе на крайбрежното шосе там малко преди зазоряване.

Другата му покупка бе старо транзисторно радио, по което можеше да слуша различни чужди станции — нещо също забранено от Ал Шабааб. Но понеже живееше сам в бунгало извън града, той можеше да притиска с максимално намален звук радиото до ухото си, да улови „Кол Израел“ и да не бъде случайно чул от някой наблизо. Така бе научил за очаквания над Ашкелон дъжд.

На следващия ден жителите на този жизнерадостен район можеха да погледнат към синьото небе и да се озадачат от отсъствието на дори един-единствен облак в него, но проблемът си бе техен.

Бени бе вече на рибарския кораб. Беше долетял с хеликоптер — машина, притежавана и експлоатирана от друг израелец, под претекста на частен чартър за богат турист от Найроби до хотел „Оушън Спортс“ в Уайтаму на брега северно от Малинди.

На практика хеликоптерът бе летял успоредно на бреговата линия, беше завил на север след остров Ламу, източно от сомалийския остров Рас Комбони, докато бордовата джипис система не бе засякла рибарския кораб долу.

Хеликоптерът бе увиснал на шест метра, после бяха спуснали въже и Бени се бе спуснал по него без колебание в ръцете на очакващия го екипаж.

Вечерта Опал потегли под прикритието на тъмнината. Беше петък и улиците бяха почти празни, защото хората се бяха отдали на вечерната молитва, в резултат на което пътният трафик бе незначителен. На два пъти той забеляза срещу себе си светлини на фарове и на двата пъти отби, за да пусне камионите да минат покрай него. Правеше същото и когато виждаше на хоризонта само светло сияние. Караше само на лунна светлина.

Пристигна подранил. Когато разбра, че е на няколко километра от мястото на срещата, отби и изчака зазоряването. При първите лъчи на слънцето потегли пак, но бавно, и след малко пристигна. От пустинята вляво излизаше широка уади^[3] с мост над нея. Коритото щеше да прелее по време на предстоящия мусонен период и щеше да се превърне в бушуваща стихия под бетонния мост.

Слезе от пътя и избути мотоциклета на стотина метра покрай коритото. Заслуша се. И след петнайсетина минути чу онова, което бе

очаквал — едва доловимия звук на бордови мотор. Размаха двукратно фенерчето — нагоре-надолу, нагоре-надолу. Звукът се насочи към него и в тъмното море се материализира силуетът на надуваема лодка. Той погледна към шосето. Нямаше никого.

На брега слезе Бени. Размениха си паролите и чак тогава се прегърнаха. Имаше новини от дома, изслушани с жадно внимание. Последва къс инструктаж и предаване на оборудването.

То бе добре дошло и прието с нетърпение. Щеше да се наложи да го зарови, разбира се, под пода на бунгалото, а после щеше да прикрие следите с постлани парчета шперплат. Малка радиостанция, последна дума на техниката, способна да приема съобщения от Израел и да ги задържа в продължение на трийсет минути, за да им бъде снет текстът или да бъдат запомнени. После се самоизтриваха.

С нея Опал щеше да изпраща съобщенията до Централата: съобщенията се диктуваха, после се компресираха в импулс, толкова кратък, че дори в Израел бе нужна ултрамодерна технология, за да се улови този импулс и да се запише. След това в Тел Авив съдържанието на импулса щеше да бъде превърнато обратно в нормална реч.

Инструктажът бе не по-малко важен: складът, необходимостта да се разбере кой живее в него, напуска ли това лице някога мястото и къде отива, ако го прави; описание на всяко превозно средство, независимо дали е използвано от обитател или редовен посетител на склада; има ли посетител, живеещ наблизо, и ако да, пълното описание на жилището му и точното му местоположение.

Опал не трябваше да знае това, а и дори Бени можеше само да предполага, но най-вероятно някъде в небето щеше да се рее американски безпилотен самолет — „Предатор“, „Глобал Хок“ или може би дори нов „Сентинел“, който бавно щеше да прелита часове наред, да гледа надолу и да вижда всичко. Само че в плетеницата от улички в Кисмайю наблюдателите можеха да изпуснат дадена кола сред стотиците други, ако въпросната кола не им е описана предварително с максимални подробности.

Още една прегръдка и се разделиха. Надуваемата лодка, в която пътуваха още четирима въоръжени командоси, отплува в морето. Опал доля резервоара на мотоциклета си и се отправи на юг към бунгалото си, където щеше да зарови радиостанцията и зареждания от фотоволтаична клетка акумулатор.

Бени бе взет от морето по същия начин, по който бе дошъл — със спуснато от хеликоптера въже. След като го изпратиха, командосите се отдадоха на поредния ден тежки тренировки, плуване и риболов, за да убият скуката. Тяхното присъствие може би нямаше да бъде необходимо повече, но щяха да останат тук още малко, за всеки случай.

Бени кацна на летището в Найроби и взе полет за Европа и оттам за Израел. Опал обиколи по улиците около склада и в крайна сметка намери стая под наем. През процепа в огънатите капаци на прозорците можеше да вижда входа с двоен портал.

Щеше да продължи работата си като талиман, защото зарязването ѝ щеше да събуди подозрение. И щеше да се храни и да спи. А междувременно щеше да наблюдава склада с максимално внимание. Надяваше се нещо да се случи.

А много далече от него, в Лондон, Издирвача правеше всичко по силите си нещо наистина да се случи.

Хората, монтирали охранителната система в Пелам Кресънт, бяха достатъчно уверени в уменията и репутацията си, за да обявят кои са. Затова на външната стена под стряхата имаше елегантна табела: „Тази частна собственост се охранява от «Системи за сигурност Дедал»“. Табелата беше дискретно заснета от парка.

„Дедал“, помисли Издирвача, когато видя табелата. Древногръцкият инженер, конструирал оказалите се не много надеждни крила за сина си, който паднал и се удавил в морето, когато се разтопил восъкът, с който били залепени перата. Но същият човек бе построил и невероятно изобретателен лабиринт за критския цар Минос. Несъмнено съвременният Дедал се опитваше да имитира уменията на създателя на загадката, тоест да създаде система, която никой да не може да преодолее.

Съвременният Дедал се оказа Стив Бампинг, основател и управител на компанията, монтираща охранителни системи за много богати клиенти. С позволението на директора на Отдел G на МИ5 Фърт и Издирвача го посетиха. След като той изслуша какво искат от него, първата му реакция бе категоричен отказ.

Докато Фърт говореше, Издирвача извади снимки и ги подреди в два реда върху бюрото на господин Бампинг. Снимките бяха дванайсет. Шефът на „Дедал“ ги изгледа озадачено. Всяка снимка бе запечатала мъртвец със затворени очи на носилка в моргата.

— Какви са тези хора? — попита той малко стреснато.

— Покойници — отговори Издирвача. — Осем американци и четирима британци. Напълно безобидни хора, правили каквото могат за своите страни. Убити хладнокръвно от джихадски терористи, въодушевени и мотивирани от проповедник в интернет.

— Господин Дардари? Абсолютно невъзможно!

— Не той. Проповедника разгръща кампанията си на омраза от база в Близкия изток. Имаме почти сигурни доказателства, че неговият базиран в Лондон помагач е вашият клиент. Това ме накара да дойда от другата страна на Атлантика при вас.

Стив Бампинг не можеше да откъсне поглед от дванайсетте мъртви лица.

— Мили боже... — прошепна накрая. — Какво искате?

Фърт му обясни.

— Оторизирано ли е това?

— От Кабинета — потвърди Фърт. — И не, не разполагам с подписа на вътрешния министър върху лист хартия, на който това да е казано ясно. Но ако искате да разговаряте с генералния директор на МИ5, мога веднага да ви дам прекия му телефонен номер.

Бампинг поклати глава. Вече бе видял картата на Фърт, която удостоверяваше, че е офицер в антитерористичния отдел на МИ5.

— Искам за това да не се чуе нито дума! — предупреди той.

— Не и от нас — увери го Фърт. — При никакви обстоятелства.

Системата, инсталирана на Пелам Кресънт, бе от т.нар. Златно меню. Към всяка врата и прозорец бяха монтирани невидими лазерни датчици, свързани към централен компютър. Когато системата бе активирана, собственикът на дома можеше да влезе само през централния вход.

Вратата изглеждаше обикновена, с ключалка „Брама“, отваряна с ключ. При отварянето на вратата се задействаше звукова сигнализация, която продължаваше точно трийсет секунди. След това звуковата аларма спираше, но се изпращаше беззвучен сигнал в дежурния

център на „Дедал“. Оттам уведомяваха полицията и веднага изпращаха своя кола.

Но за да се обърка евентуалният взломаджия, дръзнал да опита късмета си, сигналът идваше от шкаф в едната посока, докато компютърът беше в съвсем различна посока. Собственикът разполагаше с 30 секунди, за да стигне до правилния шкаф, да освободи достъпа до компютъра и да въведе шестцифрен код в светещия панел. Шест цифри означават един милион комбинации. Само човек, знаещ правилната, можеше да спре предупредителната звукова сигнализация за по-малко от трийсет секунди и да предотврати усложненията след нея.

Ако направеше грешка и трийсетте секунди изминеха, имаше телефон и четирицифрен телефонен номер за свързване с центъра. След това трябваше да каже личния си идентификационен код, за да отмени алармата. Дори една неправилна цифра в кода щеше да информира центъра, че човекът е под принуда, и веднага щеше да бъде приведена в действие процедурата „въоръжен натрапник на територията на имота“.

Имаше още две предпазни мерки. Невидими лъчи в салоните за приеми и по стълбищата щяха да задействат безшумни аларми, но ключовете за изключването им бяха много малки и скрити зад кутията на компютъра. Дори с опрян в челото пистолет заплашеният собственик не трябваше да ги деактивира.

Най-сетне скрита зад шпионка камера покриваше целия хол и никога не се изключваше. От всяко място на земята господин Дардари можеше да набере телефонен номер и да види на екрана на своя iPhone какво става в собствения му хол в момента.

Но — както господин Бампинг извинително обясни на клиента си впоследствие — дори във високотехнологичните системи понякога възникват неизправности. След регистрирането на фалшива аларма в момент, когато господин Дардари беше в Лондон, но не и в дома си, се наложи да го извикат, което не му беше приятно. Екипът на „Дедал“ поднесе извиненията си, а градската полиция се държа много любезно. Това го умилостиви и той се съгласи техник на фирмата веднага да се погрижи за неизправността.

Пусна ги да влязат, видя ги, че започват от шкафа с компютъра, доскуча му, остави ги да си вършат работата и отиде да си направи

коктейл.

Когато двамата техници — впрочем и двамата от компютърния отдел на МИ5 — дойдоха да му докладват, остави чашата си и добродушно се съгласи да направят проверка. Излезе навън и влезе. Звуковият сигнал се включи. Господин Дардари отиде до шкафа и го спря. За всеки случай остана в хола и набра номера на шпионската си камера. Видя на екрана себе си и двамата техници. Благодарим им и те си тръгнаха. Два дни по-късно си тръгна и той, за седмица в Карачи.

Проблемът при компютърните системи е в това, че компютърът управлява всичко. Ако развие „свои идеи“, компютърът става не само безполезен, а направо сътрудничи с врага.

Когато дойде, екипът на МИ5 не използва брадясалия номер с камиона от газовата компания или микробуса на телефонните техници. В крайна сметка хората наоколо можеше да знаят, че съседът им отсъства. Затова дойдоха абсолютно безшумно в два след полунощ, облечени с тъмни дрехи и обути с гуменки. Дори уличното осветление изгасна за няколко минути. Преодоляха вратата за секунди и в целия квартал дори за миг не светна лампа.

Водачът бързо деактивира алармата, бръкна зад кутията и изключи инфрачервените лъчи. Няколко чуквания по клавиатурата казаха на камерата да влезе в режим на „стопкадър“, показващ празния хол. Господин Дардари можеше да използва телефоните от дома си в Пенджаб и щеше да види същото — празен хол. Всъщност господин Дардари все още беше във въздуха.

Този път бяха дошли четирима и действията изключително експедитивно. В трите най-важни помещения — дневната, трапезарията и кабинета — бяха монтирани миниатюрни микрофони и видеокамери. Когато приключиха, навън все още цареше непрогледна тъмнина. Глас в ухото на водача на екипа потвърди, че улицата е пуста, и те напуснаха така, както бяха дошли — незабелязано.

Единственият оставащ проблем бе персоналният компютър на пакистанец. Той го бе взел със себе си. Но се върна след шест дни, а два дни по-късно отиде на официален прием. Третото посещение в дома му се оказа най-краткото. Компютърът бе на бюрото му.

Твърдият диск бе свален и поставен в дубликатор на дискове, известен на техниците като Кутията. В едната страна на Кутията бе вкаран дискът на господин Дардари, а от другата страна бе сложен

празен диск. Отне 45 минути да се създаде точно изображение на диска върху дубликата и да се върне оригиналният обратно, без по нищо да личи, че е бил свалян. Романтиката на миналото бе отстъпила окончателно пред новите технологии.

Сложиха USB флашка и включиха компютъра. Операционната система се зареди от флашката, заедно със зловреден софтуер, който програмира компютъра да записва всеки натиснат клавиш и всеки постъпил имейл. След това данните се предаваха на следящ компютър на МИ5, който създаваше нов запис в журналинен файл всеки път, когато пакистанецът използваше своя компютър. Без той да заподозре нещо нередно.

Издирвача с готовност призна, че хората на МИ5 са добри. Отлично знаеше, че прехванатият материал заминава и за сградата с форма на геврек в покрайнините на град Челтнам в графство Глостършър, където се помещаваше Правителствената щабквартира по комуникациите — британският еквивалент на Форт Мийд. Там криптографи щяха да анализират файла и да проверят открит текст ли съдържа, или шифровано съобщение. Ако бе второто, шифърът трябваше да се разбие. Съвместните усилия на двете титанични организации гарантирано щяха да „разкостят“ живота на пакистанеца.

Но имаше още нещо, което му бе необходимо и срещу което домакините му не възразяваха. Това бе „жътвата“ от всички вече излъчени съобщения и всички бъдещи натискания на клавиши да бъде предоставена и на един младеж, сгърбен над компютъра си в полутъмното таванско помещение в Сентървил. Защото той имаше специални изисквания, които бяха предназначени само за ушите на Ариел.

Първата информация се получи много скоро. Нямаше ни най-малко съмнение, че Мустафа Дардари е в непрекъснат контакт с компютъра в склада за консервиране в Кисмайо, Сомалия. Той обменяше информация и предупреждения с Трола и беше личният кибер представител на Проповедника.

Междувременно разбивачите на шифри полагаха усилия да открият какво точно е казал той и какво му е отговорил Трола.

Агент Опал прекара цяла седмица в наблюдение на склада, преди безсънните му нощи да бъдат възнаградени. Това се случи в нощта, когато порталът на склада се отвори. Онова, което излезе оттам, не бе празен камион за доставка, а пикап, стар и очукан, с кабина и открита задна платформа.

Това е стандартната машина за двете половини — северна и южна — на Сомалия. Понякога в задницата ѝ се наместват неколцина племенни бойци, заобиколили монтирана на стойка картечница. Онази, която мина по улицата, наблюдавана от Опал през пролуката, бе празна, ако се изключеше шофьорът зад волана.

Шофьорът бе Трола, но Опал не знаеше това. Единственото, което знаеше, бе заповедта на неговия водещ офицер: ако оттам излезе нещо различно от камиони за стока, проследи го. Така че той напусна наетата стая, отключи веригата на мотоциклета си и последва машината.

Пътуването бе дълго и изтощително: започна посред нощ и продължи до след изгрев-слънце. Първата част му бе известна — крайбрежният път водеше на североизток, покрай сухата уади и горичката палми, където се бяха срещнали с Бени, но след това продължиха към Могадису. Преполовиха утринта и резервният му резервоар бе полупразен, когато пикапът зави в разположения на брега град Марка.

Също като Кисмайо. Марка бе непоколебима опора на Ал Шабааб до 2012 година, когато федералните сили с мощната подкрепа на войската на Африканската мисия в Сомалия (съкратено АМИСОМ) си го върна от джихадистите. Само че през 2013 стана точно обратното. Фанатиците атакуваха обратно и след кръвопролитни сражения си възвърнаха със зъби нокти двата града и земята между тях.

Замаян от умора, Опал проследи пикапа до окончателното му спиране. Това стана пред врата, охраняваща входа в някакъв вътрешен двор. Шофьорът на пикапа сигнализира продължително с клаксона. В скованата от здрави дъски врата се отвори прозорче, през което предпазливо надникна лице. След това вратата започна да се разтваря.

Опал слезе, скри се зад мотоциклета, като се преструваше, че поправя предната гума, и се вгледа между спиците. Шофьорът, изглежда, бе добре познат, защото последваха поздрави и той влезе

вътре. Портата започна да се затваря. Преди да се захлопне окончателно, Опал видя имение с централен двор и три мръснобели ниски постройки с разбити прозорци.

Изглеждаше като един от хилядите подобни дворове в Марка — разстлан на голяма площ комплекс от ниски бели кубове между охреножълтите хълмове и песъчливия бряг, след който започваше безбрежната синева на океана. Само минаретата на джамиите се издигаха над ниските сгради.

Опал навлезе в задръстените с боклук улички, намери сянка, за да се скрие от издигащото се слънце, сложи върху главата си *шемага* и заспа. Когато се събуди, мина през града, като се оглеждаше, докато намери човек с варел бензин и ръчна помпа. Този път нямаше долари — това щеше да е крайно опасно. Можеха да го съобщят на *мутава* — религиозната полиция, съставена от фанатици с омраза в очите и бичове в ръцете. Затова плати с пачка шилинги.

Отново потегли под прохладата на нощта. Върна се навреме за смяната си на рибния пазар. Едва следобеда успя да издиктува късо съобщение, да изкопае загърнатата в брезентово зебло радиостанция, да свърже към нея новозаредения акумулатор и да натисне бутона „Изпращане“. Съобщението бе получено в Офиса северно от Тел Авив и както бе договорено, без забавяне стигна в ОПТО, Вирджиния.

В рамките на същото денонощие един „Глобал Хок“ от американската база в Йемен откри имението. Това отне известно време, но в съобщението от Мосад се споменаваха за пазар на плодове със сергии и разхвърляна по земята стока на само сто метра от мястото. И за минаре през две преки. Както и на пътна детелина с много отбивки, построена от италианците на шестстотин метра по права линия на север, където шосето за Могадису заобикаляше града. Не можеше да има грешка.

Издирвача разполагаше с пряка връзка с центъра за управление на безпилотните самолети на КССО край Тампа, откъдето сигналът се прехвърляше в американското посолство. Седеше и съзерцаваше трите къщи в заградения двор. Коя ли от тях беше? Никоя? Дори да се намираше в момента в някоя от тях, Проповедника не бе застрашен от ракетен удар. „Хелфайър“ или „Бристоун“ щеше изравни със земята поне десетина от нагъсто застроените къщи. Жени, деца... Неговата война не беше с тях, а и нямаше доказателство.

Искаше това доказателство, нуждаеше се от него и бе сигурен, че когато криптолозите най-сетне приключат, производителят на лютеница от Карачи ще му даде това доказателство.

Когато „Малмьо“ застана в края на опашката от търговски кораби, чакащи реда си да навлязат в Суецкия канал, Опал спеше в бунгалото си в Кисмайо. Корабът застина под египетското слънце под затъпяващата сетивата горещина. Двама от филипинците хвърлиха въдици — надяваха се да разнообразят вечерята с прясна риба. Останалите седяха под тентите зад железните контейнери с леки коли, които бяха горещи като радиатори. Но европейците останаха вътре, където благодарение на допълнителния генератор климатичите правеха живота малко по-поносим. Украинците играеха карти, полякът бе в машинното отделение. Капитан Еклунд пишеше имейл до съпругата си, а юнгата Уве Карлшон четеше наръчника по морска навигация.

Далече на юг един джихадист фанатик, изпълнен с омраза към Запада и делата му, преглеждаше разпечатките на съобщенията, донесени му от Кисмайо.

А в изграденото от калени тухли укрепление сред хълмовете зад залива Гаракад един племенен вожд садист на име Ал Африт, с прякор Дявола, подготвяше изпращането на дузина от бойците си в морето, та въпреки рисковете да потърсят следващ улов.

[1] В ориг. SOAS — School of Oriental and African Studies. — Б.пр. ↑

[2] Намек за т.н. „плаващи“ акции — тоест общият брой публично притежавани и достъпни за търговия акции. — Б.пр. ↑

[3] Уади (араб.) суха долина, издълбана от сезонни потоци. — Б.пр. ↑

9.

В съобщенията от Дардари в Лондон до Трола в Кисмайю наистина имаше код и той бе разбит. Очевидно двамата комуникираха с „открит“ текст, защото както ПЩК в Челтнам, така и АНС във Форт Мийд се отнасят подозрително към неприкрито кодирани предавания.

Бизнес трафикът в киберпространството е толкова необятен, че съвсем не всичко може да се подложи на подробен преглед. Затова тези два центъра отдават приоритет на всичко очевидно подозрително. Понеже Сомалия е силно подозрително място, само външно най-безобидните комуникации, влизащи или излизащи от нея, не се подлагат на тест за скрити съобщения и минават с по-кратък анализ. До този момент трафикът по линията Лондон — Кисмайю бе избегнал прицелването в него. Но на това бе дошъл краят.

Трафикът претендираше да е между шефа на голям производител в хранителната промишленост, базиран в Лондон, и неговия местен управител на фабрика за суровини. Изходящият от Лондон трафик привидно представляваше запитвания за наличността на плодове, зеленчуци и подправки, всички местна продукция, както и за техните цени. Изходящият от Кисмайю трафик изглеждаше като отговори на тези запитвания.

Кодът беше в списъците с цени. Челтнам и Ариел стигнаха до този извод едновременно. Имаше разминавания. Понякога цените бяха много високи, друг път неправдоподобно ниски. Освен това нямаха нищо общо с реалните цени на световните пазари за същите продукти по това време на годината. Някои от числата изглеждаха истински, други бяха нереални. В последната категория числата представляваха букви, буквите съставяха думи, а думите изграждаха съобщения.

Месеците трафик между елегантната къща в лондонския Уест Енд и склада в Кисмайю доказваха, че Мустафа Дардари е човекът на Проповедника във външния свят. Но не само това — той беше още финансист и информатор. Той съветваше и предупреждаваше.

Беше се абонира за професионално специализирани публикации, занимаващи се в големи подробности със западната

мисъл спрямо антитероризма. Изучаваше работата на мозъчните тръстове по тази тема, сваляше технически документи от Кралския институт за обединени изследвания в сферата на отбраната^[1]. Международния институт за стратегически изследвания^[2] в Лондон и американските им еквиваленти.

Имейлите му до неговия приятел разкриваха, че често общува с онези, които имат за гости висши представители на властта, военните или службите за сигурност. Накратко казано, беше шпионин. А зад привидно западната и цивилизована фасада се криеше салафист и джихадист екстремист като приятеля му от детство в Сомалия.

Ариел забеляза още нещо. В текста имаше правописни грешки от по една буква, но те не бяха случайни. Малко са непрофесионалистите, способни да въведат дълги текстове, без случайно да натиснат грешен клавиш и да създадат по този начин правописна грешка от една сбъркана буква. В журналистиката и издателската дейност за тази цел се използват коректори. Но аматьорите не се престарават, стига смисълът на текста да остава ясен.

Трола се стараеше, но Дардари — не. Защото неговите правописни грешки бяха нарочни. Имаше ги един или два пъти на имейл, но появата им бе ритмична — невинаги на едно и също място, но винаги съгласувани с направените в предишното съобщение. Ариел заключи, че това са маркери — малки знаци, чието отсъствие ще предупреди получателя, че подателят се намира под принуда или че компютърът е във вражески ръце.

За съжаление трафикът не потвърждаваше две неща, от които Издирвача се нуждаеше. В съобщенията се споменаваха „мой братко“, но това можеше да е просто приветствие между двама мюсюлмани. В тях ставаше дума за „нашия приятел“, но отсъстваше назоваването на Зулфикар Али Шах или Абу Азам, най-сетне в тях не се потвърждаваше, че „нашият приятел“ живее не в Кисмайо, а в оградена къща в сърцето на Марка.

Единственият начин да се получат тези две доказателства, а с тях и одобрение за нанасяне на финалния удар, щеше да бъде чрез позитивно идентифициране от надежден източник или Проповедника да бъде подведен да направи ужасната грешка да излезе онлайн от дома си. В този случай кръжащият високо над къщата в Марка безпилотен „Глобал Хоук“ щеше веднага да прехване съобщението.

За постигане на първото щеше да се наложи някой с характерно облекло и предварително известен бурнус или бейзболно кепе да застане в средата на заградения двор, да обърне глава нагоре и да кимне. В Тампа щяха да видят това лице, както в „Крийч“ бяха видели Ануар ал Авлаки да поглежда фатално за себе си към небето и откритото му лице да изпълва целия екран на монитора в един подземен бункер в Невада.

Що се отнася до второто, Издирвача имаше коз, който щеше да изиграе.

„Малмьо“ напусна Суецкия канал при Порт Суец и навлезе в Червено море. Капитан Еклунд благодари и се сбогува с египетския лоцман, който се плъзна през борда в чакащата го лодка. След няколко часа щеше да се качи на борда на друг товарен кораб, в курс на север.

„Малмьо“, вече под собствено управление, се насочи на юг, към Баб ел Мандеб, където щеше да смени курса на изток в Аденския залив. Капитан Еклунд беше доволен — поне до момента се движеха по график.

След смяната си на рибарския кей Опал се прибра, увери се, че е напълно сам и никой не може да го види, и извади радиостанцията си от скривалището ѝ под пода. Много добре съзнаваше, че тези ежедневни проверки за записано получено съобщение са опасните моменти в живота му на шпионин в крепостта на Ал Шабааб.

Свърза апарата към акумулатора, сложи си слушалките, взе химикалка и се приготви да запише текста на съобщението. Забавено до скорост за нормално слушане, съобщението бе дълго няколко минути и химикалката му изписа листа с думи на иврит.

Текстът бе сбит и по същество: „Поздрави за проследяването на пикапа до склада в Марка. Следващия път, когато това се случи, не го проследявай веднага. Предай с радиостанцията, че потегля на север. Скрый я и едва тогава тръгни след него. Край“.

Тайванският траулер се намираше доста далече на изток от сомалийския бряг и не го спряха. Нямаше причина. Нисколетящ патрулен самолет на една от няколкото международни военноморски

сили за охрана на международното търговско корабоплаване от сомалийските пирати се бе спуснал, за да погледне отблизо, но не се бе задържал.

Корабът очевидно бе онова, което изглеждаше, че е — риболовен кораб от Тайпе за работа в открито море. Мрежата му не беше хвърлена, но в това нямаше нищо странно, ако корабът търсеше по-богати на рибни пасажи води. В действителност той бе отвлечен от Ал Африт преди няколко седмици и това не бе останало незабелязано. Само че сега не бе под старото си име — името му бе сменено. Под заплаха от смърт китайският екипаж бе боядисал новото име на носа и кърмата.

Двама от този екипаж — повече не бяха нужни — сега се намираха на мостика. Десетимата сомалийски пирати се бяха скрили. Екипажът на патрулиращия самолет бе погледнал с бинокъл, бе забелязал двамата азиатци на руля и не бе заподозрял нищо нечисто. Дватама бяха предупредени, че всеки опит за жест за помощ ще доведе до светкавичната им смърт.

Номерът не беше нов, но бе много труден за разгадаване от международните сили. Вече не бе проблем да бъдат задържани и разкривани сомалийските кораби, представящи се за невинни рибари. Те, разбира се, можеха да протестират, че автоматите АК-47 „Калашников“ са им нужни за самозащита, но това нямаше как да бъде прието и за гранатометите. На практика неоспоримата улика винаги се оказваше леката алуминиева стълба. Тя в никакъв случай не е необходима за риболов, но е незаменима при вземане на абордаж на търговски кораб.

Сомалийското пиратство бе понесло няколко опустошително тежки удара. Повечето големи и превозващи ценни товари кораби наемаха екипи от бивши военни, които не само бяха въоръжени както трябва, но и умееха да използват оръжието си. Около осемдесет процента от минаващите кораби бяха защитени по този начин. Безпилотните самолети, излитащи вече от Джибути, можеха да оглеждат по 100000 квадратни километра дневно. Военните кораби на четирите международни флотилии се подпомагаха от хеликоптери в ролята на далече изнесени разузнавачи, а с подкрепата на международната общност масово залавяните пирати най-сетне биваха

съдени по бързата процедура, намирани за виновни и вкарвани зад решетките на Сейшелите. Дните на безметежен грабеж бяха отминали.

Но една от хитрините продължаваше да работи: корабът майка. „Шан-ли 08“, както се казваше той сега, бе именно такъв. Той можеше да остава в открито море много по-дълго от рибарските корабчета и обсегът му на действие бе огромен. Под палубата бяха скрити бързоходни катери и макар самият кораб да изглеждаше безобиден, катерите можеха да бъдат пуснати на вода само за минути.

След като напусна акваторията на Червено море и влезе в Аденския залив, капитан Еклунд стриктно следваше курс през международно препоръчвания транзитен коридор, установен за максимална защита на търговските кораби, преминаващи през опасния Аденски залив.

Коридорът минава успоредно на аденския и оманския бряг между 44 и 53 градуса източна дължина. В тази зона търговските кораби минават покрай северния бряг на Пунтланд, началната точка на пиратския рай, и стигат далече след Рога. За корабите, които искат да заобиколят Индия, това ги извежда прекалено на север, преди да могат да завият на юг и да поемат на дълго пътуване през Индийския океан. От друга страна, зоната е сериозно охранявана от военни кораби, които гарантират относителна безопасност.

Капитан Еклунд мина през препоръчвания коридор, стигна 53° източна дължина и убеден, че вече е в безопасност, пое курс на югоизток, към Индия. Безпилотните самолети наистина могат да покриват по 100000 квадратни километра на ден, но площта на Индийския океан е много милиони квадратни километри и в необятния му простор не е никак трудно един кораб просто да изчезне. Военноморските кораби на НАТО и на Европейската общност (НАВФОР) може да са нагъсто в Коридора, само че навън, из океана, са разпръснати. Единствено французите имат флот, който е отделен специално за Индийски океан. Наричат го „А л’Индиен“.

Капитанът на „Малмьо“ беше убеден, че се намира прекалено на изток, за да го заплашва нещо, идещо от сомалийския бряг. Дните и

нощите бяха изтощително горещи.

Почти всички кораби, пътуващи из тези води, използват инженери, способни да създадат вътрешна крепост, защитена със заключвани отвътре железни врати, зад които има складирани запаси от храна и вода и ресурс за пребиваване в продължение на поне няколко дни. Има и системи, предназначени да прекъснат външното управление на моторите и да го прехвърлят вътре, както и да установят контрол над руля, най-сетне има устройство за изпращане на фиксиран сигнал за бедствие, който се излъчва от върха на мачтата.

Ако успее да се спаси навреме в тази цитадела, екипажът може да изчака спасение, уверен, че то ще дойде. Пиратите, макар да разполагат с кораба, не могат да го управляват, нито да заплашват екипажа. Но ще се опитат да разбият укритието му. Единствената надежда на екипажа е в своевременното пристигане на фрегата или разрушител.

Докато „Малмьо“ минаваше южно от Лакадивските острови^[3], екипажът спеше в комфорта на каютите си. Никой нито видя, нито чу корабчетата, които се долепиха до кораба, нито тракането на стълбите, докато сомалийските пирати превземаха кораба на лунна светлина. Рулевиът задейства алармата, но вече бе безнадеждно късно. Тъмни чевръсти фигури с пистолети слязоха под палубата и превзеха мостика. „Малмьо“ бе пленен за пет минути.

Порталът на склада се отвори след залез-слънце и от него излезе пикапът. Същият пикап. И зави в същата посока като преди.

Опал го проследи до северните покрайнини на Кисмайо и се увери, че поема по шосето към Марка. После се върна в бунгалото си и извади радиостанцията изпод пода. Вече беше съставил съобщението си и го бе компресирал до импулс с продължителност част от секундата. Извади акумулатора от фотоволтаичното зареждащо устройство, свърза го към апарата и натисна бутона за изпращане.

Съобщението бе уловено от дежурната смяна в Офиса. Беше разшифровано от дежурния офицер и той веднага го изпрати на Бени, който още бе на работа, понеже се намираше в същата часова зона като Кисмайо. Бени подготви къси указания, които бяха шифровани и

изпратени до кораб, представящ се като риболовен, базиран в Шалала и намиращ се на трийсетина километра от сомалийския бряг.

След минути от борда на кораба се отдели надуваема лодка с твърда конструкция и се отправи към брега. В нея имаше седмина командоси и капитана им. Когато под лунната светлина започнаха да се очертават силуетите на пясъчните дюни, моторът намали обороти, за да не ги чуе някой случайно намиращ се на пустинната ивица пясък.

Носът се зарови в пясъка, капитанът и седмината мъже скочиха от лодката и се затичаха към пътя. Мястото вече им беше известно — суха уади, минаваща под бетонен мост и горичка от казуарини. Един от мъжете пробяга триста метра по шосето в посока Кисмайо, намери скривалище сред крайпътните тръстики, легна там и насочи мощния си бинокъл за нощно виждане в пътя на юг. Бяха му казали не само за каква кола да следи, но и за регистрационния ѝ номер. Останалата част от отряда залегна край пътя и зачака сигнала му.

Капитанът лежеше с комуникатора в ръка — държеше го пред очите си, за да не пропусне червения импулс. По шосето минаха четири коли, но нито една от тях не бе чаканата.

А после сигналят дойде.

Макар да бе с очила за нощно виждане, командосът не можеше да сбърка. С очилата, показващи всичко в оттенъци на зелено, цветът изглеждаше мръсно бял, но оригиналният цвят на пикапа бе без значение: решетката отпред бе смачкана, бронята изкривена, а номерът бе онзи, който им бе съобщен. И командосът натисна бутона „Изпрати“.

Капитанът видя светването на червения индикатор в ръката си и изсъска на хората си: „Кадима“^[4]. Те скочиха от двете страни на шосето и опънаха през него широка лента на червени и бели сегменти. В тъмнината лентата приличаше на хоризонтален прът. Капитанът застана пред него, запали фенерчето си и го отпусна с лъча надолу. После вдигна ръка.

Не бяха с маскировъчни униформи, а с дълги бели роби и сомалийски бурнуси. Всички бяха въоръжени с автомати „Калашников“.

Няма сомалиец, който би се осмелил да мине през пътно заграждение на мутава^[5]. Двигателят на приближаващия пикап се

изкашля, когато шофьорът премина на по-долна предавка, после още веднъж на следващата.

Пиратите бяха оставили двама от своите да пазят тайванския шкипер и първия му помощник. Останалите осмина се качиха на борда на „Малмьо“. Единият говореше подобие на английски. Беше роден в гнездото на пиратите Гаракад и това бе третото му отвличане. Така че знаеше процедурата. Капитан Еклунд обаче не я знаеше, макар да бе инструктиран преди тръгване от шведски флотски офицер в Гьотеборг.

Знаеше, че бе имал време да натисне бутона за изпращане на периодично излъчвания сигнал за бедствие. И знаеше, че той ще бъде изпратен в ефира от върха на мачтата, алармирайки света за отвличането.

Водачът на пиратите. 24-годишният Джимали, също знаеше това, но изобщо не му пукаше. Нека неверниците дойдат — вече бе много късно. Те никога нямаше да атакуват и да провокират кървава баня. Знаеше за вманиачеността на *кафирите* спрямо човешкия живот и я презираше. Истинският сомалиец не се страхува нито от болката, нито от смъртта.

Петимата офицери и филипинците бяха изкарани на палубата. Предупредиха капитан Еклунд, че ако има някакви още криеци се, един от офицерите ще бъде хвърлен в морето.

— Няма други — увери ги капитанът. — Какво искате?

Джимали посочи хората си.

— Храна. Без свиня!

Капитан Еклунд нареди на филипинския кок да отиде в камбуза и да сготви нещо. Един от пиратите го придружи.

— Ти. Ела! — Джимали повика с пръст капитана и двамата отидоха на мостика. — Ти отива в Гаракад, ти живее.

Капитанът огледа картите, предположи, че става дума за сомалийския бряг, и намери селото на сто и шейсет километра южно от Ейл, друго място с концентрация на пирати. Изчисли наум възможен курс и завъртя руля.

Френска фрегата от „А л’Индиен“ ги откри първа малко след изгрев-слънце. Зае позиция на няколкостотин метра от тях и намали скорост. Френският капитан не възнамеряваше да използва морските

си пехотинци, за да вземе „Малмьо“ на абордаж, и Джимали знаеше, че ще е така. Гледаше фрегата от мостика през разделящото ги море и сякаш предизвикваше неверниците да опитат нещо.

Далече от привидно идиличната морска сцена на френска фрегата, ескортираща шведски товарен кораб, и един тайландски траулер далече зад тях започваше истински вихрушка на електронна комуникация.

Системата за автоматично опознаване на „Малмьо“ се бе задействала моментално. Сигналят ѝ се приемаше от британската Система за морски търговски операции^[6] в Дубай и американската МАРЛО (Морска координация) в Бахрейн. Флотилията от бойни кораби на НАТО и ЕС бе информирана за проблема, но както Джимали знаеше, никой от тях нямаше да атакува.

Денонощно работещият оперативен център на „Андершон Лайн“ в Стокхолм бе незабавно уведомен. Центърът се обади на „Малмьо“. Джимали направи знак на капитан Еклунд да приеме повикването, но да го прехвърли на високоговорителите на мостика и да говори само на английски. Още преди да проговори, в Стокхолм разбраха, че е пленник на въоръжени сомалийци и че всяка негова дума ще бъде внимателно преценена.

Капитан Еклунд потвърди, че „Малмьо“ е превзет през нощта. Съобщи, че хората му са в безопасност и че с тях се отнасят добре. Каза, че нямало ранени. Предаде, че му е заповядано да насочи кораба към брега на Сомалия.

Собственикът Хари Андершон бе алармиран по време на закуска в палата му в заградения със стени парк Йостермалм в Стокхолм. Облече се, докато чакаше колата му да пристигне, и после замина направо за оперативния център. Координаторът на флотилията от нощната смяна бе останал на работа и обясни накратко всичко, което службите за екстрени ситуации и капитан Еклунд бяха успели да му съобщят.

Господин Андершон бе станал преуспяващ и изключително богат корабен магнат, защото освен другите си таланти имаше и още два много полезни. Единият бе да схваща дадена ситуация с голяма бързина и след като го направи, да създаде план за действие, основаващ се на реалности, а не на измислици; вторият бе да приведе този план в действие.

Той остана дълбоко замислен в средата на оперативния център. Никой не смееше да го обезпокои. Негов кораб бе отвлечен от пирати и това му се случваше за първи път. Въоръжена морска атака можеше да доведе до клане и значи просто беше немислима. В такъв случай „Малмьо“ щеше да стигне до сомалийския бряг и да акостира там. Първата му грижа бе за петнайсетимата му служители, едва след това идеше ред на кораба и каргото. Към всичко това се добавяше въпросът за един от тези служители, който беше негов син.

— Извикайте колата ми пред вратата — нареди той. — Обадете се на Бьорн, където и да се намира, и му кажете да подготви самолета за незабавно излитане. Полетен план за Нортхолт, Лондон. Резервирайте ми апартамент в „Коноут“. Хана, в теб ли е паспортът ти? Идваш с мен.

След минути, докато пътуваше с личната си секретарка Хана с бентлитото си към летище „Брома“, господин Андершон се обади по мобилния си телефон, за да планира близкото бъдеще.

Първо, трябваше да извести за проблема застрахователите си. Застраховаше към специален синдикат от осигурители към „Лойдс“. Те щяха да имат крайната дума, понеже парите, които се рискуваха, бяха техни. Но той точно затова им плащаше цяло състояние всяка година.

Преди да излети му съобщиха избрания от осигурителите му преговарящ — и това подсказваше, че за тези хора ситуацията съвсем не е непозната, — фирмата „Шонси Рейнолдс“, с досие от успешно завършени връщания на отвлечени кораби. Господин Андершон знаеше, че ще пристигне в Лондон много преди корабът му да стигне до сомалийския бряг. Преди неговия „Лиърджет“ да бе стигнал до шведския бряг, той вече имаше организирана среща с адвокатите за 6 вечерта. Е, да вървят по дяволите, този път се налагаше да порботят до късно.

Когато самолетът започна заход за кацане на Нортхолт, „Шонси Рейнолдс“ бяха в процес на трескава подготовка. Опитваха се да се свържат с най-добрия преговарящ, наполовина пенсиониран ас на тази странна професия. Жена му го измъкна от кошерите в градината.

Въпросният мъж бе шлифовал уменията си като преговарящ при връщане на зложници от името на лондонската полиция. Беше измамно бавно говорещ уелсец. Казваше се Гарет Еванс.

Когато Опал пристигна, Трола беше съвсем мъртъв. Наблюдателят го беше забелязал и капитанът го позна, понеже го бе виждал преди, на срещата с Бени. Индикаторът в ръката на капитана отново почервения и пътната блокада отново бе задействана.

Като видя хората с роби на светлината на фара си, размаханото фенерче и насочените към него автомати, Опал изтръпна. Подобно на всеки таен агент дълбоко в тила на врага, изправен през ужасна смърт в случай на разкриване, изпита пристъп на паника.

Бяха ли документите му в ред? Как щеше да бъде прието обяснението му, че отива да си търси работа в Марка? И какво, по дяволите, търсеха *мутава* точно на това шосе и то посред нощ?

Мъжът с фенерчето се приближи и светна в лицето му. Луната изплува иззад облака, предвестник на приближаващия дъждовен период. Две черни лица, на сантиметри едно от друго в нощта, едното тъмно по рождение, другото намазано със специален крем, използван от командосите за нощни операции.

— Шалом, Опал. Хайде, отбий от пътя. Идва камион.

Мъжете се скриха сред дърветата и високата трева, като издърпаха и мотоциклета. Камионът мина. И тогава капитанът показва на Опал мястото на катастрофата.

Пикапът на Трола беше с буквално взривена предна дясна гума. Гвоздеят продължаваше да стърчи от шарката, където бе забит от човешка ръка. Загубил контрол, пикапът бе завил. За нещастие на водача се беше намирал в средата на бетонния мост.

Беше излетял през перилата и се бе стоварил в отсрещния стръмен склон на уадито. Ударът бе запратил шофьора в предното стъкло и воланът се бе забил в Трола със сила достатъчна, за да разбие главата и гръдния му кош. Някой го бе измъкнал от кабината и го бе положил до колата. В смъртта си Трола гледаше с невиждащ поглед към върховете на казуарините между него и луната.

— Сега да поговорим — каза капитанът. И съобщи на Опал всичко, което Бени му бе казал по защитената комуникационна връзка между траулера и Тел Авив. Дума по дума. После му даде един запечатан плик и червено бейзболно кепе.

— Това си го получил от умиращия, преди да предаде богу дух. Постарал си се, но е било безнадеждно. Състоянието му е било

неспасяемо. Някакви въпроси?

Опал поклати глава. Историята бе правдоподобна. Той завря плика под якето си. Капитанът от Сайерет Маткал му подаде ръка.

— Трябва да се връщаме в морето. Успех, приятелю. *Мазел тов*^[7].

Отне им няколко минути да заличат отпечатъците в меката почва: оставиха само тези на Опал. След това тръгнаха към тъмния океан и чакащата ги лодка. Опал избута мотоциклета си на шосето и продължи на север.

Събралиите се в офиса на „Шонси Рейнолдс“ до един познаваха отлично онова, което в продължение на цяло десетилетие на пиратство се бе превърнало в общоприет ритуал. Пиратите бяха до един племенни вождове в Пунтланд и действаха по протежение на 1300-километровата крайбрежна ивица от Боосаасо на север до Мареег в съседство в Могадишу.

Занимаваха се с пиратство заради парите и нищо друго. Оправданието им беше, че дългогодишното нашествие на риболовни кораби от Южна Корея и Тайван е довело до изчезване на рибата от техните води и им е отнело единствения начин за прехрана. Без да се замислят за моралните категории, те се бяха захванали с пиратство и бяха натрупали огромни състояния, много по-големи, отколкото би им донесъл уловът на риба тон.

Бяха започнали с превземане на абордаж и отвлечение на търговските кораби, минаващи наблизо до техните брегове. С течение на времето и с натрупване на значителен опит бяха разширили зоната на действие на изток и на юг. В началото плячката им бе незначителна, преговорите неудачни и куфарите с доларови банкноти се хвърляха от леки самолети, долитащи от Кения до предварително уговорените площадки за „разтоварване“ в крайбрежни води.

Но по този бряг никой не вярва на никого. Сред тези крадци думата „чест“ е непозната. Корабите, отвлечани от една група, се крадяха, както си бяха на котва, от друга. Съперничейки си банди се сбиваха за плаващите в морето куфарчета с банкноти. В крайна сметка се стигна до консенсус.

Екипажът на пленения кораб слизаше на брега съвсем рядко. С изключение на случаите, когато тежките вълни извличаха нечия котва на друго място, отвлечените кораби биваха закотвяни на три километра от брега. Офицерите и моряците живееха на борда в относително комфортни условия, но под охраната на десетки пазачи, докато се протакаха преговорите между техните принципиали — собственика на кораба и племенния вожд.

С времето от страна на Запада няколко компании със застрахователи, адвокати и преговарящи бяха станали експерти. От сомалийска страна в преговорите участваха образовани преговарящи, и не просто сомалийци, но от правилния клан. Това ставаше с помощта на съвременна технология — компютри и айфони. Дори парите вече рядко се хвърляха като бомби отвисоко — сомалийците притежаваха номерирани сметки, през които парите лесно изчезваха.

С времето преговарящите от двете страни се бяха опознали и всеки от тях просто се стремеше да свърши работата си колкото може по-добре. Но козове в тази игра се държаха от сомалийците.

За застрахователите задържаното карго беше все същото като загубено карго. За собствениците на кораби един морски съд, който не носи печалба, представлява оперативна загуба. Като се добави към това стресът за членовете на екипажа и тревогите за семействата им, това прави бързото приключване на преговорите основна цел. Сомалийските пирати обаче знаеха това и разполагаха с всичкото време на света. Затова факторът време беше в основата на изнудването от тяхна страна. И някои кораби оставаха в дрейф край брега години наред.

Гарет Еванс бе преговарял за освобождаването на десет кораба и карго на различна стойност. Бе изучил като за докторат Пунтланд и преплетената му като лабиринт племенна структура. Когато научи, че „Малмьо“ се насочва към Гаракад, веднага се досети кое племе контролира тази част от брега и колко клана го съставляват. Няколко от тях използваха един и същи преговарящ, хитър цивилизован сомалийски випускник на американски университет от Средния запад, който се казваше Али Абди.

Всичко това бе обяснено на Хари Андершон, докато над Лондон се спускаше здрач, а от другата страна на земното кълбо „Малмьо“ плаваше западно от Гаракад. Край полираната заседателна маса всички

хапваха набързо донесена отвън храна и госпожа Бълстроуд — жената, отговаряща за обслужването, която се бе съгласила да остане на работа, — внасяше поднос след поднос с кафе.

За оперативен център на Гарет Еванс бе заделена специална стая. Ако от сомалийска страна определяха за преговарящ друг човек, капитан Еклунд щеше да бъде инструктиран направо от Стокхолм на кой лондонски номер да се обади, за да задейства нещата.

Гарет Еванс прегледа данните за „Малмьо“ и неговото карго, състоящо се от блестящо нови лимузини, и прецени, че би трябвало да могат да се споразумеят за около пет милиона долара. Знаеше също, че първото искане ще бъде за астрономическа сума. Нещо повече, знаеше, че даването на съгласие с готовност ще има катастрофален резултат — сумата веднага щеше да бъде удвоена. Да се призовава към бързо решаване на проблема също щеше да е самоубийствено — това също щеше да доведе до вдигане на цената. Що се отнасяше до пленения екипаж, какво да се прави — лош късмет. Те просто трябваше да изчакат търпеливо.

Репатрираните моряци разказваха, че докато седмиците мъчително се точат, намиращите се на борда сомалийци, повечето необразовани туземци от планините, превръщат блестящите някога от чистота кораби във вонящи източници на зараза. Тоалетните биват игнорирани и туземците пикаят, където и когато им се прииска — вътре или навън. Горещината върши останалото. В генераторите се налива всякакво гориво, те отказват и климатиците спират да работят. Размразената храна се разваля и това обрича екипажа на сомалийска диета с козе месо, като животните се колят направо на борда. Единственото развлечение са риболовът, картите и четенето, но те разсейват скуката само за кратко.

Оперативката приключи в десет вечерта. Ако плаваше с максимална мощност, както вероятно щеше да бъде поискано, „Малмьо“ щеше да влезе в залива на Гаракад около пладне, лондонско време. Малко след това щяха да научат в чии ръце се намира корабът и кой е определеният преговарящ. След това Гарет Еванс щеше да се представи, ако се наложеше, и това щеше да сложи началото на сложен гавот.

Марка спеше в следобедната жегата. Опал откри адреса и удари няколко пъти силно по вратата. Вътре обаче никой не спеше. Чуваха се гласове и трополенето на тичащи хора, сякаш очакваха някой, който е закъснял.

Резето в тежката дървена врата щракна и отвътре надникна лице. Беше лице на арабин, а не на сомалиец. Очите огледаха улицата, но не видяха пикап. След това погледът се прикова върху Опал.

— Какво искаш? — кресна глас, ядосан, че някакво нищожество иска да влезе.

— Нося документи за шейха — обясни Опал на арабски.

— Какви документи? — Гласът бе откровено враждебен, но с нотка на любопитство.

— Не знам — призна Опал. — Така ме помоли да кажа един човек на шосето.

Зад дебелия врата се проведе бърз разговор. Първото лице изчезна и на негово място се показа ново. Не беше нито сомалиец, нито арабин, но говореше на арабски. Пакистанец?

— Откъде си и за какви документи говориш?

Опал бръкна под якето си и извади запечатания плик.

— Идвам от Кисмайо. Един човек с пикап беше катастрофирал. Помоли ме да донеса това и ми обясни как да ви намеря. Това е всичко, което знам.

Опита се да напъха плика в пролуката.

— Не, стой! — изкрещя глас. После портата започна да се отваря. Зад нея стояха четирима брадати мъже. Сграбчиха го и го вмъкнаха вътре. Някакво момче изтича навън и вкара мотоциклета му. Портата се затвори. Двама от мъжете продължаваха да го държат. Онзи, който можеше да е пакистанец, се надвеси над него. Огледа плика и пое дълбоко въздух.

— Откъде имаш това, куче? Какво си направил с приятеля ми?

Опал се престори на ужасено нищожество, което не му беше никак трудно.

— Онзи катастрофиралият ми го даде, господине. Той умря и...

Не можа да довърши. Силен плесник с дясната ръка го запрати на пода. Разнесоха се объркани крясъци. Освен родния си иврит Опал знаеше английски, сомалийски и арабски, но този език му беше непознат. Изправиха го на крака и го поведоха, по-точно го влачеха.

Хвърлиха го в някаква барака, затръшнаха вратата и се чу изтракване на резе.

Беше тъмно и миришеше гадно. Опал знаеше, че трябва да продължи да играе ролята си. Отпусна се върху купчина стари чували и зарови глава в ръцете си в универсалната поза на объркано отчаяние.

След половин час дойдоха. Трима, които приличаха на телохранители, но с тях имаше и нов човек. Той вече наистина бе сомалиец, при това говореше като културен човек. Изглежда, бе получил някакво образование. Направи му знак с пръст да се приближи. Опал стана, залитна и примижа под острата слънчева светлина.

— Ела — каза сомалиецът. — Шейхът иска да те види.

Заведоха го — държаха го от двете страни — в голямата сграда срещу портата. Във фоайето го обискираха старателно. Взеха протрития му портфейл и го подадоха на сомалиеца. Той извади от него документите, прегледа ги внимателно и сравни снимката с лицето пред себе си. Кимна, прибра портфейла в джоба си, обърна се и излезе. Сбутаха Опал да го последва.

Влязоха в добре обзаведена дневна. На тавана бавно се въртеше голям вентилатор. Бюрото също беше голямо. На въртящ се стол зад него седеше мъж, обърнат с гръб към вратата. Сомалиецът се приближи до него и прошепна нещо в ухото му. Опал бе готов да се закълне, че говореше на арабски. После подаде на мъжа портфейла му и документите за самоличност.

Опал видя на бюрото донесения от него плик, вече отворен. До плика имаше няколко извадени листа.

Седящият се завъртя към него, вдигна поглед от портфейла и го впи в лицето му.

Беше с дълга черна брада и кехлибарени очи.

[1] В ориг. Royal United Services Institute. — Б.пр. ↑

[2] В ориг. International Institute for Strategic Studies. — Б.пр. ↑

[3] Група от 27 коралови атола в Арабско море, територия на Индия. — Б.пр. ↑

[4] Напред (ивр.). — Б.пр. ↑

[5] Религиозна полиция в някои мюсюлмански страни, чието задължение е да следи за стриктното спазване на установените норми

на поведение; нарушителите могат да бъдат задържани за неопределен срок, като чужденците не са изключение. — Б.пр. ↑

[6] В ориг. British Maritime Trade Operations. — Б.пр. ↑

[7] Мазел тов (ивр.) — поздрав и пожелание за всичко най-добро.
— Б.пр. ↑

10.

Щом „Малмьо“ хвърли котва на трийсет метра дълбочина в залива на Гаракад, от селото се отделиха три алуминиеви моторници и се насочиха към него.

Джимали и останалите седмина пирати нямаха търпение да слязат на суша. Бяха прекарали в морето двацет дни, повечето в теснотията на тайванския траулер. Запасите им от прясна храна отдавна бяха изчерпани и бяха прекарали две седмици на европейска и филипинска кухня, която не им харесваше. Искаха да се върнат към привичната диета от козя яхния и усещането на пясък под краката си.

Тъмните глави, сгъшени в приближаващите моторници, бяха на онези, които щяха да ги сменят и щяха да охраняват кораба на дрейф толкова дълго, колкото се наложеше.

Само един от онези, които приближаваха към „Малмьо“, не беше прост туземец в местно облекло. Превзето дистанциран от останалите в третата лодка седеше спретнато облечен сомалиец в добре скроено сиво-бежово яке модел „сафари“ и с панталони. Държеше на коленете си дипломатическо куфарче. Това бе преговарящият за Ал Африт, казваше се Абди.

— Започва се — каза капитан Еклунд. Говореше на английски, общия език за шведите, украинците, поляка и филипинците на борда. — Трябва да сме търпеливи. Оставете говоренето на мен.

— Не говори — кресна Джимали. Не понасяше пленниците да разговарят дори и на английски, понеже не владееше езика добре.

През борда бе спусната стълба и по нея с лекота се изкатериха младежите пазачи — сякаш изобщо не стъпваха по стъпалата. Господин Абди, който не харесваше да бъде в морето, та дори и само на километър-два навътре, се изкачи с достойнство и без да бърза, като здраво стискаше въжетата. Щом стъпи на палубата, му предадоха куфарчето.

Капитан Еклунд нямаше представа кой е този човек, но по облеклото и поведението му позна, че е поне образован. Направи крачка напред и се представи:

— Аз съм капитан Еклунд и отговарям за „Малмьо“.

Господин Абди му подаде ръка.

— Аз съм Али Абди, определен за преговарящ от сомалийска страна. — Английският му бе със силен американски акцент. — Предполагам, че досега не сте били... как да се изразя?... гост на сомалийския народ?

— Не — потвърди капитанът. — И бих предпочел да не ми се бе случило.

— Естествено. Неприятно изживяване от ваша гледна точка. Но знам, че сте инструктиран, нали? Има определени формалности, които трябва да бъдат спазени, за да започнат съдържателни преговори. Колкото по-скоро достигнем до съгласие, толкова по-скоро ще можете да си тръгнете оттук.

Капитан Еклунд знаеше, че далече оттук неговият работодател е събрал екип от адвокати и застрахователи, които също ще изберат едно лице за преговарящ. Надяваше се и двамата да се окажат достатъчно опитни и бързо да се споразумеят за сумата на откупа и освобождаването им. Определено не знаеше какви са правилата на тази игра. За европейците най-важно бе бързото разрешаване на кризата.

Първата грижа на Абди бе да го заведат на мостика, откъдето да се свърже по сателитния телефон на кораба с командния център в Стокхолм, а оттам с офиса на преговарящия, за който можеше да се предположи, че ще бъде в Лондон, седалището на „Лойдс“, и който щеше да се превърне в епицентър на целия процес. Огледа палубата от височината на мостика и каза:

— Няма да е зле да опънете тенти в местата между каргото на палубата. Така екипажът ви ще може да диша чист морски въздух, без да се пържи на слънцето.

Стиг Еклунд бе чувал за т.нар. Стокхолмски синдром, при който между пленници и похитители се образува приятелска връзка на основата на близкото съжителство. Нямаше никакво намерение да позволява омразата му към хората, които бяха отвлекли кораба му, да утихне. От друга страна, спретнато облеченият образован и културно говорещ Али Абди бе поне човек, с когото можеше да се разговаря цивилизовано.

— Благодаря — каза той. Първият и вторият му помощник — стояха зад него — чуха предложението и го разбраха. Той им кимна и те напуснаха мостика, за да се захванат със задачата да опънат тенти.

— А сега, ако обичате, бих искал да говоря с вашите хора в Стокхолм — каза Абди.

Сатфонът установи връзката със Стокхолм за секунди. Лицето на Абди светна, когато научи, че собственикът на кораба вече е в Лондон и се намира в офиса на „Шонси Рейнолдс“. Вече бе имал възможност на два пъти, макар и за други вождове на кланове, да договаря освобождаването на кораби с посредничеството на „Шонси Рейнолдс“, като и двата пъти всичко бе приключило успешно в рамките на няколко седмици. След като получи номера, той помоли капитан Еклунд да се свърже с лондонските адвокати. В слушалката се разнесе познатият му глас на Джулиан Рейнолдс.

— А... господин Рейнолдс, ето че пак се чуваме. Аз съм Али Абди и говоря от мостика на „Малмьо“ в присъствието на капитан Еклунд, който стои до мен.

В Лондон Джулиан Рейнолдс изглеждаше доволен. Сложи за момент ръка върху микрофона и обясни: „Пак с Абди“. Разнесе се групова въздишка на облекчение, в това число и от Гарет Еванс. Всички в Лондон знаеха за лошата репутация на Ал Африт, жестокия тиранин, господар на Гаракад. Избирането на цивилизования Абди бе лъч светлина в мрака.

— Добро утро, господин Абди. *Салаам алейкум.*

— *Алейкум салаам* — отговори Абди по спътника. Подозираше, че шведите и британците с готовност биха му извили шията, ако имаха подобна възможност, но мюсюлманският поздрав беше добър опит за учтивост.

— Сега ще ви прехвърля на един човек, с когото, мисля, вече се познавате — каза Рейнолдс, подаде слушалката на Гарет Еванс и превключи на конферентен разговор.

Гласът на сомалиеца беше ясен като звън на камбана. Чувахе се също толкова чисто и във Форт Мийд и Челтнам, където записваха всичко.

— Здравейте, господин Абди. Аз съм Гарет. Ето че пак се срещаме, макар и от разстояние. Помолиха ме да поема нещата откъм лондонския край.

В Лондон петима мъже, собственикът на кораба, двама адвокати, застраховател и Гарет Еванс — чуха как Абди се засмя.

— Господин Гарет, приятелю... Толкова съм доволен, че сте вие. Вече съм сигурен, че ще доведем случая до успешна развръзка.

Навикът на Абди да поставя „господин“ пред собственото име беше неговият начин да намери баланс между леденостудената официалност и прекомерната интимност. Той винаги наричаше Гарет Еванс „господин Гарет“.

— Имам отделна стая в адвокатската кантора тук, в Лондон — каза Еванс. — Да се прехвърля ли там, за да започнем?

Това обаче беше прекалено бързо за Абди. Имаше някои формалности, които трябваше да се спазят. Едната от тях бе да се подчертае на европейците, че прибързват. Той знаеше, че в Стокхолм вече са пресметнали по колко на ден им струва задържането на „Малмьо“. Несъмнено същото бяха направили и застрахователите, които трябваше да са трима на брой.

Едната фирма покриваше корпуса и машините, друга бе поела каргото, а третата бяха осигурителите, поели риска за екипажа. Те сигурно имаха различни оценки за загуби, текущи или потенциални. Е, нека се поизпотят още малко над тези числа, помисли си той. А на глас каза:

— А... господин Гарет... вие ме изпреварвате. Имам нужда от малко време да разгледам „Малмьо“ и каргото, преди да мога да предложа разумна сума, която вие с увереност да предадете на вашите принципиали за изплащане.

В действителност вече бе направил проучване от частния си кабинет, отделен специално за него в излъсканата от пясъчните бури крепост в планините зад Гаракад, където се намираше щабквартирата на Ал Африт. И знаеше отлично, че трябва да се вземат предвид фактори като възрастта и състоянието на кораба, трайността на каргото и загубата на очаквана бъдеща печалба.

Само че вече бе отчел всичко това и бе стигнал до начална сума от 25 милиона долара. Знаеше, че вероятно ще се съгласи на четири милиона, може би на пет, ако шведите много бързаха.

— Господин Гарет, предлагам да започнем утре сутринта. Да кажем в осем часа лондонско време, става ли? Това значи по обяд тук. Тогава ще съм в кабинета си на сушата.

— Отлично, приятелю. Ще съм на разположение да поговорим.

Разговорът щеше да се проведе по сателит от компютъра. Не можеше да става и дума за използване на „Скайп“ — изражението на лицето може да издаде недопустимо много.

— Едно последно нещо, преди да се разделим за днес. Имам ли уверенията ви, че екипажът, включително филипинците, са в безопасност и няма да им се случи нищо лошо?

Никой друг сомалиец не чу това, защото онези на „Малмьо“ не можеха да подслушат разговора на мостика, а и не говореха английски. Но Абди схвана намека.

По принцип сомалийските главатари и племенни вождове третират своите пленници хуманно, но бе имало едно-две драстични изключения. Ал Африт бе едното от тях, при това по-лошото, така че той бе злодей с репутация.

На лично ниво Абди щеше да работи за Ал Африт, а хонорарът му бе фиксиран на двайсет процента. Работата му като преговарящ от страна на пиратите го бе направила богат много по-рано, отколкото го бяха постигнали други. Но не беше задължително да харесва своя принципал и той не го харесваше. Напротив, презираше го. Но и не разполагаше с отряд телохранители край себе си.

— Уверен съм, че целият екипаж ще остане на борда и с него ще се отнасят добре — подчерта той и прекъсна разговора. Надяваше се да се окаже прав.

Кехлибарените очи оглеждаха младия затворник десетина секунди.

В стаята се бе възцарила мъртва тишина. Опал усещаше с гърба си присъствието на сомалиеца, който го бе пуснал в двора, и на двамата пакистански телохранители до него. Когато човекът пред него проговори, гласът му бе изненадващо кротък, а езикът — арабски.

— Как се казваш?

Опал каза името си.

— Това сомалийско име ли е?

Сомалиецът зад него поклати отрицателно глава. Пакистанците не разбираха нито дума.

— Не, шейх, аз съм от Етиопия.

— Това е страна най-вече на *кафирите*. Християнин ли си?

— Слава на Аллаха, Милостивия и Състрадателния, не, шейх, не съм. Аз съм от Огаден, до границата. Там всички сме мюсюлмани и ни преследват за това.

Мъжът с кехлибарените очи кимна одобрително.

— И какво те доведе в Сомалия?

— В селото ми се разчу, че наемници от етиопската армия са се запътили да принуждават селяните да отидат в армията и да се бият при нападение над Сомалия. Избягах и дойдох тук, за да се присъединя към събратята ми.

— Дошъл си от Кисмайо в Марка снощи?

— Да.

— Защо?

— Търся си работа, шейх. Работя като талиман на рибарския кей, но се надявах да намеря нещо по-добро в Марка.

— И как попадна на тези документи?

Опал му разказа репетираната история. Бил тръгнал с мотоциклета си през нощта, за да избегне жегата и пясъчните бури през деня. Забелязал, че бензинът му е на свършване, и спрял, за да зареди от тубата. По случайност това станало на един мост над уади.

И тогава чул слаб вик. Помислил, че може да е вятърът в дърветата, но викът се повторил. Сторило му се, че идва не откъм дърветата, а изпод моста.

Слязъл в уадито и видял паднал пикап. Изглеждало сякаш се преобърнал през ниските перила на моста и се забил в брега на уадито. До едното колело лежал тежко ранен мъж.

— Опитах се да му помогна, шейх, но нищо не можех да направя. Мотоциклетът ми не може да превозва двама, а и аз нямаше как да го изтегля нагоре по ската. Издърпах го по-надалече от кабината, в случай че избухне пожар. Но той си умираше, *иншалла*.

Умиращият го помолил като брат да вземе плика и да го донесе в Марка. Описал му заградената къща: до уличния пазар, след италианското кръгово, със скован от греди солиден портал и прозорец във вратата за проверка кой стои отвън.

— Държах го в ръцете си, докато умря, шейх, но не можах да го спася.

Мъжът с кехлибарените очи обмисли разказа му, после пак огледа документите.

— Отвори ли чантата му?

— Не, шейх, тя не е моя.

Кехлибарените очи го изгледаха замислено.

— В чантата имаше пари. Май си имаме работа с честен човек, а, Джама?

Сомалиецът се поусмихна. Проповедника нареди нещо на урду на телохранителите и те пристъпиха напред и хванаха Опал.

— Хората ми ще отидат да огледат мястото. Ще разгледат катастрофиралия пикап, който сигурно още си е там. И ще прегледат тялото на моя слуга. Ако си ме излъгал, ще съжалиш, че си дошъл тук. Междувременно ще изчакаме връщането им.

Отново го затвориха, но този път не в допотопната барака, от която един по-чевръст човек с лекота би избягал през нощта. Свалиха го в подземна килия и я заключиха.

Остана в нея два дни и една нощ. Вътре беше тъмно като в пещера. Дадоха му пластмасова бутилка вода, от която той пиеше само по глътчица в тъмнината. Когато го изведоха навън и горе, бе заслепен от светлината. Отново го заведоха при Проповедника.

Човекът с робата държеше нещо в дясната си ръка и го превърташе в пръстите си. Кехлибарените му очи се спряха върху изплашения Опал.

— Оказа се, че си бил прав, млади приятелю — каза той на арабски. — Моят слуга май наистина е катастрофирал в брега на уадито и е умрял там. Причината... — Той вдигна нещото, което въртеше между пръстите си. — Този гвоздей. Хората ми го намериха забит в гумата. Казал си истината.

Стана, прекоси стаята, изправи се пред младия етиопец и го огледа замислено.

— Откъде знаеш арабски?

— Научих го, господине. Та да чета и да разбирам Светия Коран.

— Друг език?

— Малко английски, господине.

— И как научи английски?

— До моето село имаше училище. Там преподаваше мисионер от Англия.

Проповедника се намръщи.

— Неверник... *Кафир*. Сигурно от него си се научил и да харесваш Запада?

— Не, господине, точно обратното. Научих се да ги мразя заради вековете страдания, причинени от тях на моя народ, и да уча само думите и живота на нашия пророк Мохамед, нека почива в мир.

Проповедника обмисли казаното и накрая се усмихна.

— Значи имаме един младеж — думите явно бяха насочени към сомалийския му секретар, — който е достатъчно честен, за да не докосне чужди пари, достатъчно състрадателен, за да изпълни последното желание на един умиращ, и изпълнен с готовност да служи на Пророка. На всичко отгоре знае сомалийски, арабски и малко английски. Какво мислиш, Джама?

И секретарят се хвана в капана. Понеже искаше да угоди на господаря си, той се съгласи, че находката е голям късмет.

А Проповедника имаше проблем. Бе загубил компютърния си специалист и човека, който му донасяше получените от Лондон съобщения, за да се създаде лъжливото впечатление, че самият той е в Кисмайо, а не в Марка. Само Джама можеше да го замени в Кисмайо, понеже останалите не притежаваха компютърна грамотност.

Това означаваше, че остава без секретар... но пък ето го този младеж, образован, говорещ три езика, освен диалекта си от Огаден, и търси работа...

Проповедника бе оцелял десет години благодарение на своята граничеща с параноя предпазливост. Беше станал свидетел как повечето от съмишлениците му от Лашкар е Таиба, Бригада 313, палачите на Хорасан, кланът Хакани и Ал Кайда на Арабския полуостров, йеменската група, бяха проследени, разкрити, превърнати в мишени и изтрити от лицето на земята. И повече от половината от тях бяха предадени.

На свой ред той бе избягвал всякакви камери и фотоапарати, бе сменял местожителството си често, бе сменил името си, бе скрил лицето си и бе променил дори очите си. И беше останал жив.

Щеше да търпи в личния си антураж само онези, на които бе убеден, че може да има доверие. Четиримата му пакистански телохранители бяха готови да умрат за него, но нямаха и грам мозък.

Джама беше умен, но сега трябваше да замине, за да се грижи за двата компютъра в Кисмайю.

От друга страна, новодошлият беше приятен младеж. Имаше доказателства за честността и благонадеждността му. Ако го вземеше на работа, можеше да го държи под око денем и нощем. Той нямаше да комуникира с никого. Наистина се нуждаеше от личен секретар. Мисълта, че този млад човек пред него е евреин и шпионин, бе абсурдна. И той реши да поеме риска.

— Би ли желал да ми станеш секретар? — попита Проповедника. Джама ахна.

— Това е чест, за която няма думи, господине. Ще ви служа вярно, *иншалла*.

Последва заповед. Джама щеше да вземе един от пикапите в двора и щеше да замине за Кисмайю, за да поеме управлението на склада „Масала“ и публикуването на проповедите му в интернет.

А Опал щеше да се нанесе в стаята на Джама и да научи задълженията му.

След час Опал нахлуи яркочервената бейзболна шапка с емблемата на Ню Йорк, която му бе дадена до катастрофирания камион. Тя бе принадлежала на последния израелски шкипер на рибарския кораб, на когото от Тел Авив наредиха да се раздели с нея.

Щом се озова в заградения двор. Опал избута мотоциклета в порутената барака до стената, за да го скрие от слънцето. По средата на пътя спря и погледна нагоре. Бавно кимна и продължи.

В подземния оперативен център край Тампа видяха човека далече под кръжация високо в небето „Глобал Хок“. Изображението бе запечатано и след малко бе изпратено до американското посолство в Лондон.

Издирвача погледна тъничката фигурка с дишдаша и червено кепе, гледаща към слънцето в далечната Марка, и прошепна:

— Добра работа, хлапе.

Агент Опал бе в крепостта и току-що бе потвърдил всичко, което Издирвача искаше да знае.

Последният убиец нито редеше рафтове, нито работеше в гараж. Беше сириец по рождение, добре образован — с диплома на

стоматолог — и работеше като зъботехник за успешен ортодонт в предградията на Феърфакс, Вирджиния. Казваше се Тарик Хюсеин.

Не беше нито бежанец, нито студент, когато бе пристигнал преди десет години от Алепо. Влезе в страната като легален имигрант, преминал през всички проверки за законно влизане. Така и не се разбра дали е бил закърмен с неистовата си омраза към Запада изобщо и Америка в частност — омраза, разкрита, след като подреденото му бунгало бе разбито и претърсено от полицията на щата Вирджиния и ФБР, — или тази омраза се е появила в душата му по време на живота му в страната на неограничените възможности.

Паспортът му разкри три пътувания в Близкия изток по време на тези десетина години, затова основното подозрение беше, че може да се е „заразил“ с омразата и ненавистта си по време на тези посещения в родната си страна. Дневникът и лаптопът му дадоха някои отговори, но далеч не на всички въпроси.

Работодателите му, съседите и хората от социалния му кръг бяха подробно разпитани, но изглежда той бе успял да заблуди всички. Зад вежливата му усмихната външност се беше крил заклет салафист, верен последовател на най-противната и непреклонна в убежденията си разновидност на джихадизма. Всеки написан от него ред издаваше презрението му към и отвращението му от американското общество.

Подобно на останалите салафисти той не смяташе за необходимо да носи традиционната мюсюлманска роба, да си пуска брада или да се просва на земята за петте дневни молитви. Ходеше чисто обръснат, а черната му коса бе спретнато подстригана. Макар да бе живял в отдалечено крайградско бунгало, не бе странял от общуване с колегите си и други хора. Заради американската привичка да се използват приятелски звучащи умалителни бе известен като Тери Хюсеин.

На приятелите си в местния бар той обясняваше въздържанието си от употреба на спиртни напитки като желание да се поддържа „във форма“ и това бе прието като основателно съображение. Отказът му да докосва свинско или дори да сяда на маса, на която има сервирано такова месо, дори не беше забелязан.

Понеже беше ерген, някои момичета се заглеждаха по него, но всякакви опити за сближаване бяха отклонявани вежливо и без емоции. Понеже в местния бар се отбиваха неколцина гейове, го

попитаха дали не е гей. Той отрече с неизменната си учтивост, като обясни, че чака „истинското“ момиче.

В дневника му съвсем ясно бе написано, че според него гейовете трябва да бъдат мъчително бавно пребивани до смърт с камъни, и се заявяваше, че самата мисъл да легне с някоя дебела бяла нагъваща свинско крава неверница го изпълва с погнуса.

Не учението на Проповедника бе станало източник на гнева и омразата му, но те бяха канализирани с тяхна помощ. Лаптопът му разкриваше как жадно е следвал Проповедника в продължение на две години, без при това да се издаде чрез присъединяването си към общността на поклонниците, макар цялото му същество да бе изгаряло от желание да допринесе с нещо за каузата. Накрая Тери Хюсеин бе решил да последва настойчивия призив на Проповедника и чрез акт на върховна саможертва да се присъедини завинаги към другите като него в Рая.

За целта искаше да прати в небитието колкото може повече американци и да умре като *шахид* в ръцете на неверническата полиция. За което му трябваше оръжие.

Вече бе получил от щата Вирджиния шофьорска книжка, която заради наличната в нея снимка представляваше основно средство за удостоверяване на самоличността, но тя бе на името Хюсеин. След медийния шум, последвал няколко убийства през пролетта и лятото, това можеше да му създаде проблеми.

Докато се гледаше в огледалото, той осъзна, че черната му коса, тъмните очи и мургавата кожа издават в него човека, пристигнал от Близкия изток. А фамилното му име го доказваше.

Един от колегите му в лабораторията приличаше на него, но беше латино. Тарик Хюсеин реши да си осигури шофьорска книжка на звучащо по испански име и започна да рови за помощна информация в интернет.

Изненада се, като разбра колко просто е това. Не се налагаше да се явява лично, нито дори да пише писмо. Просто подаде заявка онлайн на името „Мигел — Мики — Ернандес“, от Ню Мексико. Имаше, разбира се, такса: \$75, платима на „Глобал Интелиджънс ИД Кард Сълушънс“, плюс други \$55 за изпращане с бърза поща. Така един ден той получи в пощенската си кутия вирджинска шофьорска книжка в замяна на „загубената“.

Само че основното му търсене онлайн бе за правилното оръжие. Прегледа може би хиляди уебстраници, посветени на видовете оръжие, и разгледа десетки списания на тази тема. Имаше горе-долу ясна представа какво иска и какво му е необходимо, за да го направи. Просто му трябваше съвет какво оръжие да си купи.

Поколеба се за „Бушмастър“, като използваната в „Санди Хук“^[1], но отхвърли идеята заради леките 5,6-милиметрови куршуми. Искаше нещо по-тежко и с по-голяма пробивна сила. Накрая се спря на „Хеклер и Кох G3“ вариант на военната бойна карабина A4, използваща стандартни муниции на НАТО, калибър 7,62, за която получи уверения от продавача, че може да пробие дори оловна плоча.

Онлайн търсачката го информира, че американските закони не му позволяват да се снабди с автоматичната версия, но и полуавтоматичната напълно го устройваше. Това оръжие щеше да изстрелва куршум при всяко натискане на спусъка, а това бе достатъчно за сценария, който той имаше предвид.

Ако бе изненадан от лекотата, с която получи шофьорска книжка, то процедурата по закупуване на оръжие направо го озадачи. Просто отиде на изложение в постоянния панаир на околия Принц Уилям в Манасас, на само час път с кола и все още във Вирджиния.

В състояние на пълно недоумение се разходи из залите за продажба, в които се предлагаха смъртоносни оръжия, напълно достатъчни с тях да се започнат поне няколко местни войни. Накрая намери „ХК G3“. Едрият продавач се поинтересува за самоличността му и след това с готовност му продаде „ловна пушка“ срещу заплащане в налични. Така той си тръгна с оръжието и го прибра в багажника на колата си. И никой дори не повдигна вежда.

Муниципите за побирация 20 патрона пълнител също не се оказаха проблем, само че тях закупи от магазин в Чърч Фолс. Купи направо сто патрона, резервен пълнител и специална приставка за захващане на двата пълнителя по начин, който му даваше възможност да направи 40 изстрела без необходимост от презареждане. Когато се снабди с всичко необходимо, тихо се върна в дома си и се приготви да умре.

Ал Африт дойде чак на третия ден следобед да види новата си придобивка. От мостика на „Малмьо“ капитан Еклунд видя голямата доу^[2] едва когато беше преполовила разстоянието от брега до кораба. Бинокълът му се фокусира върху облечения в костюм господин Абди, който стоеше до облечен в бяла роба мъж под тента в средата на лодката.

Междувременно Джимали и останалите пирати бяха сменени от други младежи, които се забавляваха по сомалийски с нещо, което шведският капитан не бе виждал досега. Новата смяна пирати се бе качила на борда, запасена с големи вързопи зелени листа — не стръкове, а цели храсти. Това беше техният „хат“, който те непрестанно дъвчеха. Стик Еклунд забеляза, че по залез-слънце повечето от тях са здраво „надрусани“: ефектът варираше между сънливост и безпричинна раздразнителност.

Когато проследи погледа му и на свой ред видя доуто, стоящият до него сомалиец мигновено „изтрезня“, изтича по коридора към палубата и се развика на приятелите си, които се излежаваха под тентата.

Старият вожд на клана се качи по алуминиевата стълба на палубата, разкърши рамене и се огледа. Капитан Еклунд беше с фуражка и му козирува. Сметна за излишно да се конфронтира с поведение, което можеше да се възприеме като непочтителност. Господин Абди, който бе доведен като преводач, ги запозна.

Ал Африт имаше набръчкано и почти въгленочерно лице, скрито под бурнус. Легендарната му жестокост се загатваше от линията на устата. В Лондон Гарет Еванс бе помислил дали да не предупреди капитан Еклунд, но нямаше как да знае с кого ще го сблъска съдбата. Господин Абди пък не бе сметнал за нужно да го информира. Така че до момента капитанът не бе съвсем сигурен на кого е пленник.

Придружавани от Абди, двамата обиколиха мостика и офицерската каюткомпания. След това Ал Африт заповяда чужденците да се строят в една редица на палубата. Мина бавно пред редицата, игнорира филипинците и внимателно разгледа петимата европейци.

Погледът му се задържа върху 19-годишния юнга Уве Карлшон, облечен спретнато в бяла тропическа униформа. Чрез посредничеството на Абди той нареди на младежа да свали фуражката си. Вгледа се в светлосините очи, посегна с ръка и погали русата му

коса. Карлшон трепна и отстъпи крачка назад. Сомалиецът се ядоса, но все пак дръпна ръката си.

Когато групата се отправи към стълбата, за да напусне палубата, Ал Африт каза нещо на сомалийски и четирима от съпровождащите го телохранители сграбчиха юнгата и го събориха.

Капитан Еклунд пристъпи напред, за да протестира. Абди обаче го хвана за ръката и изсъска:

— Не правете нищо. Всичко е наред, сигурен съм, че ще бъде наред. Познавам този човек. Не го гневете.

Юнгата бе натирен надолу по стълбата в доуто, където го посрещнаха с протегнати ръце.

— Капитане, помогнете ми — извика той.

Капитан Еклунд се нахвърли върху Абди, последния останал на борда. Лицето му беше почервенияло от гняв.

— Ще ви държа отговорен за безопасността на младежа! Това е нецивилизовано.

Абди, вече стъпил на първото стъпало на стълбата, беше пребледнял. Но каза само:

— Ще ходатайствам пред шейха.

— Аз пък ще информирам Лондон — предупреди капитанът.

— Не мога да ви разреша това, капитан Еклунд. Преговорите са с приоритет. Те са на много деликатна фаза. Оставете ме аз да се справя със случая.

И си тръгна. По време на обратния път към брега седя, без да каже нито дума, и ругаеше наум дявола, за когото работеше. Стариият глупак се лъжеше, ако си мислеше, че като отвлече юнгата, това ще окаже натиск на Лондон да приемат цената на откупа или дори може да я вдигне. Точно обратното, можеше да провали всичко. Преговарящият бе той и само той знаеше какво трябва да се прави. От друга страна, безпокоеше се за момчето. Ал Африт имаше ужасна репутация за отношението си към затворниците.

Същата вечер Издирвача позвъни на Ариел в таванската му стаичка в Сентървил.

— Помниш, надявам се, краткия филм, който ти предадох.

— Да, полковник Джексън.

— Искам да го излъчиш в интернет по канала на джихадистите — онзи, който използва Проповедника.

След час филмът стана достояние на целия свят. Проповедника седеше на обичайния си стол и говореше направо пред видеокамерата, а следователно и на всички мюсюлмани. Това бе предшествано от един час на предварителен анонс за предстоящото, което имаше за цел общността на последователите да се включи и да гледа, заедно с милионите, които още не бяха приели екстремизма в сърцата си, но бяха заинтригувани. Щяха да слушат и всички антитерористични агенции по света.

Всички бяха изненадани. Онова, което видяха, беше корав на външен вид мъж на около 35 години, който този път, за разлика отпреди, не беше забулил долната част на лицето си. Имаше черна брада, а очите му бяха с необичаен кехлибарен цвят.

Само един от гледащите знаеше, че цветът на очите се дължи на контактни лещи и че говорещият е Тони Суарес, който живее в Малибу и не разбира нито една дума от цитатите от Корана, изписани на чаршафа зад гърба му.

Гласът бе с перфектен акцент, а британският имитатор бе успял идеално да възпроизведе интонацията, след като бе изслушал два часа проповеди от устата на оригинала. Този път записът беше цветен, а не черно-бял. Но за правоверните това извън всякакво съмнение си беше Проповедника.

— Мои приятели, братя и сестри в името на Аллах... Знам, че отсъствах от живота ви известно време. Но за мен това не беше загубено време, защото аз четох и изучавах прекрасната ни вяра, исляма, и размишлявах за много неща. И се промених, *иншалла*... Питам се колко от вас са чували за Мурааджа'ат, Ревизията на салафистско-джихадската кауза. Това изучавах напоследък... Много пъти в миналото съм ви призовавал да посветите себе си не просто на преклонение пред Аллах, нека името му се покрие със слава, но и да мразите другите. Само че Ревизията ни учи, че това не е правилно, че прекрасният ни ислям не проповядва горчивина и омраза дори спрямо онези, които мислят различно от нас... Най-известната част от Ревизията е поредицата корекции на идеите. Също както онези, които ни учеха на омраза, дойдоха от Египет, така направиха и Ал Гама Ал

Исламиас, които написаха Корекциите, и сега аз разбрах, че точно те са правите, а не проповедниците на нетърпимост и ненавист.

Телефонът пред Издирвача в стаята в посолството иззвъня. Беше Сивата лисица от Вирджиния.

— Правилно ли виждат очите ми, или в момента става нещо много странно? — попита той.

— Послушай още малко — каза Издирвача и затвори.

На екрана нищо неразбиращият Тони Суарес продължаваше:

— Прочетох Ревизията десетки пъти в английски превод, който препоръчвам на онези от вас, които не могат да четат и пишат на арабски, а на другите препоръчвам да я прочетат в оригинал... За мен вече няма съмнение, че онова, което братята ни, Ал Гама, казват, е вярно. Системата на управление, известна като „демокрация“, е абсолютно съвместима с Истинския Ислям, а омразата и кръвожадността са чужди на всяка дума, изречена от пророк Мохамед, да почива в мир... Онези, които сега се наричат Истински вярващи и които призовават към масови убийства, жестокост, изтезания и смърт на хиляди, в действителност са като бунтовниците *харижити*, които се сражавали срещу спътниците на Пророка... Сега трябва да гледаме на всички салафисти и джихадисти като на онези *харижити*, а ние, които вярваме в единствения истински Аллах и неговия благословен пророк Мохамед, трябва да унищожим еретиците, отклонявали от правия път Неговия народ през всичките тези години... И ние, Истинските вярващи, трябва да унищожим тези защитници на омразата и насилието, така както Спътниците са унищожили *харижитите* преди много години... Но сега настъпи часът да обявя кой съм аз всъщност. Роден съм в Исламабад, казвам се Зулфикар Али Шах и бях възпитан като добър мюсюлманин. Но се провалих и станах Абу Азам, убиец на мъже, жени и деца.

Телефонът отново иззвъня.

— Кой, по дяволите, е този? — изрева в слушалката Сивата лисица.

— Изслушай го — настоя Издирвача. — Почти свършва.

— Затова пред целия свят и особено пред вас, мои братя и сестри в името на Аллах, аз обявявам моята *тавба* — моето искрено разкаяние за всичко, което съм направил и изрекъл заради една фалшива кауза. И декларирам моята пълна *бара'а* — пълното ми

отричане от всичко, което към казал и което съм проповядвал срещу истинското учение на Аллах, Милостивия и Състрадателния... Аз, който не знаех пощада, сега смирено ви умолявам да покажете към мен своята пощада, ново състрадание, което Коранът ни учи, че трябва да прилагаме спрямо съгрешилия, ако той искрено се разкайва в греховете си... Нека Аллах ви благослови и нека бъде с вас!

Екранът избледня. Телефонът извън пак. Всъщност звъняха телефони из цялата *умма* — света на ислямската общност — и в много от слушалките се разнасяха възмутени крясъци.

— Издирвач, какво си направил, по дяволите? — викна Сивата лисица.

— Надявам се, че току-що го унищожих — обясни Издирвача.

Спомни си онова, което му бе казал преди години старият учен от университета „Ал Ажар“:

Търговците на омраза имат четири нива на ненавист. Ти може би смяташ, че християните сте на най-високото ниво. Грешка, точно обратното е, защото вие вярвате в единствения истински бог, каквито са евреите и Хората на Книгата.

Над вас стоят атеистите и идолопоклонниците, които нямат бог, а се покланят само на изваяни идоли. Това е причината муджахидините на Афганистан да мразят комунистите повече отколкото вас: те са атеисти.

За фанатиците над тях идват умерените мюсюлмани, които не ги следват сляпо, поради което те се опитват да свалят всяко приятелски разположено към Запада правителство, като взривяват бомби по пазарите им и убиват мюсюлмани, които не са им сторили нищо лошо.

Но най-високо от всички, кучето сред онези, за които няма прошка, е вероотстъпникът — онзи, който изоставя или заклеява джихадизма, отрича се от него и се обръща пак към вярата на отците си. За него прошка няма и го чака единствено смърт.

После беше налял чая и се бе помолил.

Господин Абди седеше сам в апартамента си, състоящ се от спалня и кабинет, в крепостта зад Гаракад. Кокалчетата на пръстите му бяха побелели от стискане. Дебелите над половин метър стени бяха звуконепроницаеми, но не и вратите, така че той чуваше плющенето на бича по коридора. Питаше се кой ли нещастен слуга си е навлякъл гнева на своя господар.

Инструментът на изтезанието имаше характерен звук, който нямаше как да се сбърка — вероятно бе бич за камила, който се вдигаше и стоварваше, — а грубо издяланите дървени врати не можеха да заглушат остриите писъци на жертвата след всеки удар.

Али Абди не беше брутален човек и макар да съзнаваше стреса на моряците, принудени да живеят в ограниченото пространство на закотвените им под жаркото слънце кораби, това не бе достатъчно, за да го накара да прибързва в преговорите за повече пари, но пък и не виждаше и причина за лошо отношение... та дори когато ставаше дума за сомалийска прислуга. Започваше да съжалява, че се бе съгласил да преговаря за точно този главатар на пиратите. Този човек беше просто звяр.

Но пребледня, когато по време на пауза в бичуването чу жертвата да умолява за милост. Молеше на шведски.

Реакцията на Проповедника на излъченото по цял свят унищожително слово на Тони Суарес бе почти истерична.

Понеже не бе произнасял проповед три седмици, не бе гледал конкретното предаване на живо. Уведоми го един от пакистанските му телохранители, който знаеше английски. Проповедника хвана края, изслуша го в изумено мълчание и после изслуша всичко отначало на запис.

Седна пред настолния си компютър и изглежда ужасен случващото се пред очите му. Беше фалшификат, естествено, какво друго? Но убедителен фалшификат. Приликата бе потресаваща — брадата, лицето, облеклото, дори очите... сякаш гледаше свой двойник. А и гласът...

Но това бе нищо на фона на думите — официалното отричане бе смъртна присъда. Щяха да са нужни седмици да убеди правоверните, че са станали жертва на коварна измама. Слугите му отвън чуваха крясъците му, клетвите му, че *тавбата* е лъжа, че отричането му е грозна неистина.

Когато лицето на американския актьор избледня, Проповедника остана да седи тотално изчерпан почти цял час. А след това направи грешката си. Понеже отчаяно желаше някой да му повярва, се обади на единствения си истински приятел — своя съюзник в Лондон. Направи го с имейл.

Само че в Челтнам слушаха, а също и във Форт Мийд. Както и един мълчалив полковник в кабинет в американското посолство в Лондон. Естествено, и Сивата лисица във Вирджиния, който държеше искането на бюрото пред себе си. В това искане Издирвача му казваше, че Проповедника може и да е унищожен, но че това не е достатъчно. Че ръцете му са целите в кръв. И че трябва да бъде убит. Следваше систематизиране на възможностите.

Сивата лисица щеше лично да отнесе искането на командващия КССО адмирал Макрейвън и беше убеден, че то ще бъде представено за обсъждане и вземане на решение директно в Овалния кабинет.

Минути след като имейлът напусна Марка, точният му текст бе извлечен и освен това бе потвърдено местоположението на всеки компютър и самоличността на съответните собственици. Мястото, където се намираше в този момент Проповедника, вече бе изяснено извън всякакво съмнение, а съучастието на Мустафа Дардари бе доказано.

Сивата лисица се обади на Издирвача още преди да бяха изтекли 24 часа. Направи го по защитена линия от ОПТО до посолството.

— Опитях, наистина опитях, но отговорът беше: „Не“. Има президентско вето за обстрел с ракети на тази къща. Отчасти заради цивилното население в близост, отчасти заради присъствието на Опал вътре.

— А относно другото предложение?

— „Не“ и за него. Няма да има дебаркиране по море. Ал Шабааб са навсякъде в Марка и нямаме представа колко са на брой и как са

въоръжени. Началниците се опасяват, че може да ни се измъкне в лабиринта от улички и тогава вече ще го изгубим завинаги... Същото се отнася и до въздушния десант от хеликоптер на покрива в стил „Бен Ладен“. Няма да има рейнджъри, няма да има „тюлени“, няма да има Нощни сталкери. Много далече е от Джибути и Кения, твърде публично е за Могадишу. Да не говорим за опасността от сваляне. Думите „Свален Блекхоук“^[3] още събуждат кошмари у някои... Съжалявам, Издирвачо, ти свърши прекрасна работа: идентифицира го, откри го и го дискредитира. Според мен това май е краят. Мръсникът се намира в Марка и е малко вероятно да си подаде нос извън този град, освен ако не го изкушиш по някакъв неустоим за него начин. Да не забравяме за проблема с Опал. Най-добре си събери багажа и се прибирай у дома.

— Той още не е мъртъв, Лисицо. Ръцете му са до лактите в кръв. Може вече и да е свършен като проповедник, но продължава да е опасен тип. Да не говорим, че може да се премести на запад в Мали. Нека си довърша работата.

В слушалката се възцари мълчание. А след това Сивата лисица каза:

— Окей, Издирвачо. Имаш още една седмица. След това се прибиращ.

Издирвача замислено остави слушалката. Разбираше, че е събркал. Чрез унищожаване на авторитета на Проповедника в света на ислямския фундаментализъм той целеше да изкара мишената си от дупката ѝ, на открито. Искаше да го накара да се крие от своите хора, да няма убежище, отново да се превърне в беглец. Но не му беше минало през ума, че собствените му началници ще го извадят от преследването.

Установи, че е изправен пред морална дилема. Като гражданин можеше да гласува както си пожелае, но като офицер и морски пехотинец дължеше лоялността си на своя главнокомандващ. А това предполагаше и подчинение. Само че на тази заповед нямаше как да се подчини.

Бяха му възложили задача. Тя не беше приключила. Имаше мисия. И тя не бе изпълнена. Нещо повече — беше се променила. Беше се превърнала в лична вендета. Той имаше дълг пред обичан от всички възрастен човек, когото бе видял за последен път на легло в

интензивното отделение на Вирджиния Бийч, и смяташе да се издължи.

За първи път след завършване на школата за кадети му мина мисълта да се уволни от морската пехота.

Кариерата му бе спасена след няколко дни от зъботехник, за когото никога не бе чувал.

Ал Африт задържа ужасната си изненада в продължение на два дни, но когато я показа на екрана в оперативния център в „Шонси Рейнолдс“, картината вцепени всички. Гарет Еванс бе разговарял с господин Абди. Проблемите бяха съсредоточени върху парите и сроковете.

Абди бе свалил исканията от 25 милиона на 20, но времето притискаше европейците. Беше изтекла цяла седмица, но за сомалийците в хронологически смисъл това бе еквивалентно на ухапване на бълха. Ал Африт искаше всичките пари и ги искаше веднага. Абди му бе обяснил, че шведският корабособственик дори не мисли за дващест милиона. Еванс продължаваше да смята, че накрая ще се споразумеят за около пет милиона.

И тогава на сцената бе излязъл Ал Африт и бе изпратил снимката. По една случайност в офиса се намираха Рейнолдс и Хари Андершон, който бе посъветван да се прибере в Стокхолм и да чака развързката там.

Снимката смрази и тримата.

Юнгата лежеше по лице на грубо скована дървена маса и един грамаден сомалиец го държеше за китките. Глезените му бяха вързани за краката на масата. Панталоните и гащетата му ги нямаше.

Задните му бузи представляваха кървава маса. Лицето му, извърнато странично, показваше, че крещи от неистова болка.

Реакцията на Еванс и Рейнолдс бе осъзнаване, че имат работа с луд садист. Нищо подобно не се бе случвало досега. Реакцията на Хари Андершон бе по-различна — от гърлото му се изтръгна подобие на ръмжене и той се хвърли към банята в апартамента и повърна. Когато се върна, лицето му бе пепелявосиво, а на бузите му имаше две червени петна.

— Това момче е мой син! — извика той. — Мой син, който пътува под моминското име на майка си! — Сграбчи Гарет Еванс за реверите, измъкна го със сила от стола му и го изправи пред себе си, така че лицата им почти се допряха. — Искам сина си, Гарет Еванс, и ти ще ми го върнеш! Плати на тази свиня каквото пожелае. Колкото поиска, разбра ли ме? Кажи му, че ще му платя петдесет милиона за моето момче... кажи му!

И изскочи от стаята, като остави двамата британци пребледнели и потресени.

Отвратителната снимка ги гледаше от екрана.

[1] Основно училище (с. Санди Хук, Кънектикът), в което на 14.12.2012 г. Адам Ланца застрелва 20 деца и шестима възрастни. — Б.пр. ↑

[2] Едномачтова рибарска плоскодънна лодка, разпространена в арабските страни. — Б.пр. ↑

[3] Става дума за битката в Могадишу през 1993 г. между американски въоръжени сили (рейнджъри, командоси и др.) и бойците на самопровъзгласилия се за президент на Сомалия — Мохамед Айдид. Конфликтът е в основата на книга и филм с име Blackhawk Down (англ.). — Б.пр. ↑

11.

Сутринта в деня на своята саможертва Тарик Хюсеин — Тери стана много преди зазоряване. Пречисти зад спуснатите пердета тялото си съгласно древните ритуали, седна пред чаршафа за легло, опънат върху стената на спалнята и изписан с подходящи текстове от Корана, включи видеокамерата и записа последните си думи. След това се регистрира в джихадския канал и изпрати посланието си до света. Когато властите разберяха за това, вече щеше да е прекалено късно.

Подкара колата си в прекрасната лятна утрин, за да се присъедини към първите идващи на работа — някои от Мериленд във Вирджиния, други в обратната посока и много на път за Ди Си. Не бързаше, но искаше да спазва графика си.

Да паркира за дълго на основна магистрала беше немислимо. Ако подранеше, това означаваше вбесените блокирани пътуващи да му спукат тъпанчетата с клаксоните си и по този начин да привлече ненужно внимание. Някой от кръжащите патрулни хеликоптери със сигурност щеше да извика кола на пътната полиция. Тя, разбира се, щеше да има проблем с провирането из задръстения трафик, но в крайна сметка щеше да пристигне с двама въоръжени полицаи. Такава бе и целта на Хюсеин, но той не искаше това да става преждевременно.

Ако закъснееше, набеязаните мишени щяха вече да са минали, а той не можеше да чака дълго за следваща възможност.

Малко след седем и десет пристигна на Кий Бридж.

Това вашингтонско пътно съоръжение се състои от осем свода. Пет от тях са над река Потомак, която разделя Вирджиния от Джорджтаун в Ди Си. Два други са откъм Вашингтон. Осмият, откъм страната на Вирджиния, минава над парк-алеята „Джордж Вашингтон Мемориъл Паркуей“ — друг постоянно натоварен с пътуващи за работа път.

Хюсеин, който се движеше по шосе 29, приближи към моста по крайната лента на 6-лентовото пътно платно. По средата, точно над ДВ Мемориъл Паркуей, намали и бавно спря. Гневни коли зад него

започнаха да го заобикалят. Той слезе от колата, отиде отзад, отвори багажника, извади два триъгълника за обозначаване на повредена кола на пътното платно и ги сложи на асфалта.

Отвори двете врати от страната на парапета, за да създаде малко заградено пространство. Бръкна в колата, извади пушката, вече готова да изстреля 40 патрона благодарение на свързаните пълнители, наведе се през парапета и примижа в обектива на оптичския мерник. Ако пътуващите в някоя от колите зад него можеха да видят какво прави човекът между двете отворени врати на спрялата кола, нямаше да повярват на очите си, но пък те бяха прекалено заети с маневрата по безопасно заобикаляне на колата му, за да се заглеждат.

По това време на деня, в седем и петнайсет сутринта, една на всеки десет коли под моста беше междуградски автобус с отиващи на работа. Транспортната служба „Ди Си Метро Сървис“ използва няколко вида такива машини, някои боядисани в синьо, други — в оранжево. Оранжевите са по линия 23С, която тръгва от метростанция „Рослин“ и отива надясно към Лангли, Вирджиния, където стига до портала на огромен комплекс, известен просто като ЦРУ или Управлението.

Трафикът отдолу не бе задръстен до степен на пълно спиране, но все пак се влачеше, колите бяха на минимална дистанция една от друга. Проучването в интернет бе разкрило на Тарик Хюсеин за кой точно автобус да следи, но той почти бе загубил надежда, когато видя в далечината оранжевия покрив. Над реката се появи хеликоптер. Летящите в него всеки момент щяха да забележат спрялата в средата на моста кола. Тарик се примоли оранжевият автобус да се приближи още малко.

Първите четири куршума минаха през предното стъкло и убиха шофьора на място. Автобусът загуби управление, удари колата встрани от него, двигателят се задави и спря. Неподвижното тяло на облечения в униформа на „Метро“ водач се бе отпуснало върху волана.

Това сложи началото на верига от причинно-следствени връзки.

Забърсаната странично от автобуса кола също спря. Шофьорът в нея се измъкна и се развика към ударилia го автобус. След това забеляза отпуснатия водач, предположи, че е получил сърдечен удар, и извади мобилния си телефон.

Водачите зад двете спрели машини започнаха да сигнализируют нервно с клаксоните си. Някои също слязоха от колите си. Един вдигна глава нагоре, видя надвесения над парапета човек и извика изплашено. Хеликоптерът зави над Арлингтън и се насочи към Кий Бридж. Хюсеин стреляше отново и отново през покрива на неподвижния автобус. След двацет изстрела ударникът удари на празно. Той свали пълнителя, завъртя го около вертикалната му ос и щракна в гнездото резервния. След това поднови стрелбата.

Под него се възцари хаос. Слухът за случващото се, се разпространи моментално. Шофьорите на колите започнаха да изскачат и да се крият зад тях. Мнозина крещяха в мобилните си телефони.

Покривът на автобуса, обслужващ линия 23С, вече бе разкъсан. Вътрешността му представляваше казан от кръв, плът, тела и обезумели хора.

Патроните във втория пълнител също свършиха.

Финалната точка сложи не стрелецът в хеликоптера, а патрулен полицаи, който в момента не бе на работа и се намираше на шосе 29, десет коли зад „повредената“. Беше свалил прозореца до себе си, за да проветри колата от цигарения дим и да си спести по-късно кавгата с жена си. Чу изстрелите и веднага разпозна звука на еднокалибрната пушка. Слезе от колата, извади от кобура служебния автоматик и се затича, но не за да се отдалечи от стрелбата, а към нея.

Тарик Хюсеин разбра за заплахата едва когато стъклото на отворената до него врата се пръсна на парчета. Обърна се, видя тичащия към него мъж и вдигна пушката. Само че пълнителят бе празен. Полицаят не знаеше това. На шест метра той спря, зае стойка по устав с хват с двете ръце и изпразни пълнителя през вратата и в човека зад нея.

По-късно бе установено, че стрелецът е бил улучен от три куршума, които са се оказали достатъчни. Когато полицаят се приближи предпазливо до колата, стрелецът беше проснат на пътното платно и едва дишаше. След трийсет секунди умря.

Хаосът в тази част на шосе 29 продължи през по-голямата част на този ден. Шосето бе затворено, пристигнаха екипи криминологи, прибраха тялото, пушката и накрая колата. Но това бе нищо в сравнение със случващото се долу по ДВ Мемориъл Паркуей.

Вътрешността на междуградския автобус по линията „Рослин — Лангли“ можеше да се сравни с кланица. Съобщената впоследствие статистика отчиташе 7 мъртви, 9 ранени в критично състояние, 5 с ампутации и 20 с огнестрелни рани. Автобусът просто не бе предвиден да предложи никаква защита срещу атака отгоре.

В Лангли шокът сред хилядите служители, когато научиха новината, бе сравним с обявяването на война... с разликата, че врагът вече бе мъртъв.

Полицията на щата Вирджиния и ФБР не губиха време. Колата на убиеца бе лесно идентифицирана в бюро за регистрация. Тежковъоръжени отряди нахлуха в къщата край Феърфакс. Тя беше празна, но отрядите свалиха всичко до мазилката, а после я разровиха и до основите.

Преди да бе изминало едно денонощие мрежата от разпитвани се бе пръснала нашироко и надалече. Експерти по антитероризъм анализираха лаптопа и дневника. Предсмъртната декларация бе пусната в Хувър Билдинг на смълчаните агенти на ФБР. Бяха изпратени копия и на ЦРУ.

Не всички в поразения автобус се оказаха служители на Управлението, понеже автобусът обслужваше и други спирки. Но повечето бяха пътували за последната спирка — „Лангли/Маклийн“.

Още преди края на деня директорът на ЦРУ се възползва от правомощията си и поиска разговор на четири очи с президента в Овалния кабинет. Служители в Белия дом разказваха, че дошъл за срещата все още пребледнял от гняв.

Рядко ръководителите на разузнаването в една страна изпитват уважение към своите противници, но и това се случва. По време на Студената война мнозина на Запад изпитваха с неохота респект към човека, управлявал шпионската служба на Източна Германия.

Маркус Волф, известен като Миша, имаше малък бюджет и голям враг — Западна Германия и НАТО. Той дори не се опитваше да вербува министрите от кабинета в Бон. Негова мишена бяха невзрачните и невидими мишки в офисите на високопоставените и могъщите, без които е невъзможно съществуването на нито един офис: доверените лични секретарки на министрите.

Той проучваше жалкия им живот на стари моми и ги атакуваше с млади красиви любовници. Тези Ромеовци започваха бавно и търпеливо, впиваха се с топли прегръдки и обещания за съжителство на слънчеви места след пенсиониране, и всичко това се правеше заради един поглед върху глупавите документи, минаващи през бюрото на министъра.

И глупавите Ингрид и Валтруд се връзваха. Предаваха копия на всичко поверително и секретно, останало неприбрано в касата, когато министърът се измъкваше на двучасов обяд с четири блюда. Така се бе стигнало до положение, когато Бон бе толкова компрометиран, че съюзниците на западните германци в НАТО не споделяха с тях кой ден от седмицата е, защото още преди залез-слънце тази информация щеше да бъде предадена в Източен Берлин и оттам в Москва.

Всичко приключваше с появата на полицията, след което поредният Ромео изчезваше, а кабинетната мишка, сгушена и разплакана, заминаваше в компанията на двама ведри полицаи. След което следваше смяната на малката неугледна гарсониера със също така малка килия в затвора.

Маркус Волф беше безжалостен мръсник, но след колапса на Източна Германия се пенсионира на Запад и умря в леглото си от естествена смърт.

Четирийсет години по-късно британската ТРС наистина би искала да знае какво се казва и се прави в офисите на „Шонси Рейнолдс“, но Джулиан Рейнолдс бе разпоредил целият огромен апартамент редовно да се проверява от експерти по електроника, някои от които пенсионирани държавни служители.

Така че това лято Фирмата не разполагаше с тайно монтирано високотехнологично подслушвателно оборудване в частния кабинет на Гарет Еванс, но за сметка на това имаше Емили Бълстроуд. Тя виждаше всичко, четеше всичко и чуваше всичко, а подносът ѝ с чай я правеше невидима за всички.

В деня, когато Хари Андершон изкрещя в лицето на Гарет Еванс, госпожа Емили Бълстроуд си купи обичайния сандвич в магазина за деликатеси на ъгъла и отиде в любимата си телефонна кабина. Тя решително не одобряваше онези модерни джаджи, които хората носят в джобовете си и които така неуместно започват да звънят по време на съвещание. Предпочиташе да ползва някоя от малкото останали

старомодни кабинни, боядисани в червено, където се слагат монети в процепа на апарата. Свърза се с Воксхол Крос, поиска вътрешен номер, каза само няколко думи и се върна зад бюрото си.

След края на работния ден отиде пеша до Сейнт Джеймс Парк, седна на предварително договорената пейка и започна да храни патиците с трохите от обедния сандвич, докато чакаше контакта. Едно време, мислеше си тя, милият ѝ Чарли бе човекът в Москва, който всеки ден бе ходил до парка „Горки“, за да вземе поредния микрофилм със свръхсекретна информация, оставен в тайник от съветския предател Олег Пенковски^[1]. Държавните тайни в крайна сметка стигаха до бюрото на президента Кенеди и му помагаша да надхитря Никита Хрушчов, за да бъдат изтеглени проклетите ракети от Куба през есента на 1962 година.

Един млад мъж седна до нея. Последвалата размяна на банални реплики потвърди самоличността на двамата. Тя го погледна и се усмихна. Младеж, помисли си тя, сигурно стажант, може би дори нероден по времето, когато тя се бе промъквала през Желязната завеса в Източна Германия в изпълнение на задачи за Фирмата.

Младежът разтвори „Ивнинг Стандарт“ и се престори на зачетен в него. Не си водеше бележки, защото в джоба си имаше включен диктофон. Емили Бълстроуд също не извади бележки, защото имаше две качества: безобидната си външност и памет като стоманен капан.

Тя разказа на стажанта всичко, което се бе случило сутринта в адвокатската кантора, като изброи всички подробности и цитира всяка казана дума. След това стана и се отправи към гарата, за да вземе влака за малката си къща в Коулсдън. Седна в усамотение и се загледа в бягащите назад южни предградия. Някога се бе изплъзвала на ужасната „Щази“^[2], а сега бе на седемдесет и пет години и правеше кафе за адвокати.

Младежът от Воксхол Крос се прибра по тъмно и написа доклада си. Шефът бе наредил новините за Сомалия да бъдат споделяни с „братовчедите“ в американското посолство. Младежът нямаше представа какво общо може да има един жесток главатар в Гаракад с лова на Проповедника, но заповедта си беше заповед, така че той регистрира и копие за ЦРУ.

В конспиративната квартира на километър от посолството Издирвача почти бе приключил със събирането на малкото си багаж,

когато неговият „Блекбъри“ издаде дискретен сигнал. Той погледна заглавната част на съобщението, превъртя го до края, изключи смартфона и помисли малко. След това извади багажа си. Някой свише му бе дал стръвта.

Гарет Еванс насрочи съвещание с господин Абди на следващата сутрин. Сомалиецът се включи онлайн. Изглеждаше угрижен.

— Господин Абди, приятелю, винаги съм ви възприемал като цивилизован човек — започна Гарет.

— И наистина съм цивилизован човек, господин Гарет, повярвайте ми — каза преговарящият в Гаракад. Еванс усещаше напрежението в гласа му. Почти вярваше, че е искрено. Разбира се, човек никога не може да е сигурен. В края на краищата Абди и Ал Африт бяха от едно и също племе, *хабар гидир*, иначе нямаше как Абди да бъде облечен с доверието да преговаря.

Еванс си припомни съвета, който му бяха дали преди години, когато бе в службата за мита и акцизи и го бяха командировали на работа в Африканския рог. Наставникът му беше стар, видял всичко служител с потъмняла като пергамент кожа и жълти от маларията очи. Сомалийците, научи от него Гарет, имали пет приоритета, които никога не се променяли.

На върха стои Азът. След това идват Семейството, Кланът и Племето. Най-долу е Нацията, а Религията е на последно място. Последните две рядко се използвали, и то само за борба с чужденците. Оставени сами на себе си, сомалийците просто щели да се бият вътрешно един с друг, да сменят постоянно съюзниците си и лоялността си, за да получат предимство и да осъществят вендата заради нанесена обида.

Последното, което старецът каза на младия тогава Гарет Еванс, преди да си пръсне мозъка, когато Колониалната служба го заплаши с пенсиониране в дъждовната Англия, бе:

„Не можеш да купиш лоялността на сомалиец, но обикновено можеш да я наемеш“.

Идеята в подсъзнанието на Гарет Еванс онази късна лятна сутрин в Мейфеър бе да види дали лоялността на Али Абди пред съплеменниците му стои над лоялността пред самия него.

— Случилото се на един от затворниците на вашия принципал е безчестно и неприемливо. То може да провали из основи преговорите ни. Искам да споделя с вас, че досега бях доволен от развитието на нещата между нас двамата, понеже вярвам, че и двамата сме почтени хора.

— И аз вярвам в същото, господин Гарет.

Еванс не знаеше колкото надеждна е линията, по която говореха. Не мислеше за Форт Мийд или Челтнам — за тях това се знаеше по подразбиране, — но дали не ги подслушваше някой от слугите на главатаря? Налагаше се да заложи на това Абди да го разбере от една дума.

— Защото, приятелю, ако ме разбирате, мисля, че опряхме до Турая.

Настъпи продължителна пауза. Гамбитът на Еванс бе, ако ги слуша по-слабо образован сомалиец, да не знае какво е това, но за Абди думата да е достатъчна.

Най-сетне в слушалката се чу гласът на Абди.

— Мисля, че разбирам какво имате предвид, господин Гарет.

Телефонът „Турая“ е комуникатор чрез сателитна връзка. В Сомалия има четири мобилни оператора: „Нейшън Линк“, „Ормуд“, „Семафон“ и „Франс Телеком“. Всички те поддържат предавателни мачти. Но „Турая“ имат нужда само от намиращите се в орбита американски сателити.

Онова, което Еванс казваше на Али Абди, бе ако той има или може да се снабди с телефон „Турая“, да излезе сам в пустинята и зад някоя скала да се обади на Еванс, за да проведат възможно най-личен разговор. Отговорът бе индикация, че Абди го е разбрал и ще опита.

Двамата преговарящи продължиха още половин час, като свалиха откупа до осемнайсет милиона долара и всеки от тях потвърди, че ще се чуят пак след консултация със съответните си принципи.

Обядът бе за сметка на американското правителство — Издирвача бе настоял да е така. Но резервацията бе направена от контакта му в ТРС, Ейдриън Хърбърт. Той бе избрал „Шепард“ на

Маршам стрийт и за нуждите на конфиденциалността бе настоял на сепаре.

Атмосферата бе приветлива и дружелюбна, но и двамата знаеха, че онова, заради което се виждат, ще се обсъди едва на кафето. Когато американецът изложи каквото имаше, Хърбърт изненадано остави чашата си на масата.

— Какво искаш да кажеш? „Прибиране“?

— Употребих „прибиране“ в абстрактен смисъл, но става дума за „задържане“, „забърсване“.

— Да си го кажем направо: отвличане! От улиците на Лондон? Без заповед или обвинение?

— Той помага на известен терорист, които е мотивирал четири убийства в страната ви, Ейдриън.

— Да, но... принудителна операция от този тип ще предизвика тотален безпорядък. Ще ни трябва санкция отгоре, за да го направим, а това означава подпис на вътрешния министър. Тя обаче ще се консултира с адвокати. А те ще поискат официално предявяване на обвинение.

— Помагали сте ни с някои доста необичайни прибирания, Ейдриън.

— Да, само че тогава сме ги прибирали от улиците на градове, където така или иначе е царяло беззаконие. Найтсбридж все пак не е точно Карачи. Дардари се възприема от всички като напълно добропорядъчен бизнесмен.

— Двамата с теб знаем, че не е така.

— Вярно е, че го знаем, но само благодарение на това че влязохме с взлом в дома му, инсталирахме подслушвателни устройства и изнасихме компютъра му. Все неща, които ще изглеждат прекрасно в съдебната зала. Съжалявам... опитваме се наистина да сме ви в помощ, но това преминава всякакви граници. — Той се замисли, загледан в тавана. — Хмм... не, просто не става. Да не сме троянци...!?

Платиха сметката и си тръгнаха в различни посоки. Ейдриън Хърбърт щеше да се върне на Воксхол. Издирвача спря такси. Седна на задната седалка и се замисли за последното изречение.

Защо, по дяволите, тази последна алюзия с класиката човъркаше подсъзнанието му? Когато се прибра, направи справка в интернет.

Отне му известно време, но в крайна сметка намери отговора. „Развръзки троянски кон“ — малка тясноспециализирана фирма за сигурност край Хамуърти, Дорсет.

Това, знаеше той, бе територия на британската морска пехота. Голямата им база се намираше край Пул, а много хора, прекарвали живота си в служба за Специалните сили, се пенсионираха и установяват за постоянно наблизко до старите си бази. Често правят общи частни компании в сферата на сигурността — обикновената дивотия: телохранители, охрана на активи, ескорт отблизко. Ако бюджетът не позволяваше друго, хората дори работеха от домовете си. По-подробното проучване показва, че „Развръзки троянски кон“ е базирана в жилищен квартал.

Издирвача позвъни на дадения телефонен номер и си уговори среща за следващата сутрин. След това се обади на компания за коли под наем в Мейфеър и организира наемането на „Фолксваген Голф“ три часа по-рано. Обясни, че е американски турист на име Джексън с валидна американска шофьорска книжка и се нуждае от колата за един ден, за да посети свой приятел на Южния бряг.

Когато затвори, смартфонът му завибрира. Беше защитено срещу прехващане текстово съобщение от ОПТО. Идентификаторът му показваше, че е изпратено от Сивата лисица. Онова, което текстът не разкриваше, бе, че командващият ОПТО висш генерал току-що бе напуснал Овалния кабинет с нова заповед.

Сивата лисица не го увърташе. Съобщението му бе пределно кратко и в него се казваше: „Проповедника. Без затворници“.

[1] Олег Пенковски (1919–1963) — офицер от ГРУ, предавал секретна информация на Съединените щати и Великобритания от април 1961 до август 1962 г. — Б.пр. ↑

[2] Щази — съкр. от Ministerium für Staatssicherheit (нем.). — Министерство на държавната сигурност. Централата му се е намирала в Източен Берлин. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ РАЗПЛАТАТА

12.

Гарет Еванс практически се пренесе да живее в адвокатската кантора. В оперативния център вкараха ниско легло на колелца. Разполагаше с банята в апартамента, където имаше душ, тоалетна и умивалник. Хранеше се, като поръчваше да му донесат храна и салати от кулинарния магазин на ъгъла. Беше изоставил обичайната практика на съвещания в определен фиксиран час с партньора си в Сомалия. Искаше да е в центъра, ако Абди последваше съвета му и позвънеше от пустинята, защото той можеше да не разполага с дълго време, през което да се измъкне от наблюдение. И точно преди обяд телефонът иззвъня. Беше Абди.

— Господин Гарет? Аз съм. Намерих сатфон. Но не разполагам с много време.

— Тогава да не го губим, приятелю. Онова, което вашият принципал направи с момчето, показва едно: той иска да ни притисне към бързо споразумение. Това не е обичайно. Знаем, че нормално сомалийците се държат така, сякаш разполагат с всичкото време на света. Този път обаче и двете страни изглеждат заинтересовани от бързо разрешение. Не е ли така?

— Да, съгласен съм — каза гласът от пустинята.

— Моят принципал споделя тази гледна точка. Но не заради юнгата. Това е форма на изнудване, прекалено груба, за да сработи. Моят принципал иска да види кораба си освободен. Ключът, разбира се, е окончателната цена за освобождаването му и тук вашият съвет към вашия принципал е критично важен.

Еванс знаеше, че би било самоубийство да изпусне дори намек, че момчето струва десет пъти повече от кораба и каргото.

— Какво предлагате, господин Гарет?

— Да си стиснем ръцете на пет милиона долара. И за двама ни е ясно, че цената е справедлива. Така или иначе вероятно щяхме да стигнем пак до тази цена и след три месеца протакане. Мисля, че това ви е ясно.

Господин Абди, притиснал телефона до ухото си и приклепнал в пустинята на два километра от крепостта зад Гаракад, беше напълно съгласен, но не каза нищо. Усещаше интуитивно, че следва нещо специално за него.

— Ето какво е моето предложение. При пет милиона вашият хонорар ще бъде около един милион. Предлагаме да ви платим един милион в личната ви номерирана сметка веднага. И втори милион, след като корабът отплава. Естествено, никой няма да знае за това, освен ние двамата с вас. Ключът обаче е бързото приключване. Искам да е ясно, че купувам точно това.

Абди се замисли. Третият милион щеше да дойде от Ал Африт. А това означаваше хонорар три пъти по-висок от обичайния. В главата му обаче се въртяха и други мисли. Ситуацията започваше да се изражда в нещо, от което той искаше да се махне, независимо от всякакви други фактори.

Дните на лесните печалби и лесните откупи бяха безвъзвратно отминали. На Запада и морските сили бе отнело доста време да координират действията си, но напоследък западниците бяха станали много по-агресивни.

Вече бе имало две морски десанта, извършени от западните командоси. Един от закотвените кораби бе освободен от морски пехотинци, спуснали се по въжета от хеликоптер. Сомалийските пазачи се бяха сражавали. Двама моряци бяха загинали, но същата съдба бе спходила и сомалийците, с изключение на двама, които сега търкаха наровите в затвор на Сейшелите.

Али Абди не беше герой и нямаше ни най-малко желание да се превръща в такъв. Той просто се парализираше от ужас при мисълта за онези облечени в черно чудовища с очила за нощно виждане и стрелящи автомати, които нападат крепостта от калени тухли, която той обитаваше понастоящем.

На всичко отгоре искаше най-сетне да се пенсионира... много богат и много далече от Сомалия. На цивилизовано и преди всичко безопасно място. Така че каза:

— Споразумяхме се, господин Гарет. — И му продиктува номер на сметка. — Но трябва да сме наясно за едно: аз ще направя всичко по силите ми за бързо приключване на цена пет милиона долара, но дори и така това няма да стане по-рано от четири седмици.

Вече бяха изтекли две седмици, помисли си Еванс, но въпреки това шест седмици щеше да се превърне в рекордно къс период между пленяване и освобождаване.

— Благодаря ви, приятелю. Нека оставим тази ужасна работа зад гърба си и да се върнем към цивилизования живот...

И затвори. Далече от него Абди направи същото и се върна в крепостта. Двамата може и да не бяха използвали сомалийската телефонна мрежа, но за Форт Мийд и Челтнам това бе без значение — там бяха записали всяка произнесена дума.

Следвайки заповедта, Форт Мийд препредаде текста в ОПТО, а те изпратиха копие на Издирвача в Лондон. „Месец“, помисли си той. Часовникът тиктакаше. Издирвача прибра смартфона в джоба си точно когато колата навлизаше в покрайнините на Пул. Сега трябваше да намери отбивката за Хамуърти.

— Това са много пари, началник.

„Развързки троянски кон“ очевидно бяха малка фирма. Издирвача предполагаше, че името е заимствано от една от най-големите измами в историята, но човекът пред него явно не бе в състояние да постигне същото като една гръцка армия.

Базата беше скромна провинциална къща с тераса и Издирвача прецени на око, че за фирмата работят не повече от двама-трима души. Човекът, седящ срещу него от другата страна на масата, явно бе основната действаща сила и за опитното око на Издирвача бе бивш морски пехотинец с чин не по-висок от старши сержант. Оказа се прав и за двете. Казваше се Брайън Уелър.

Фразата на Уелър се отнасяше до тухлата от 50-доларови банкноти на масата.

— И какво точно искате да направим?

— Искам без много шум да приберете един човек от улиците на Лондон, да го откарате на тихо и усамотено място и да го задържите там в продължение на месец, след което да го оставите обратно на мястото, откъдето сте го взели. Никакви грубости — само хубава почивка далече от Лондон и всякакви телефони.

Уелър обмисли предложението. Нямаше ни най-малки съмнения, че отвлечането ще бъде незаконно, но житейската му философия бе

проста и войнишка: по света има добри и лоши и последните минават метър за прекалено много неща.

Смъртното наказание беше незаконно, но Уелър имаше две момиченца в училище и ако някакъв педофил им посегнеше, той без никакво колебание щеше да го прати в друг и може би по-добър за него свят.

— Колко лош е... „клиентът“?

— Помага на терористите. Задкулисно, финансово. Онзи, на когото конкретно помага, е убил четирима.

Уелър изсумтя. Беше изкарал три мандата в Хелманд, Афганистан, и беше видял доста добри момчета да умират пред очите му.

— Телохранители?

— Не. Понякога наема лимузина с шофьор. По-често взема таксито, като спира първото минаващо.

— Имате ли място, където да бъде държан?

— Не още. Но ще имам.

— Искам да проведе рекогносцировка, преди да взема решение.

— Щях да си тръгна веднага оттук, ако не го бяхте поставили като условие — каза му Издирвача.

Уелър отмести поглед от доларовата тухла и изглежда преценяващо американеца срещу себе си. Не каза нищо. Думите бяха излишни. Беше убеден, че янкито познава добре миризмата на барута, чувал е свистенето на куршуми покрай ушите си и е виждал другари да падат в бой. Затова просто кимна.

— Заминавам за Лондон. Утре става ли, шефе?

Издирвача потисна усмивката си. Този начин на обръщение му бе познат — така британците наричаха командира си в очите му. Зад гърба му беше друга работа — обикновено „Рупърт“^[1], понякога нещо по-лошо.

— Утре е чудесно. Хиляда долара за главоболието. Задържаш останалото, ако приемеш задачата. Връщаш го, ако се откажеш.

— А откъде сте сигурни, че ще го върна?

Издирвача стана от масата, за да си тръгне.

— Господин Уелър, смятам, че и двамата знаем какви са правилата. В крайна сметка не сме деца.

Когато Издирвача си тръгна, след като бе провел събеседване на място далече от посолството, Брайън Уелър разгледа „тухлата“. Двайсет и пет хиляди долара. Пет за помощниците, а янкито щеше да осигури убежището. Имаше две момиченца, които тепърва щяха да се учат, имаше жена, която да издържа, трябваше да мисли за храната, която да сложи на масата, а уменията му не бяха точно от онези, които можеше да предложи на чай в дома на викария.

Така че се обади на колега от същия отряд и прекара седмица в проучване на задачата. После се обади, за да каже, че я приема.

Али Абди събра всичкия си кураж и посети Ал Африт.

— Нещата се развиват добре — докладва посредникът. — Ще осигурим солиден откуп за „Малмьо“. — След това смени темата: — Става дума за русото момче. Ако умре, това ще усложни значително нещата, ще забави преговорите и ще намали сумата на откупа.

Изобщо не спомена за перспективата европейски командоси да атакуват от море в спасителна мисия, което бе личният му кошмар. Това можеше да провокира непредсказуемия човек пред него.

— И защо да умира? — изръмжа главатарят.

Абди сви рамене.

— Ами... знае ли човек. Инфекция, заразяване на кръвта.

И постигна онова, което желаше. В Гаракад живееше доктор, който имаше, макар и елементарни познания за оказване на първа помощ. Раните на юнгата бяха почистени и бинтовани. Продължаваха да го държат под ключ в подземните килии, но Абди нито можеше, нито смееше да опита да направи нещо и по този въпрос.

— Това е ловен резерват — каза мъжът в агенцията. — Но елените започват да се чифтосват, така че сезонът скоро ще бъде закрит.

Издирвача се усмихна. Отново се преструваше на безобиден американски турист.

— Уф, елените няма защо да се плашат от мен. Нее... аз просто искам да си напиша книгата, а за целта ми трябва абсолютна тишина и

спокойствие. Никакви телефони, никакви пътища, никакви посетители, никакви прекъсвания. Трябва ми само едно хубаво бунгало далече от отъпканите пътеки, където да седна и да напиша великия си американски роман.

Агентът по продажба на парцели знаеше това-онова за писателите. Странни същества. Въведе нещо през клавиатурата, вгледа се в екрана и каза:

— Имаме в регистъра една малка ловна хижа. Свободна е до началото на следващия ловен сезон.

Стана и отиде до окачената на стената карта. Направи справка с координатите по двете оси и почука върху девствен район, в който нямаше градове, села и дори шосета. Само тънка мрежа от пътеки. Намираше се в Северен Кейтнес; последното графство на Шотландия преди дивата пустош на Пентланд Фърт.

— Имам няколко снимки.

Върна се пред монитора и превъртя през набора снимки. Ставаше дума за бунгало от дебели греди, намиращо се в средата на море от шубраци, с огромна долина между високи планини — място, където изнежен от удобствата на града човек няма как да пробяга повече от петстотин метра, без да рухне от изнемощение, преследван по петите от двама морски пехотинци.

Бунгалото имаше две спални, голям хол, кухня, огромна камина и купчина дърва за огрев.

— Май намерих моята Шангри Ла! — възкликна туристът писател. — Нямах време да си отворя разплащателна сметка. Става ли с долари в наличност?

С долари в наличност ставаше отлично. Точните указания за намиране на мястото и ключовете щяха да бъдат изпратени след няколко дни на адрес в Хачуърти.

Мустафа Дардари предпочете да не отива в Лондон със собствена кола. За него паркирането бе постоянен кошмар, който винаги се опитваше да си спести. В неговата част на Найтсбридж такситата минаваха редовно и бяха удобен, макар и скъп начин на превоз. Това не беше никакъв проблем. Само че за вечеря, изискваща

официално облекло, той използваше лимузина — винаги от една и съща компания и обикновено с един и същи шофьор.

Вечерята бе с приятели и се проведе на около два километра от дома му. Когато стана да си ходи и си взе довиждане с приятелите, използва мобилния си телефон, за да повика шофьора пред колоната, защото двойната жълта линия там забраняваше каквото и да е било паркиране по всяко време на денонощието. Чакащият зад ъгъла шофьор отговори на повикването, запали двигателя и натисна педала на газта. Колата измина метър, когато една от задните гуми изсвистя и колата се отпусна на джантата си.

Бързият оглед разкри, че някакъв пакостник е подпъхнал под колелото парче шперплат със стърчащ в него остър като игла пирон, докато шофьорът бе дремал зад волана. Шофьорът позвъни на клиента си и обясни ситуацията. Каза, че ще смени гумата, но понеже ставало дума за тежка машина, това щяло да отнеме известно време.

И докато господин Дардари стоеше под колоната, а другите гости един по един си заминаваха с колите, едно такси зави на ъгъла — индикаторът показваше, че е свободно. Господин Дардари вдигна ръка и таксито спря пред него. Късмет. Той се качи и даде адреса си. Шофьорът без колебание потегли в правилната посока.

От шофьорите на таксите в Лондон се изисква да задействат ключалките на задните врати веднага щом клиентът седне. Това не позволява на пътуващите да избягат, без да са платили, но също така ги предпазва от лоши хора, опитващи се да се качат в колата и да седнат до тях. Само че този глупак явно забрави да го направи.

Едва се бяха скрили от погледа на наведения над крика шофьор на лимузината, когато таксито рязко отби до тротоара и един едър мъж отвори задната врата и се качи. Дардари енергично възрази, че таксито вече е заето, но грамадата затръшна вратата зад себе си и каза:

— Точно така, шефе. От мен.

И стисна пакистанския магнат в мечешка прегръдка с едната си ръка, а с другата натисна върху устата и носа му натопена в хлороформ кърпа. След двайсет секунди господин Дардари спря да се дърпа.

Прехвърлянето в минивана стана след километър и половина, където третият бивш командос чакаше зад волана. Таксито, взето назаем от приятел, който си вадеше хляба с каране на такси, бе паркирано както бе обещано — с ключовете под седалката.

Двама от мъжете седнаха на пейката зад водача, а дремещият им гост клюмаше между тях. Това продължи, докато не излязоха от северен Лондон. Тогава го положиха в леглото под седалките. На два пъти той опита да се разсъни, но и двата пъти му „помогнаха“ да запази спокойствие.

Пътуването бе дълго, но го завършиха за четиринайсет часа, водени от джипиес и сатнав-водач. Последната част от пътя се наложи да бутат минивана, но в крайна сметка пристигнаха по залез и Брайън Уелър се обади по телефона. Тук нямаше мачти на мобилни оператори, но той бе взел сателитен телефон.

Издирвача се обади на Ариел, но го направи по много специален канал за връзка, който бе недостъпен дори за Форт Мийд и Челтнам. В Сентървил, Вирджиния, беше ранен следобед.

— Ариел, нали си спомняш онзи компютър в Лондон, който изтърбуши преди време? Можеш ли да изпратиш няколко имейла чака, че да изглеждат като излизащи от него?

— Разбира се, полковник. Имам достъп до него оттук.

— А... значи не се налага да напускаш Вирджиния, така ли?

Ариел не можеше да повярва, че има хора толкова наивни по въпросите на киберпространството. С онова, с което разполагаше, той с лекота можеше да се превърне в Мустафа Дардари, пишещ от Пелам Кресънт, Лондон.

— И си спомняш, надявам се, базирания на цените на плодове и зеленчуци код? Би ли могъл да шифроваш текст със същия този код?

— Естествено, сър. След като успях да го разбия, възможно ли е да не мога да го използвам?

— Искам да кажа по същия начин? Все едно че на клавиатурата е старият потребител?

— Ще бъде неразлично.

— Чудесно. Искам да изпратиш съобщение от компютъра в Лондон до получателя в Кисмайо. Имаш ли молив и хартия?

— Какво да имам?

— Знам, че е старомодно, но искам да продължим по тази защитена линия, а не да ти го пращам с имейл... просто за всеки случай.

Настъпи пауза. Ариел слезе по стълбата долу и се върна с неща, за които имаше бегла представа как се използват. След това Издирвача

му продиктува съобщението.

То бе шифровано със същия код, който би използвал Дардари, и после бе изпратено. И понеже всичко от Дардари до Сомалия в момента се следеше отблизо, съобщението бе записано във Форт Мийд и Челтнам и разшифровано на момента.

Няколко души на тези две места повдигнаха вежди, но заповедта беше само да се подслушва, без никаква намеса. Съгласно действащата заповед Форт Мийд изпрати в ОПТО копие, което бе предадено на Издирвача, а той на свой ред го прие, без на лицето му да помръдне и мускул.

Съобщението бе получено в Кисмайо не от Трола, който вече беше мъртъв, а от неговия заместник Джама, бившият секретар. Той го декодира дума по дума, като използва оставения от Трола „пищов“. Не беше експерт по тайните комуникации, за да забележи някакъв пропуск. Но пропуск нямаше. Дори изискваните правописни грешки бяха на мястото си.

Понеже беше тромаво да се обменят имейли на урду или арабски, Дардари, Трола и Проповедника винаги използваха английски. Новото съобщение бе на английски, който Джама като сомалиец знаеше, но не перфектно. И все пак разбираше езика достатъчно, за да прецени, че става дума за нещо важно, което трябва да стане достояние на Проповедника без забавяне.

Беше един от малцината, на които бе известно, че тирадата на Проповедника в интернет, с която се отказваше от цялото си учение, е фалшива, защото господарят му не бе записвал проповед вече цели три седмици. Но знаеше, че сред мюсюлманската диаспора на Запад цари отвращение. Беше видял публикуваните от бившите поклонници коментари, които не спираха да прииждат. Но собствената му лоялност бе останала ненакърнена. Затова щеше да предприеме дългото и уморително пътуване до Марка, за да предаде лично съобщението от Лондон.

Както Джама бе убеден, че е слушал Дардари, така и във Форт Мийд и Челтнам бяха уверени, че кралят на туршиите е зад бюрото си в Лондон и се опитва да помогне на своя изпаднал беда приятел в Сомалия.

Междувременно истинският Дардари седеше нещастен и гледаше през прозореца неспирния ранен есенен дъжд, докато зад него

тримата бивши командоси се заливаха от смях, припомняйки си всякакви изцепки и сраженията, в които бяха участвали. През долината се стелеха сиви облаци, а по покрива чаткаха тежки дъждовни капки.

В жегата на Кисмайо лоялният Джама напълни с гориво резервоара на пикапа за дългото нощно пътуване до Марка.

В Лондон Гарет Еванс прехвърли първия милион от доларите на Хари Андершон в тайната сметка на Абди в Гранд Кайман и прецени, че след три седмици „Малмьо“, екипажът и каргото отново ще кръстосват морето, ескортирани от натовски разрушител.

В конспиративната квартира на посолството в Лондон Издирвача се питаше дали неговата риба ще клъвне стръвта. Вирджиния вече потъваше в тъмнината на нощта, когато се обади на Сивата лисица в Централата на ОПТО.

— Мисля, че може да имам нужда от нашия „Груман“. Можеш ли да ми го пратиш в Нортхолт? — каза, без да дава обяснения.

[1] Британски сленг за офицер в армията, обикновено с произход от висшата прослойка, който няма никаква представа какво прави. — Б.пр. ↑

13.

Проповедника седеше в кабинета си в укреплението си в Марка и мислеше за своя враг. Не беше глупав и разбираше, че някъде там, отвън, има враг. Доказваше го фалшивата проповед на уебсайта му, която завинаги го бе дискредитирала.

За десет години той старателно бе направил от себе си най-неуловимия терорист на Ал Кайда. Беше сменял многократно местожителството си в планините на Северен и Южен Вазиристан. Беше променил името и външността си. Беше забранил да бъде доближаван с фотоапарат или видеокамера.

За разлика от поне дузина вече мъртъвци никога не бе използвал мобилен телефон, защото отлично съзнаваше способността на американците да изтръгват от киберпространството дори най-тихия шепот, да проследят източника му до една-единствена колиба и да не оставят и следа от нея и обитателите ѝ.

С едно изключение, за което сега горчиво съжаляваше, никога не бе изпращал имейл до никого от къщата, в която живееше. Пропитите му с омраза проповеди се качваха на сървър на много километри от мястото, където се намираше.

И все пак някой беше проникнал през защитата му. Актьорът от фалшивата проповед приличаше прекалено много на него, говореше като него и бе обявил пред света рождено то му име и псевдонима, който бе използвал като палач в Хорасан.

Не знаеше нито защо, нищо как, нито кой го е предал, но се налагаше да приеме, че преследвачът му е проникнал в истинския протокол за идентификация на хоста^[1] на компютъра му в Кисмайо. Нямаше ни най-малко понятие как е станало това, защото Трола го бе уверявал, че е невъзможно. Само че Трола беше мъртъв.

Знаеше за безпилотните самолети. Беше изчел томове, изписани в западната преса за онова, на което бяха способни тези машини. Но и при това положение със сигурност имаше подробности, които едва ли се разкриваха дори в чисто технически публикации. Трябваше да приеме, че е проследен и че някъде горе, високо, невидим и напълно

безшумен, обикаля самолет, който наблюдава този град и може би дори именно тази къща.

Всичко това водеше до убеждението, че трябва да прекъсне всички връзки със сегашния си живот и отново да изчезне. И точно тогава от Кисмайо пристигна Джама със съобщение от приятеля му Мустафа Дардари в Лондон, което промени всичко. Ставаше дума за петдесет милиона долара. Той извика предишния си секретар, сега заместник на Трола.

— Джама, братко мой, знам, че си изморен. Пътуването е ужасно дълго. Почини си, наспи се и се нахрани добре. Вече няма да се връщаш в Кисмайо. Край на това. Но те чака друго пътуване. Утре... може би вдругиден.

Сивата лисица бе озадачен. Разкриваше го гласът му в телефона по защитената линия от щабквартирата на ОПТО до оперативния център на Издирвача в американското посолство на Гроувнър Скуеър.

— Наясно ли си с трафика между помощника в Лондон и приятеля му в Марка?

— Напълно. Защо?

— Имам предвид онова, което съобщава на Проповедника. Получил е информацията от някакъв малоумен адвокат на прием в Белгрейвия.

Издирвача се замисли над отговора си. Имаше деликатна граница между откровената лъжа и онова, което един бивш британски секретар на кабинета бе нарекъл „пестеливост с истината“^[2].

— Да, ако се вярва на Дардари.

— А какво смятат британците?

— Те мислят — без повече да преиначава, отговори Издирвача, — че мръсникът си седи в хубавата си къща в Лондон и разправя сплетни на приятеля си на юг. Между другото все още ли началството отговаря с „не“ на исканията ми?

Искаше да смени темата за съобщенията на Мустафа Дардари от Лондон, докато той гледаше дъжда в Кейтнес в компанията на трима бивши командоси.

— Абсолютно. Никакви ракети заради агент Опал и никакви морски десанти. А — и никакви хеликоптерни атаки от базата ни в

Могадишу. Една ракета в хеликоптер, пълен с момчетата на „Делта Форс“, и ще имаме нова сомалийска катастрофа. Ще трябва да намериш друг начин.

— Да, началник — отговори Издирвача и затвори.

Проповедника беше прав относно безполезността на компютъра си в Кисмайо за нуждите на тайните комуникации, но нямаше представа, че съюзникът му в Лондон, приятел от детството и таен поддръжник, също е демаскиран и шифрованите му съобщения, скрити сред числа с цените на зеленчуците, също са разбити. Затова отново наруши мерките за сигурност и изпрати до Дардари искане от Марка. Имейлът бе прехванат и разшифрован.

— Полковник Джексън?

— Да, Ариел?

— Между Марка и Лондон става нещо странно.

— Е, ти би трябвало да си наясно, Ариел. Нали ти изпрати имейлите от името на Дардари.

— Да, но от Марка току-що отговориха. Искане от приятеля си да му изпрати един милион долара.

Трябваше да предвиди това. Бюджетът определено можеше да го понесе. Тази сума бе само малка част от цената на една-единствена ракета. Но защо да се прахосват парите на данъкоплатците?

— Споменава ли как иска да му бъдат изпратени парите?

— Говори за нещо, наречено „дахабшиил“.

Издирвача кимна. Знаеше за какво става дума. Хитра, безопасна и почти непроследима система, основана на т.нар. *хунди*.

Тероризмът струва пари, и то много пари. Зад безмозъчните саможертви в повечето случаи на деца, стоят ръководители, обикновено възрастни мъже, които не изгарят от желание да умрат. Зад тях пък стоят вождове от различен калибър, а зад тях са финансистите, най-често уважавани членове на обществото.

За антитерористичните агенции финансовите източници на тероризма представляват неразорана нива за проследяване на документооборота от оперативните сметки обратно до източника.

Защото движението на пари оставя хартиена следа. Но при хундимените не е така. В Близкия изток тази система се практикува от векове.

Началото е поставено, когато се разбрало, че преместването на богатство през гъмжащ от бандити терен е опасно без съпровождането му от малка армия. Така се стигнало до следното: хундимен в страна А приема парите и упълномощава братовчед си да изплати същата сума без комисиона, разбира се, на бенефициента в страна Б. Никакви парични потоци не пресичат границата и всичко се урежда с обикновено телефонно обаждане или имейл.

Дахабшиил е основан в Бурко, Сомалия, през 1970, и в момента централата му е в Дубай. В Сомалия думата означава „онзи, който претопява злато“ и представлява изплащане на парите, спечелени от стотиците хиляди сомалийци, работещи зад граница, на семействата им в родината. Голяма част от сомалийската диаспора се намира във Великобритания, което обяснява процъфтяващия офис в Лондон.

— Може ли да проникнеш в банковата система на Дардари? — замислено се поинтересува Издирвача.

— Не виждам защо не, полковник. Трябва ми един ден...

Ариел се завъртя към светещия екран на монитора и отново се възнесе на седмото небе. Зарови се в инвестициите на пакистанския магнат и в начините, по които бяха правени, което на свой ред го отведе до офшорните му сметки, основната, от които бе на Гранд Кайман. Бе защитена от сложна система на най-съвременни защитни стени^[3] и тийнейджърът със синдром на Аспергер от таванското помещение на къщата във Вирджиния им посвети десет часа от времето си, след което прехвърли един милион долара в личната банкова сметка на Дардари в Лондон и се изниза незабелязано, с изключение на потвърждението, че самият Дардари е направил тази операция по напълно законен начин.

Трансферът от лондонската банка до лондонския офис на дахабшиил беше обикновена формалност и се съпровождаше от данни за бенефициента, както бе упоменат от Проповедника в имейл, прехванат и разшифрован от Ариел. Сомалийските брокери

предупредиха, че събирането на подобна сума в американски долари в Сомалия ще отнеме до три дни. И потвърдиха, че имат клон в Марка.

Форт Мийд и Челтнам прехванаха и записаха комуникациите от и към лондонския компютър, но понеже не разполагаха с друга информация, приеха, че онзи, който я изпраща и приема, е Дардари. А указанията бяха да подслушват, без да се намесват.

— Джама, имам крайно деликатна задача за теб. Може да бъде изпълнена само от сомалиец, понеже става дума за контакт с хора, които не говорят никакъв друг език.

Въпреки цялата си сложност западната технология рядко е в състояние да прехване личен емисар. В продължение на десет години Осама бен Ладен, който не живееше в пещера, а в поредица от конспиративни къщи, бе комуникирал със своите сподвижници по целия свят, без нито веднъж да използва мобилен телефон или да бъде подслушан. Причината за това бе, че бе използвал лични куриери. Едва последният от тях, Ал Кувейти, бе демаскиран и проследен по света, и точно той в крайна сметка доведе преследвачите си до скритата зад ограда къща в Аботабад.

Проповедника нареди на Джама да застане пред него и му изрецитира съобщението на арабски. Джама го преведе в главата си на сомалийски и продължи да го повтаря, докато не го запамети дума по дума. После взе един пакистански телохранител и потегли.

Използва същия пикап, с който бе дошъл от Кисмайо преди два дни да донесе съобщението от Лондон. Много високо над него чужди очи наблюдаваха как товари в каросерията пластмасови туби с резервно гориво.

Същите очи в бункер в Тампа видяха как дърпа покривало над тубите, но това си беше нормална предпазна мярка. Забелязано бе в колата да се качват двама мъже, но никой от тях нямаше нищо общо със загърнатата фигура на Проповедника, нито бе млад мъж с червено бейзболно кепе. Пикапът потегли на юг към Кисмайо. Когато излезе от полезрението, „Глобал Хоук“ получи команда да поднови наблюдението на укреплението. Тогава пикапът спря, мъжете в него свалиха покривалото и боядисаха в черно покрива на кабината. Маскиран по този начин, пикапът зави обратно, заобиколи Марка

откъм западната страна и се отправи на север. По залез-слънце заобиколи Мобадишу и продължи към Пунтланд с многобройните свърталища на пирати там.

По изровените коловози, често навлизащи в обсипани с остри камъни пустинни райони, след поредица презареждания с гориво и смяна на гуми, пътуването до Гаракад отне две денонощия.

— Господин Гарет, аз съм.

Али Абди се обаждаше по телефона от Гаракад. Изглеждаше възбуден. Самият Гарет бе едновременно изморен и напрегнат. Непрекъснатият стрес от преговорите с хора, нямащи концепция за неща като бързана и дори за самия ход на времето, винаги изцежда силите на европейца. Това обясняваше малкия брой на отличните преговарящи и високите им хонорари.

Еванс бе под постоянен натиск и от страна на Хари Андершон, който му телефонираше ежедневно, а понякога и по-често, и искаше новини за състоянието на сина си. Еванс се бе помъчил да му обясни, че дори намек за бързана, да не говорим за отчаяние от страна на Лондон, ще влоши състоянието на нещата до крайност. Шведският мултимиллионер беше бизнесмен и тази негова страна приемаше подобна логика. Но понеже беше и баща, обажданията продължаваха.

— Добро утро и на вас, приятелю — отговори Еванс. — Какво има за казване вашият принципал в този прекрасен слънчев ден?

— Мисля, че сме на финалната права, господин Гарет. Склонни сме вече да се споразумеем на седем милиона долара. — И побърза да допълни: — Правя всичко по силите си.

Беше уточняване, което дори да бе подслушано от англоговорещ сомалиец на служба при Ал Африт, не можеше да бъде възприето като обидно. Еванс разбра това като подчертаване, че преговарящият в Гаракад полага усилия да заработи втория си милион от подкупа. Но на север и на юг от Средиземно море думата „бързам“ има две различни значения.

— Това е чудесно, господин Абди, но само донякъде — отговори Еванс. Предишната минимална сума, приемлива за Ал Африт, отпреди два дни, беше десет милиона долара. Еванс тогава бе предложил три. Знаеше, че Хари Андершон ще се съгласи да плати десет милиона без

дори секунда замисляне. Но знаеше още и че това ще събуди подозрителността на сомалийците, които също разбираха, че приемливата сума е някъде между четири и пет милиона.

Внезапната отстъпчивост от страна на европейците щеше да означава паника и най-вероятно щеше да вдигне цената обратно на петнайсет.

— Вижте, господин Абди, прекарах изтеклата нощ на телефона в разговор със Стокхолм и моите принципиали се съгласиха крайно неохотно да преведат сумата от четири милиона долара в международната банкова сметка на вашия принципал и това да стане в рамките на час, ако „Малмьо“ вдигне котва до един час по-късно. Това е много добро предложение, господин Абди. Мисля, че ние двамата знаем това, но се надявам то да бъде разбрано и от вашия принципал.

— Ще му предам офертата ви незабавно, господин Гарет.

Когато разговорът приключи, Гарет Еванс се замисли за хронологията на успешните сделки със сомалийските пирати. Непосветените в тази материя не преставаха да се удивяват на това, че парите се превеждат по сметките на пиратите преди корабът да бъде освободен. Какво можеше да попречи на пиратите да вземат парите и да не освободят пленниците си?

И точно тук ставаше нещо странно. От 180 споразумения, написани и разменени по факса или чрез имейли, и съвестно подписани от двете страни, сомалийците не бяха удържали на думата си само в три случая.

Общо взето в цял Пунтланд пиратите схващат, че се занимават с пиратство заради парите. Те нито искат, нито имат нужда от кораби, карго или затворници. Да не спазиш подписана сделка и това да стане практика би унищожило техния бизнес. Те може да са хитри и безжалостни, но личният интерес стои над всичко.

Обикновено. Само че конкретният случай не беше от обикновените. От споменатите три случая два бяха с участието на Ал Африт. Той беше прословут, както и целият му клан. Беше от *сакадите* — подклан на племето *хабар гидир*. Фара Айдид, брутално жестокият главатар, чиито кражби на помощи за гладуващите бяха докарали американците в Сомалия през 1993 г., който бе свалил хеликоптера „Блек Хок“ и бе клал американски рейнджъри, влачейки труповете им по улиците, беше *сакад*.

В тайните си разговори по сатфони Али Абди и Гарет Еванс се бяха договорили да се споразумеят на пет милиона долара само ако старото чудовище се съгласи и не заподозре своя преговарящ в продажност. Пет милиона бяха напълно приемлива сума и за двете страни. Допълнителните два милиона подкуп на Хари Андершон за Абди имаха за цел единствено да съкратят десетократно протакането, ако това изобщо беше възможно.

Междувременно „Малмьо“ вече започваше да се вмирисва под палещото слънце. Европейската храна се бе свършила, изядена или развалена, след като фризерите бяха изключени, за да се пести горивото. Сомалийските пазачи донесоха на борда живи кози и ги колежа направо на палубата.

Капитан Еклунд щеше да се погрижи палубите му да бъдат измити с морска вода, но електрическите помпи също изискваха гориво, както и климатиците, така че екипажът трябваше да изгребва морска вода с кофи и да използва метли.

Единственият светъл лъч в тази обстановка бе изобилието на риба, привлечена от козите вътрешности, изхвърляни направо през борда. И европейците, и филипинците обичаха риба, но тази диета започваше да става доста еднообразна.

След изключване на електроподаването миялните съоръжения бяха превключени на морска вода, а прясната вода се превърна в течено злато, като се използваше само за пиене, макар таблетките за пречистване да я правеха отвратителна. Капитан Еклунд бе доволен, че до момента нямаше сериозно разболели се. Единствените неразположения се свеждаха до епизодични случаи на диария.

Не беше сигурен колко дълго може да продължи това. Сомалийците често не си миеха задниците, когато се облекчаваха през перилата. Едва съдържащи гнева си, филипинците измиваха изпразненията им във влудяващата жегата.

Капитан Еклунд вече не можеше да разговаря със Стокхолм. Сатфонът му бе прекъснат по заповед на онзи, когото той наричаше „малкото костюмирано копеленце“. Али Абди не искаше никаква намеса от страна на аматьори в деликатните преговори с „Шонси Рейнолдс“.

Такива бяха мислите, които минаваха през главата на шведския шкипер, когато украинският му помощник извика, че се приближава

лодка. С помощта на бинокъла Еклунд можа да различи очертанията на доуто и малката спретната облечена в костюм „сафари“ фигура на кърмата. Посещението бе добре дошло. Щеше да може отново да попита какво е състоянието на юнгата Карлшон. Из тези места той бе единственият, който знаеше истинската му самоличност.

Онова, което не му бе известно, беше, че младежът е бил пребит. Абди му бе казал само, че Уве Карлшон е добре и е задържан в крепостта само като гаранция за добро поведение от страна на екипажа на борда. Капитан Еклунд многократно и безрезултатно бе настоявал за освобождаването му.

Докато господин Абди беше на „Малмьо“, един пращен пикап влезе в двора на крепостта зад селото. В него пътуваха един застрашително едър пакистанец, който не говореше нито английски, нито сомалийски, и още един човек.

Пакистанецът остана при колата. Другият бе въведен при Ал Африт, който разпозна в него представител на клана харти дарод, което означаваше Кисмайо. Сакадският главатар не харесваше харти... впрочем той не харесваше южняците изобщо.

Макар формално погледнато да се водеше мюсюлманин, Ал Африт на практика не посещаваше джамията и много рядко произнасяше каквато и да е молитва. В неговото съзнание всички южняци бяха Ал Шабааб и откачени. Те измъчваха в името на Аллах, а той за удоволствие.

Посетителят се представи като Джама и показва уважение, достойно за шейх. Съобщи, че идва като личен емисар на шейх от Марка и носи предложение, което е предназначено само за ушите на главатаря на Гаракад.

Ал Африт никога не бе чувал за проповедник джихадист на име Абу Азам. Имаше компютър, който обаче само по-младите сред неговия народ наистина разбираха, но дори да беше напълно грамотен относно функционирането му, на него и през ум не би му минало да гледа джихадистки уебсайт. Но слушаше с нарастващ интерес.

Джама се изправи пред него и изрецитира наизустеното съобщение. То започваше с обичайните многословни поздрави, за да

премине към същността. Когато пратеникът замълча, старият сакад го гледа мълчаливо няколко минути. После попита:

— Искате да го убие? Да му пререже гърлото? Пред камерата? И да покаже това на света?

— Да, шейх.

— И ще ми плати един милион долара? В брой?

— Да, шейх.

Ал Африт отново обмисли предложението. Да се убие белият неверник... това го разбираше. Но да покажеш на Запада какво си направил?... Това си беше лудост. Те, неверниците, *кафирите*, щяха да дойдат за възмездие, а тези хора имаха страшно много оръжие. Той. Ал Африт, отвличаше корабите им и вземаше парите им, но не беше толкова луд, че да започне кръвна вражда с целия свят на *кафирите*.

Накрая взе решение... и то бе да отложи вземането на решение. Нареди да отведат гостите до стаите им, където те щяха да си починат и щяха да им предложат храна и вода. Когато Джама излезе, Ал Африт заповяда да им вземат ключовете за колата, оръжията, които може би носеха, и телефоните също. Самият той носеше затъкнат на пояса си извит кинжал *джамбия*, но не обичаше наблизко до себе си оръжие.

Али Абди се върна от „Малмьо“ след час, но докато бе на кораба, нямаше как да види пристигането на пикапа от юг, нито двамата посетители, единият от които с много странна оферта.

Знаеше часовете на предварително уговорените разговори с Гарет Еванс, но понеже Лондон се намираше на три часови зони западно от Африканския рог, те се провеждаха в предобедно за Гаракад време. Така че на следващия ден не намери причина да напусне стаята си рано.

Не присъства, когато Ал Африт подробно инструктира един от най-доверените си съплеменници, едноок дивак на име Юсуф, малко след изгрев-слънце, нито видя пикапа с черния покрив да излиза от вътрешния двор един час по-късно.

Имаше смътна представа за съществуването на някакъв джихадски фанатик, проповядващ в световната мрежа омраза и смърт, но не бе чул за дискредитирането му, нито за неговите онлайн протести, че е бил подло опозорен в заговор на *кафирите*. Но подобно

на Ал Африт, макар и по съвсем различни причини, той презираше салафистите, джихадистите и всички други манияци екстремисти, като съблюдаваше исляма по възможно най-минималния начин.

Изненада се приятно, че принципалът е склонен към договаряне, когато се яви пред него за обичайното им утринно съвещание. Това го окуражи да му предложи да намалят исканията си от седем на шест милиона долара и ако е възможно да финализират споразумението. И вождът на клана се съгласи.

По-късно, когато разговаря с Гарет Еванс, на езика му бе да каже: „Почти сме на финала“, но осъзна, че тази фраза може да се изтълкува като намек, че са стигнали до предварително договорената цена. Помисли си: „Още една седмица или дори може би само пет дни и чудовището ще позволи на «Малмьо» да отплава“.

А когато към спестяванията му се добавеше и вторият милион, това щеше да означава, че вече ще може да мисли за финансово осигурено оттегляне от този занаят.

Издирвача започваше да се безпокои. Образно казано, той бе хвърлил въдица с едра стръв и сега чакаше голямата риба да клъвне. Само че плувката на повърхността не потъваше. Дори не се поклащаше.

В офиса на посолството Издирвача приемаше сигнал в реално време от бункера край Тампа, където дежурният на военновъздушните сили седеше мълчаливо с щурвална колона в ръка и насочваше един „Глобал Хок“ високо над укреплението в Марка. Виждаше същото, което виждаше и старшината — три оградени със стена къщи на тясна гъстонаселена улица, в единия край, на която имаше пазар за плодове.

Но в заграждението не се виждаха никакви признаци на живот. Никой не влизаше и никой не излизаше. Самолетът не само наблюдаваше, но и слушаше. Можеше да чуе най-тихия електронен шепот в това място, можеше да извади от киберпространството дори само няколко срички, ако бъдеха произнесени, независимо през компютър или мобилен телефон. Агенцията за национална сигурност във Форт Мийд, с обикалящите ѝ около земята сателити, щеше да направи същото.

Но цялата тази технология бе победена. Той не бе видял преобладането на шофирането от Джама пикап, връщането му и потеглянето на север вместо продължаването на юг. Нямаше представа, че е поел по обратния маршрут. И следователно не можеше да знае, че стръвта му е захапана и че между садистичния *сакад* в Гаракад и отчаяния пакистанец в Марка вече е сключена сделка. Съгласно необичайната философия на Доналд Ръмсфелд той бе изправен пред неизвестно неизвестно^[4].

Можеше само да подозира и той подозираше, че губи играта, надхитрен от варвари, оказали се по-умни от него. И тогава иззвъня телефонът по защитената линия.

Беше старшина Орд от Тампа:

— Полковник, към обекта се приближава кола.

Издирвача отново насочи вниманието си към екрана. Укреплението се намираше в центъра му и обхващаше около една четвърт от общата площ. Пред портала чакаше пикап. Беше с черен покрив — непозната за него машина.

Фигура в черна дишдаша излезе от къщата, мина през пясъчния двор и отвори портала. Пикапът влезе. Порталът се затвори. Три дребни фигурки слязоха от машината и влязоха в основната къща. Проповедника имаше гости.

Проповедника прие триото в кабинета си. Телохранителят беше освободен. Опал представи емисаря от севера. Сакадецът Юсуф гледаше свирепост с едното си око. И той бе наизустил посланието. С жест Проповедника му разреши да започне.

Условията на Ал Африт бяха кратки и ясни.

Той беше готов да предаде своя шведски пленник срещу един милион долара в брой. Слугата му Юсуф щеше да се увери в съществуването на парите и да ги преброи, след което щеше да извести господаря си, че наистина ги е видял.

Процедурата не предвиждаше Ал Африт да влиза в земите на Ал Шабааб — размяната щеше да стане на границата. Юсуф знаеше точното място и щеше да насочи към него колите с парите и охранителите. Делегацията от Севера щеше да дойде на срещата със затворника.

— И къде е това място за среща? — попита Проповедника, но Юсуф само го изгледа и поклати глава.

Проповедника бе виждал такива като него в пакистанските погранични територии — това бяха патаните. Можеше да изтръгне ноктите му, да отреже пръстите на ръцете и краката му, но той щеше да умре, без да проговори. Затова само се усмихна и кимна.

Знаеше, че на никоя карта не е изобразена никаква граница между Севера и Юга. Но картите бяха за *кафирите*. Племената имаха своите карти в главите си. Те знаеха точно къде преди едно поколение един клан се бе сражавал с друг за собствеността на камила и бяха загинали хора. На това място бе сложено началото на продължителна вендета. И знаеха, че ако човек от грешното племе пресече тази линия, ще умре. Нямаха никаква нужда от картите на белокожите.

Съзнаваше също, че може да му устроят засада за парите. Но защо? Племенният вожд от Гаракад така или иначе щеше да ги получи, а за какво му бе шведското момче? Само той, Проповедника, знаеше главозамайващата цена на юнгата от Стокхолм, и то единствено благодарение на добрия си приятел от Лондон, който го бе информирал. Тази огромна сума щеше да покрие загубите му и щеше да му върне уважението сред предполагаемо благочестивите Ал Шабааб. И на север, и на юг парите не просто говорят — те крещят.

На вратата се почука.

Пред портала спря нова кола — този път седан. На 15 километра височина самолетът кръжеше вслушан и загледан. Същата облечена в бяло фигура прекоси пясъчния двор и поговори с шофьора. В Тампа и Лондон американците гледаха с интерес.

Колата не влезе в двора. Предадено бе голямо дипломатическо куфарче и получателят се разписа за него. Фигурата в бяло тръгна към основната сграда.

— Проследете колата — нареди Издирвача.

Очертанията на укреплението изпълзяха от границите на екрана, понеже камерата в безпилотния самолет последва колата. Тя не отиде далече — измина малко над километър и спря пред малка административна сграда.

— Увеличете. Искam да видя сградата по-подробно.

Сградата на екрана започна да се приближава. В Марка бе точно пладне, така че нямаше сенки. Те щяха да се появят — дълги и черни — едва когато слънцето започнеше да залязва зад западната пустиня. Бледо и тъмнозелено — емблема и дума, започваща с буквата Д. *Дахабшиил*. Парите бяха пристигнали и бяха доставени. Наблюдението над укреплението бе възобновено.

Пачка след пачка стодоларови банкноти бяха извадени от куфарчето и бяха сложени върху дългата полирана маса. Проповедника може и да живееше далече от родното си място в Равалпинди, но обичаше традиционната за него мебелировка.

Юсуф бе заявил, че иска да преброи сумата на откупа. Джама продължаваше да превежда от арабски на сомалийски — единствения език, който знаеше Юсуф. Опал, който бе донесъл куфарчето, бе останал за всеки случай, като по-младши от двамата лични секретари. Като забеляза, че Юсуф борави непохватно с пачките, му предложи на сомалийски:

— Да ти помогна ли?

— Млък, етиопско куче — озъби се сакадецът. — Ще се оправя и без теб.

Отне му два часа. Накрая изсумтя:

— Трябва да се обадя.

Джама преведе и Проповедника кимна. Юсуф извади от джоба си мобилен телефон и се опита да позвъни. Но зад дебелите стени на къщата нямаше обхват. Придружиха го навън, на открито.

— В двора се появи някакъв човек с мобилен телефон — каза старшина Орд в Тампа.

— Прехванете го, трябва на всяка цена да знам — отсече Издирвача.

Обаждането бе до пръстената крепост в Гаракад и бе прието. Разговорът бе изключително кратък. Две думи от Марка и пак две в отговор. След това връзката бе прекъсната.

— Е? — попита Издирвача.

— Беше на сомалийски.

— Попитайте в АНС.

На хиляда и петстотин километра на север в Мериленд един сомалиец преводач свали слушалките от ушите си.

— Един човек каза: „Доларите пристигнаха“. Друг му отговори: „Утре вечер“.

От Тампа се обади на Издирвача в Лондон.

— Прехванахме без проблем двете съобщения — каза му дежурният в центъра за прехващане на комуникациите. — Но използваха местния мобилен оператор „Ормуд“. Знаем къде е бил първият говорещ — в Марка. Но не знаем с кого е разговарял и къде се намира той.

„Няма значение — помисли си Издирвача. — Аз знам.“

[1] Протокол за идентификация на хоста — интернет технология, съгласно която се елиминира използването на явни IP адреси, вместо които се използват шифровани идентификатори на хостовете, което на свой ред води до т.нар. развързване на транспортния от мрежовия слой на протокола. — Б.пр. ↑

[2] Тази фраза се приписва на секретаря на кабинета (1986) Робърт Армстронг и е казана от него по време на процеса „Ловец на шпиони“. Всъщност принадлежи на Едмънд Бърк (1849): „Лъжата и заблудата се недопустими, но както е с всички добродетели, има такова нещо като пестеливост с истината. Това е своеобразна въздържаност, благодарение на която онзи, който казва истината с мярка, може да я изказва по-дълго“. — Б.пр. ↑

[3] От firewall (англ.) — и компютърната техника това е софтуерно и/или хардуерно базирана защитна система, която управлява двустранните потоци на мрежовия трафик, като анализира елементарните пакети данни и решава на базата на системи от правила дали те да бъдат пропуснати. — Б.пр. ↑

[4] На 12.02.2002 г. тогавашният министър на отбраната на САЩ казва по време на пресконференция, на която говори за липсата на доказателства, свързващи иракското правителство с доставката на оръжия за масово поразяване на терористични групи, буквално следното: „Има известни известни — това са неща, които знаем, че знаем. Има известни неизвестни — това са неща, които знаем, че не знаем. Но има също и неизвестни неизвестни — това са нещата, които не знаем, че не знаем“. — Б.пр. ↑

14.

— Тръгват, сър.

Издирвача дремеше на бюрото си в лондонското посолство — екранът изобразяваше всичко, което виждаше камерата над Марка. Гласът се разнесе по включения на високоговорител телефон, свързан с бункера край Тампа. Обаждаше се старшина Орд, който пак бе застъпил на дежурство.

Издирвача разтърси глава, за да се разсъни, и си погледна часовника. Три след полунощ лондонско време, значи шест в Марка — тъмнината преди зазоряване.

„Глобал Хок“ бе сменен с друг с пълни резервоари и часове време на кръжене в небесата, преди да трябва да бъде прибран. На сомалийския бряг се виждаше едва различимо розово сияние над източния хоризонт. Индийският океан продължаваше да е черен, какъвто бе и краят на нощта над уличките в Марка.

Но в укреплението на Проповедника се виждаха светлини и малки движещи се червени петна — източници на топлина, уловени от сензорите на безпилотния самолет. Камерите му продължаваха да работят на инфрачервена светлина, което позволяваше да се вижда какво става в мрака на петнайсет километра под него.

Докато Издирвача наблюдаваше, хоризонтът изсветля и безформените червени петна се превърнаха в тъмни силуети, шарещи из двора. След половин час порталът се отвори и през него излезе кола.

Не беше прашният очукан пикап, символизиращ превоза на всичко в Сомалия. Беше доста луксозна „Тойота Ландкрузър“ със затъмнени прозорци — любимата на Ал Кайда кола от времето на първата поява на Бен Ладен в Афганистан. Издирвача знаеше, че в нея могат да се поберат десет души.

Наблюдателите във Флорида и Лондон видяха в джипа да се качвах осем души. Не бяха достатъчно близо, за да различат, че отпред седнаха двама от пакистанските телохранители — единият зад волана, другият, тежковъоръжен, на седалката до него.

Зад тях седнаха Проповедника — безформен в сомалийската си роба и с покрита глава, — сомалийският му секретар Джама и Опал. Най-отзад се настаниха другите двама пакистански телохранители, които изчерпваха групата от четирима, на които Проповедника се доверяваше. Беше ги взел със себе си от дните в групата убийци в Хорасан. Пак отзад седна и Юсуф — сакадецът от Севера.

В седем часа по местно време други слуги отвориха портала и ландкрузърът изпълзя навън.

Издирвача бе изправен пред дилема. Заблуждаваща маневра ли беше това? Дали обектът не бе още в къщата, готов да се измъкне, след като безпилотният самолет — а трябваше да се предполага, че той знае за присъствието му — бъде изтеглен след колата?

— Сър?

Човекът зад щурвалната колона в Тампа трябваше да знае.

— Следвайте джипа — взе решение Издирвача.

Проследиха джипа из лабиринта улици до покрайнините на града, където той зави и се вмъкна под прикритието на голям склад с азбестов покрив. И повече не се появи.

Като се бореше с надигащия се пристъп на паника, Издирвача нареди самолета да се върне при къщата, но там всичко бе потънало под сенките и в двора нямаше никакви следи от нечие присъствие. Нищо не помръдваше. Самолетът се върна над склада. След дваайсет минути черният джип се показва изпод навеса и бавно се прибра в укреплението.

Сигурно бе дал сигнал с клаксона, защото от къщата излезе слуга и отвори портала. Тойотата бавно влезе в двора и спря. От нея не слезе никой. „Защо?“, запита се Издирвача. И се досети. От колата не слизаше никой, защото в нея седеше само шофьорът.

— Бързо обратно при склада — нареди той на старшина Орд. Вместо отговор операторът просто изтегли зрителното поле до широкоъгълно наблюдение и хвана в обектива целия град, макар и в доста умален мащаб. Направи го в последния възможен момент.

От склада излизаха един след друг не един, а цели четири пикапа с открити платформи. Издирвача едва не се бе хванал на възможно най-елементарната смяна на превозно средство.

— Следвай конвоя — нареди той на служителя в Тампа. — Където и да отиде. Може да ми се наложи да изляза оттук, но ще

остана на мобилния.

В Гаракад господин Али Абди бе събуден от ръмжането на мощни двигатели под прозореца си. Провери колко е часът. Седем сутринта. Четири часа до редовното сутрешно заседание с Лондон. Надникна през щорите и забеляза два пикапа да излизат от двора на крепостта.

Нямаше значение. Той бе много доволен. Предната вечер бе осигурил съгласието на Ал Африт на желаните условия. Пиратът щеше да приеме от „Шонси Рейнолдс“ и застрахователите сумата от пет милиона долара за откуп, включващ „Малмьо“, екипажа и каргото.

Въпреки капката катран в меда Абди беше сигурен, че господин Гарет ще е щастлив да научи, че два часа след като банката на пирата в Дубай потвърди получаването на договорената сума, на „Малмьо“ ще бъде позволено да отплава. Несъмнено в офшорни води щеше да го чака западен разрушител, който да го съпроводи до безопасно място. Няколко съпернически клана вече бяха изпратили кораби и моторници, които да душат около шведския търговски кораб и да се възползват, ако е зле охраняван и може пак да бъде отвлечен.

Абди се замисли за бъдещето. Вторият милион на подкупа беше практически осигурен. Гарет Еванс нямаше да го измами, защото някой ден съдбата отново можеше да ги срещне. Но само той, Абди, знаеше, че се оттегля и се преселва в красива вила в Тунис, където да живее в покой и безопасност много, много далече от хаоса и убийствата в родината си. Отново си погледна часовника и се обърна на другата страна, за да си доспи.

Издирвача още бе в офиса и обмисляше ограничените си възможности. Знаеше много, но не можеше да знае всичко.

Имаше агент във вражеския лагер и агентът може би пътуваше в един от четирите пикапа през пустинята — на 15 километра под безпилотния самолет, но само на метър от Проповедника. Но нито той можеше да се свърже с агента, нито агентът с него. Радиостанцията на Опал продължаваше да е заровена под бунгалото на брега край Кисмайо. Щеше да е истинско самоубийство да вземе нещо със себе си

в Марка, с изключение на онази напълно безобидна вещ, която му бяха дали под казуарините.

Издирвача предполагаше, че има уговорена среща, на която ще стане размяната на парите срещу шведския пленник. Нямаше угризения на съвестта за онова, което беше направил, понеже смяташе, че стокхолмският юнга ще е в по-голяма опасност край онзи, когото дори собствените му хора наричаха Дявола, отколкото при Проповедника, който щеше да го запази жив и здрав за откуп.

След размяната Проповедника вероятно щеше да се върне в Марка, където бе недосегаем. Единственият шанс да бъде ликвидиран бе да бъде примамен на открито в сомалийската пустиня, където наблизко нямаше да има потенциални съпътстващи жертви.

Но ракетите бяха забранени така или иначе. Сивата лисица отново бе подчертал това предната вечер. Докато слънцето, което вече прежуряше над Сомалия, едва се показваше над Лондон, Издирвача се замисли за възможностите. Въпреки настойчивите му молби те не бяха нищо особено.

Отряд 6 на „тюлените“ се намираше в базата си край Литъл Нек, Вирджиния, и нямаше време бойците да бъдат прехвърлени на такова разстояние. Специалният отряд с кодово име „Нощни сталкери“ и хеликоптерите им с голям обseg на действие се намираха във Форт Камбъл, Кентъки. Издирвача нямаше нищо против тях, но смяташе, че хеликоптерите са много шумни. Беше воювал както в джунглата, така и в пустинята. Знаеше от личен опит, че нощем в джунглата се вдига невъобразим шум от жаби и насекоми, докато в пустинята цари плашеща тишина и обитателите ѝ имат слуха на пустинните лисици с уши като на прилепи. Боботенето на хеликоптерните винтове, носено от нощния вятър, може да се чуе от километри.

Имаше едно бойно поделение, за което бе чувал, но което никога не бе виждал нито в действие, нито в учение. Знаеше за тях по репутацията им и тяхната им специализация. Те дори не бяха американци. Имаше две американски поделения, които като че ли можеха да се сравняват с тях, но и „тюлените“, и Делта Форс се намираха на другия бряг на Атлантика.

Гласът на старшина Орд го изтръгна от мислите му:

— Полковник, изглежда, се разделят.

Издирвача се втренчи в екрана и изпита поредния пристъп на паника като удар в корема. Долу в пустинята четирите пикапа продължаваха да се движат в колона, но сега бяха на голяма дистанция един от друг. Разделяха ги поне по 350 метра.

Това бе предпазна мярка от страна на Проповедника срещу използването от американците на ракета — те нямаше да рискуват да я изстрелят, без да знаят със сигурност в коя машина е той. А той пък не знаеше, че е в безопасност заради младия етиопец зад себе си. Само че в следващия момент колите престанаха да се движат в колона, а поеха по различни маршрути.

Конвойт се намираше северно на охранявания от войска анклав на Могадишу и пътуваше на северозапад към река Шебеле. Преминаването през реката бе възможно благодарение на няколко използвани моста между Етиопия и морето. Но сега четирите пикапа се разделяха и се насочваха всеки към различен мост. Никакъв безпилотен самолет не можеше да ги проследи едновременно, защото дори максимално широкото зрително поле можеше да включи само два пикапа, като всеки от тях бе прекалено дребен, за да се види нещо полезно.

Операторът в Тампа настойчиво попита:

— Кой от всичките, сър?

Гарет Еванс влезе в офиса малко след осем. Адвокатите рядко са ранобудни, но той винаги успяваше да дойде първи на работа. Нощният пазач вече бе свикнал да се измъква от мястото си зад рецепцията, за да отключва изцяло стъклената входна врата и да пуска преговарящия — естествено, когато той не бе пренощувал на кушетката си в офиса на горния етаж.

Еванс носеше термос с кафе, който бе напълнил на тръгване от близкия хотел, където „Шонси Рейнолдс“ го бяха настанили за времетраенето на преговорите. По-късно щеше да дойде госпожа Бълстроуд и щеше да отиде до деликатесния, за да му поръча и донесе истинска топла закуска. Еванс нямаше представа, че всяка стъпка от преговорите му предано се докладва в СИС.

Пулсиращият червен индикатор точно в осем и половина му подсказа, че се обажда господин Абди. Гарет Еванс си бе забранил

веднъж завинаги да изпитва прилив на оптимизъм, защото познаваше горчивината на разочарованието. Но си позволи мисълта, че двамата със сомалийския му колега са много близко до договорената сума от пет милиона долара, която той отдавна бе упълномощен да приеме. Самият превод на парите не бе негова грижа — други щяха да се погрижат за него. И знаеше, че английска фрегата чака недалеч в извънтериториални води, за да ескортира „Малмьо“ в безопасност, когато настъпи сублимният момент.

— Да, господин Абди, Гарет Еванс е на телефона. Имате ли новини за мен? Днес сте подранили.

— Наистина имам новини, господин Гарет. И то много добри новини. Най-добрите възможни. Моят принципал е съгласен да се споразумеem на само пет милиона долара.

— Това е чудесно, приятелю — опита се да скрие възбудата си той. Това беше най-бързото освобождаване, което бе постигал. — Мисля, че мога да организирам извършването на превода да стане още днес. Надявам се, че целият екипаж е добре...

— Да, много добре. Има само... както казвате вие, англичаните?... Муха в меда, но не е много важно.

— Искате да кажете „катран“? Няма значение и „муха“ става. Колко голяма е „мухата“, господин Абди?

— Шведското момче... юнгата...

Еванс замръзна. Вдигна ръка, за да спре госпожа Бълстроуд, която приближаваше с подноса със закуска.

— За Уве Карлшон ли говорим? Какъв проблем, господин Абди?

— Ами... той няма да може да дойде, господин Гарет. Моят принципал... опасявам се... но това няма нищо общо с мен, нали разбирате?... Той получи оферта...

— Какво се е случило с господин Карлшон? — От гласа на Еванс бе изчезнала всякаква благоразположеност.

— Страхувам се, че беше продаден на Ал Шабааб в южната част на страната. Но не се безпокойте, господин Гарет. Той нали е само юнга.

Гарет Еванс затвори телефона и стисна главата си с ръце. Госпожа Бълстроуд остави закуската на бюрото му и излезе.

Агент Опал седеше между Джама и вратата. Проповедника бе от другата страна. Пикапът, който нямаше мекото окачване на ландкрузъра, подскачаше, клатеше се и се раздрусваше на всеки камък и дупка. Пътуваха така вече пет часа — приближаваше пладне и топлината бе задущаваща. Всякакви следи от климатик в колата бяха отдавна забравен спомен.

Проповедника и Джама дремеха. Ако не бе подскачането, Опал също можеше да поспи, и добре че не можа, защото щеше да пропусне онова, което се случи след малко.

Проповедника се събуди, наведе се напред, потупа шофьора по рамото и му каза нещо. Беше на урду и смисълът се изясни след секунди. След напускането на Марка бяха пътували в колона и тяхната кола бе втората от четири възможни. След потупването по рамото шофьорът престана да следва колата пред тях и пое по друг път.

Опал погледна навън и назад. Третият и четвъртият пикап направиха същото.

Отпред бе само шофьорът. Проповедника, Джама и той бяха на задната седалка. Тримата телохранители и сакадецът Юсуф бяха в каросерията.

Гледани отгоре, четирите коли изглеждаха еднакви — осемдесет процента от всички останали пикапи в Сомалия бяха същите. На всичко отгоре и четирите бяха наети от местни фирми в Марка. Опал знаеше за безпилотните самолети — на тях бе отделено голямо значение по време на обучението му за агент на Мосад — и започна да се тресе от пристъпи на повдигане.

Джама го погледна разтревожено.

— Добре ли си?

— От друсането е... — оправда се той.

Проповедника също го погледна и каза:

— Ако ще повръщаш, пътувай отзад.

Опал отвори вратата и се подаде навън. Пустинният вятър разроши косата му. Той посегна към откритата платформа на пикапа, якият пакистанец хвана ръката му и го изтегли отзад. Джама се наведе и затръшна вратата отвътре.

Опал се усмихна измъчено на тримата пакистански телохранители и едноокия Юсуф. Те подчертано не му обръщаха внимание. Той бръкна в дишдащата си и извади онова, което му бяха

дали под казуарините и което вече беше използвал веднъж. Нахлупи го на главата си.

— Кой пикап да следваме, сър? — Въпросът изискваше неотложен отговор. „Глобал Хок“ разширяваше апертурата си и изображението на пустинята се отдалечаваше, като колите се бяха разпределили по периферията на зрителното поле. Издирвача забеляза някакво раздвижване в един от пикапите и попита:

— Какво прави онзи? В кола номер две?

— Като че ли се мести отзад — отвърна старшина Орд. — Слага си нещо. Бейзболно кепе, сър. Яркочервено...

— Увеличете кола две — отсече Издирвача. — Забравете за останалите. Те са само за отвличане на вниманието. Следвайте кола номер две.

Камерата се фокусира върху пикапа, който се бе движил втори в колоната, и вариото го приближи. Петимата отзад ставаха все по-големи и по-големи. Единият носеше червено кепе. Надписът на него едва се четеше, но наблюдателите успяха да различат емблемата на Ню Йорк.

— Бог да те благослови, Опал — прошепна Издирвача.

Издирвача хвана колегата си, аташето по отбраната, когато той се връщаше от сутрешния си осемкилометров крос по провинциалните пътеки край Икънам, където живееше. Беше 8 сутринта. Аташето бе полковник с кариера в 82-ра въздушнопреносима дивизия. Въпросът на Издирвача бе къс и прост.

— Разбира се, че го познавам — отговори аташето. — Много свестен човек.

— Имате ли частния му номер?

Аташето порови в своя „Блекбери“ и продиктува номера. След секунди Издирвача беше набрал онзи, когото търсеше — британски генерал-майор — и помоли за среща.

— В моя офис, в девет часа.

— Благодаря — каза Издирвача. — Идвам.

Офисът на директора на специалните сили (ДСС) на британската армия е в Олбани Баракс на Олбани стрийт, в елегантната жилищна

част на Риджънтс Парк. Триметрова стена скрива няколко сгради от пътя, а порталът се охранява и много рядко се отваря за непознати.

Издирвача бе с цивилни дрехи и дойде с такси. Постовият провери пропуска му за посолството, в който бе вписан военният му чин, обади се по телефона и го пусна да влезе. Друг войник го отведе до главната сграда и го съпроводи до втория етаж и офиса на ДСС в задната част.

Двамата мъже бяха на горе-долу една и съща възраст, но имаше и други сходства. И двамата изглеждаха жилави и в отлична форма. Британецът бе с два чина по-високо в йерархията и бе по риза с къси ръкави — на висиящата на закачалката куртка се виждаха червените пагони на генералщабен офицер. И от двамата се излъчваше онова трудно определимо усещане за хора, които са виждали истинско сражение, и то неведнъж.

Уил Чамни бе започнал в гвардейската охрана, но впоследствие бе прехвърлен в полка на САС^[1]. Беше преминал през жестокия подборен курс и бе изслужил три години като командир на Батальон D, Взвод 16 — „свободно падащите“.

В Полка — както го наричаха за по-просто — един офицер (или „Руперт“) не може просто да избере да се върне за втори мандат, той трябва да бъде поканен. Чамни се бе върнал като батальонен командир точно навреме, за да вземе участие в освобождението на Косово и в кампанията в Сиера Леоне.

Беше в отряд на САС и заедно с другите десантници бе спасил група ирландски войници, пленени от банда забавляващи се с рязане на крайници размирници, базирани дълбоко в джунглата. „Уестсайдските момчета“, както се наричаха вечно дрогираните бунтовници, дадоха стотина жертви за по-малко от час сражение, след което потърсиха спасение в непроходимия гъсталак. При третия си мандат в базата на САС в Херефорд Чамни вече командваше полка.

По време на срещата този мъж държеше контрола над четирите официално декларирани поделения на Специалните сили: Специалната авиодесантна служба (САС), Кораби със специално назначение (КСН), Групата за поддръжка на специалните сили (ГПСС) и Полка за разузнаване и наблюдение (ПРН).

Поради изключителната гъвкавост на командированятията на офицери в Специалните сили той бе командвал, между трите си

назначения в Херефорд, Въздушно десантните сили в Обединеното кралство и Хелманд, Афганистан.

Беше чувал за Издирвача, знаеше, че е в града, и знаеше защо е в града. Макар да се извършваше под командването на ОПТО, унищожаването на Проповедника отдавна бе станало съвместна операция — този човек бе провокирал четири убийства на британска земя.

— Какво мога да направя за вас? — попита той след ръкостисканията и обичайните поздрави.

Издирвача обясни подробно. Искаше услуга, а в случая допускът до поверителна информация не беше проблем. Генерал Чамни го изслуша, без да го прекъсва. Но когато заговори, въпросите му бяха по същество.

— С колко време разполагате?

— Предполагам до изгрев-слънце утре, а между нас и Сомалия има три часови пояса разлика. Сега там е малко след пладне. Или ще го ликвидираме тази нощ, или ще го изпуснем пак и този път може би завинаги.

— Следите ли го с безпилотен самолет?

— Над него непрекъснато кръжи „Глобал Хок“. Предполагам, че той ще спре, за да пренощуват. Там тъмнината продължава дванайсет часа — от шест до шест.

— И не можете да използвате ракета?

— В никакъв случай. В антуража му, непосредствено до него, има израелски агент. Той трябва да бъде изведен жив и здрав. Ако го похарчим, Мосад ще се... разсърди. Използвам възможно най-меката дума.

— Не съм изненадан. А тях никой не иска да ги сърди. Така... какво искате от нас?

— Насочвачи^[2].

Генерал Чамни бавно повдигна вежда.

— ХАЛО?^[3]

— Смятам, че това е единственото, което може да свърши работа. Имате ли някакви насочвачи в този район?

Може би най-малко известните бойци на британските въоръжени сили. Насочвачите са и най-малобройното поделение със само 36-има дипломирани специалисти. Те излизат главно от Парашутния полк,

където вече са максимално тренирани, след което се подлагат на жестоки натоварвания.

Структурирани са в шест отряда по шестима. Дори с групата за логистична поддръжка не наброяват и шейсет души и никой никога не ги вижда. Извършват оперативни действия, отдалечени на много километри от основните конвенционални сили — през 2003 година в Ирак те се намираха на 100 километра пред челните американски подразделения.

По земя използват изчистени от излишните неща конструктивно подсилени ландроувъри в маскировъчен пустинно розов цвят, известни като „гащичките“. Една бойна единица се състои от две „гащички“ с по трима в машина. Основната им специалност е скачане с парашут от голяма височина със забавено отваряне, известно като ХАЛО.

Но могат да влязат в зоната на военни действия и с друга техника, известна като ХАХО^[4], при която парашутите се разтварят веднага след отделяне от самолета, което позволява на бойците да планират на километри навътре над вражеска територия — тихи, невидими, кацащи като врабчета.

Генерал Чамни се обърна към компютъра си, написа нещо, спря и огледа екрана.

— По една щастлива случайност разполагаме с отряд в Тумрайт. Курс за опознаване на пустинята.

Издирвача знаеше за Тумрайт — ВВБ в Оман. Беше обслужващо летище по време на първото нахлуване в Ирак през 1990–1991. Пресметна наум. С „С-130 Херкулес“ — предпочитания от Специалните сили транспортен самолет — това означаваше около четири часа полет до Джибути, където имаше огромна американска база.

— Кой трябва да ви разреши да ги дадете под наем на Чичо Сам?

— От високо място — каза генералът, — от много, много високо място. За мен е най-добре да го направи министър-председателят. Кажете ли да действаме, значи ще действаме. Всички останали просто ще подхвърлят топката все по-нагоре.

— И кой може най-добре да убеди министър-председателя?

— Вашият президент — отговори генералът.

— И ако го направи?

— Ами тогава заповедта започва движение надолу по веригата: до министъра на отбраната, до началник-щаба на отбраната, до началника на генералния щаб, до началника на оперативното управление, после до моя милост. И аз правя нужното.

— Това може да отнеме цял ден. Не разполагам с цял ден.

Генералът помисли, после каза:

— Вижте, момчетата така или иначе трябва да се прибират. През Бахрейн и Кипър. Мога да ги отклоня през Джибути за Кипър. — Погледна си часовника. — Сега в Сомалия е около един следобед. Ако излетят след два часа, могат да кацнат в Джибути по залез. Можете ли да организирате да ги посрещнат и самолетът да презареди там?

— Абсолютно.

— За ваша сметка?

— Заведението черпи.

— Можете ли да ги инструктирате на място? Снимки и диаграми?

— Ще го направя лично. В Норхолт имам на разположение един „Груман“.

Генерал Чамни се засмя:

— Това е начинът да се лети. — И двамата бяха прекарвали часове в търкане на твърдите като камък седалки в задната част на подхвърляни в небето транспортни самолети.

Издирвача стана.

— Трябва да тръгвам. Имам да направя маса обаждания по телефона.

— Ще отклоня херкулеса — каза генералът. — И няма да мърдам оттук. Успех.

След половин час Издирвача беше в посолството. Изтича в офиса си и прегледа на екрана записа от Тампа. Пикапът с Проповедника продължаваше да подскача по неравната повърхност на охренокафявата пустиня. Петимата мъже продължаваха да седят отзад, единият все така нахлупил аленочервено кепе.

Издирвача си погледна часовника. Единайсет в Лондон, два следобед в Сомалия, но само шест сутринта във Вашингтон. По дяволите сънят на Сивата лисица. Набра номера му. На седмото позвъняване се разнесе сънен глас.

— Какво каза, че искаш? — извика Сивата лисица, след като изслуша сводката за случилото се в Лондон сутринта.

— Моля те, помоли президента да помоли британския министър-председател за тази малка услуга. И организирай базата ни в Джибути да сътрудничи в максимално възможна степен.

— Ще трябва да вдигна адмирала — каза Сивата лисица. Говореше за командващия КССО.

— Той е моряк. Бил е вдиган от сън по всяко време. Скоро при вас ще е седем. А Главнокомандващият става рано, за да поддържа формата си. Ще приеме обаждането. Просто го помолете да говори със своя приятел в Лондон и да поиска услугата. За какво друго са приятелите?

Издирвача имаше да прави още обаждания. Нареди на пилота на самолета „Груман“ в Нортхолт да изготви полетен план до Джибути. Поиска след половин час да го чака кола от гаража на посолството, която да го откара до летището.

Последното му обаждане беше до Тампа. Макар да не бе специалист по електроника, знаеше какво иска и че то може да се направи. Искаше връзка от кабината на грумана с бункера, откъдето насочваха безпилотния самолет над сомалийската пустиня. Нямаше начин да получава картина, но държеше да е непрекъснато в течение за маршрута на пикапа през пустинята и най-вече къде ще спре.

В комуникационния център в Джибути искаше пряка връзка със звук и картина от бункера в Тампа. И искаше пълно съдействие от страна на Джибути с него и с пристигащите британски десантници.

Благодарение на влиянието на КССО сред всички подразделения на американската армия получи всичко.

Президентът на Съединените щати прие обаждането от командващия на КССО, след като взе душ след сутрешната си фитнес тренировка.

— Защо са ни необходими? — беше първият му въпрос, след като изслуша искането.

— Обектът е обозначеният от вас през пролетта, сър. Тогава просто бе известен като Проповедника. Той е вдъхновител на осем убийства на наша почва, плюс избиването на персонала на ЦРУ в

автобуса. Вече знаем кой е и къде се намира. Но има вероятност на сутринта да се скрие.

— Помня го, адмирале. Но „сутринта“ е почти след двайсет и четири часа. Нима не можем да изпратим там наши хора навреме?

— В Сомалия не е изгрев-слънце, господин президент. В момента там е почти залез. Британският екип просто е бил на тренировъчна мисия наблизо.

— И не можем да използваме ракета?

— В антуража му има агент от приятелска служба.

— Значи става... как беше... „Поверително и лично“^[5]?

— Единственият начин, сър. Така казва нашият човек на терен.

Президентът се поколеба. Беше политик и знаеше, че услуги на това ниво и като тази винаги се връщат.

— Добре — каза той. — Ще му се обадя.

Британският министър-председател беше в офиса си на Даунинг стрийт. За него беше един следобед. Той имаше навика да обядва с лека салата, преди да пресече Парламент Скуеър и да влезе в Камарата на общините. След това щеше да е недостъпен. Личният му секретар прие обаждането от централата на Даунинг стрийт, сложи ръка на слушалката и съобщи:

— Американският президент.

Двамата мъже се познаваха добре и на лично ниво, което не беше жизненоважно, но може да е крайно полезно. И двамата имаха стилни съпруги и млади семейства. Последва обичайната размяна на поздравии запитвания за близки и роднини. Невидими оператори в Лондон и Вашингтон записваха всяка дума.

— Дейвид, имам молба към теб.

— Казвай направо.

Президентът на Съединените щати го направи с пет изречения. Молбата беше определено странна и изненада колегата му. Обаждането бе на високоговорител, затова секретарят на кабинета, старшият професионален държавен служител в страната, погледна неодобрително своя началник. Бюрократите мразят изненадите. Случаят предполагаше последици, които следваше да се обмислят добре. Хвърлянето на насочвачи в чужда страна можеше да се разглежда като акт на война. От друга страна, кой управляваше в

пустошта на Сомалия? Никой, който си заслужава да бъде споменаван. Той вдигна предупредително пръст.

— Ще трябва да проверя с моите хора — каза министър-председателят. — Ще ти се обадя до двацет минути. Честна скаутска.

— Това може да е много опасно, сър — подчерта секретарят на кабинета. Имаше предвид опасно не за замесените хора, а с оглед последствията на международно ниво.

— Свържете ме първо с началник-щаба по отбраната и след това с шефа на Шестицата.

Първи се обади професионалният военен.

— Да, знам за проблема и знам за искането — потвърди той. — Уил Чамни ме предупреди още преди час.

Предполагаше, че премиерът не може да не знае как се казва директорът на специалните сили.

— Е, можем ли да го направим?

— Естествено, че можем. Стига да ни инструктират максимално подробно, преди момчетата да влязат. Това, разбира се, е задача на „братовчедите“. Но ако те наистина имат безпилотен самолет отгоре, смятам, че би трябвало да виждат обекта кристално ясно.

— Къде са сега насочвачите?

— В Йемен. На два часа полет от американската база в Джибути. Ще кацнат там и ще презаредят. Тогава ще бъдат подробно инструктирани. Ако младият им командир е удовлетворен, ще се обади на Уил в Олбани Баракс и ще поиска зелена светлина. А тя може да дойде само от вас, сър.

— Това ще реша през следващия час. Говоря за политическото решение, разбира се. Техническото го оставям на вас, професионалистите. Имам още две обаждания, след това пак ще се чуем.

Следващият събеседник бе от ТРС, МИ6 или просто Шестицата, но не директорът, а Ейдриън Хърбърт.

— Шефът е извън страната, господин премиер. Но аз отговарям за този случай заедно с нашите приятели вече от половин година.

— Знаете ли какво искат американците? Да наемат отряд от нашите насочвачи.

— Да — потвърди Хърбърт. — Знам отлично.

— Откъде?

— Ние... слушаме и чуваме доста неща, сър.

— И знаете, предполагам, че американците не могат да използват ракетата, защото в антуража на мръсника имало западен агент?

— Да.

— От нашите ли е?

— Не.

— Нещо друго, което трябва да знам?

— Към залез-слънце там вероятно ще бъде докаран шведски моряк, заложник, който също ще се намира в непосредствена близост до мишената.

— И откъде знаете това, по дяволите?

— Това ни е работата, господин премиер — отговори Хърбърт. Но си напомни да предложи изплащането на солиден бонус на госпожа Бълстроуд.

— Може ли да стане? Извеждането на двама души? И ликвидирането на мишената?

— Това е въпрос към военните. Ние оставяме тези неща на тях.

Британският премиер имаше добър нюх за изгодните решения. Ако британските насочвачи можеха да измъкнат шведски моряк, шведите, естествено, щяха да са много благодарни. Толкова благодарни, че информацията да стигне до ушите на крал Карл Густав, който на свой ред можеше да спомене това-онова на кралица Елизабет. А това нямаше как да навреди... точно обратното.

— Давам зелена светлина, при условие че военните сметнат операцията за изпълнима — съобщи той на началник-щаба на отбраната десет минути по-късно.

После се обади в Овалния кабинет и каза на президента:

— Имате ги. Ако военните преценят, че е изпълнимо, насочвачите са ваши.

— Благодаря, няма да го забравя — обеща човекът в Белия дом.

Докато в Лондон и Вашингтон се водеха оживени разговори, двумоторният турбовитлов „Груман“ навлезе в египетското въздушно пространство. Трябваше да прелети над Египет и Судан и да заходи към Джибути.

На 10000 метра височина небето все още беше синьо, но слънцето представляваше оранжево кълбо, увиснало над западния хоризонт. Долу в Сомалия сигурно вече залязваше. В слушалките на Издирвача се разнесе глас от Тампа:

— Спряха, полковник. Пикапът спря в малка махала на километри от други населени места, по линията между брега и египетската граница. Това са десетина-двайсет скупчени къщи от непечени тухли, няколко ниски дървета и кошара за кози. Не открихме име за него.

— Сигурно ли е, че няма да продължат?

— Така изглежда. Слязоха и започнаха да се протягат. Увеличавам ги с вариото... Виждам един от групата да разговаря с двама селяни. Виждам и онзи с червеното кепе. Сваля го... Момент... от север се задават още два пикапа. Слънцето вече залязва.

— Свалете джипиес координатите на селото. Преди да превключите на инфрачервена, направете ми серия снимки с различно увеличение на последната дневна светлина от възможно най-много ъгли. След това ми ги препратете през комцентъра на базата в Джибути.

— Разбрано, сър.

Помощник-пилотът дойде от пилотската кабина.

— Полковник, обадиха ни се от контролната кула в Джибути. Току-що там е кацнал от Оман британски „С-130 Херкулес“, обозначен като самолет на Кралските военновъздушни сили.

— Предайте на Джибути да се погрижат за тях и да презаредят самолета. И да съобщят на британците, че скоро ще съм при тях. Между другото, кога се очаква да кацнем?

— Току-що прелетяхме над Кайро, сър. Деветдесет минути до периметъра на летището.

Слънцето залезе. След минути Южен Судан, Източна Етиопия и цяла Сомалия щяха да потънат в мрака на нощта.

[1] Специална авиодесантна служба (в ориг. Special Air Service).
— Б.пр. ↑

[2] В ориг. Pathfinders — команда за насочване на въздушен десант. — Б.пр. ↑

[3] В ориг. HALO (High Altitude Low Opening) — скок със забавено отваряне на парашута. — Б.пр. ↑

[4] В ориг. HANO (High Altitude High opening) — скок с незабавно отваряне на парашута. — Б.пр. ↑

[5] Алюзия със заглавието на филма (1996) с Робърт Редфорд и Мишел Пфайфър. — Б.пр. ↑

15.

Пустинята може да е гореща като пещ през деня, но нощем човек може да измръзне в нея. Джибути обаче се намира на брега на топлия Аденски залив и там температурните разлики са по-умерени. Издирвача беше посрещнат на стълбата за слизване от спрелия „Груман“ от полковник от американските военновъздушни сили, изпратен от командира на базата да го посрещне. Военният бе с лека маскировъчна униформа за тропически условия и Издирвача се изненада от топлата нощ, докато го следваше до отделените за него две стаи в оперативното крило.

Командирът на базата знаеше от щаба на ВВС в Щатите, само че става дума за „черна“ операция на КССО и че от него се очаква да предложи съдействие по всички линии на полковника от ОПТО, който се нарича Джейми Джексън. Издирвача бе избрал това име, защото за него разполагаше с всички нужни документи.

Минаха покрай британския самолет на КВВС „С-130 Херкулес“. Той имаше стандартните опознавателни знаци на опашката, но нищо друго. Издирвача знаеше, че е на 47-а ескадрила на авиокрилото на Специалните сили. В кабината за екипажа светеше, защото пилотите бяха решили да останат на борда и да си приготвят истински чай, вместо да се изтезават с американската му версия.

Минаха под крилото покрай хангар, пълен с наземни екипи, и влязоха в сградата на оперативния център. Част от „съдействието по всички линии“ включваше посрещането на шестимата мърляво изглеждащи британски парашутисти, които вече бяха слезли и разглеждаха подредените на стената снимки.

Американски старшина с петлици, показващи, че е специалист по комуникациите, се обърна с облекчение и отдаде чест. Издирвача отвърна със същото.

Първото, което Издирвача забеляза по отношение на шестимата британци, бе, че са с пустинни маскировъчни униформи, но без пагони и петлици. Лицата и ръцете им бяха силно загорели от слънцето,

брадите им бяха наболи, а косата — рошава. С изключение на един, който беше плешив като билиардна топка.

Издирвача знаеше, че един от тях е младши офицер и командир на отряда. Реши, че с хора като тях празните приказки са излишни.

— Господа, аз съм полковник Джейми Джексън от американската морска пехота. Вашето правителство в лицето на вашия министър-председател бе достатъчно любезно да ми позволи да ви наема за тази нощ заедно с услугите, които предлагате. Кой от вас е командирът?

Ако смяташе, че споменаването на министър-председателя ще ги накара едва ли не да коленичат, явно бе сбъркал. Един от шестимата пристъпи напред. Когато заговори, Издирвача разпозна онзи акцент, който се придобива след години престой в частен интернат, който англичаните с таланта им да казват обратното, наричаха „обществено училище“.

— Аз, полковник. Казвам се Дейвид и съм капитан. Ние никога не използваме фамилни имена или чинове, нито пък отдаваме чест. С изключение на кралицата, разбира се.

Издирвача знаеше, че няма шанс да бъде възприет като белокосата кралица, затова просто каза:

— Окей, да бъде така, ако това ще ви помогне да свършите онова, което се иска от вас тази нощ. Аз пък съм Джейми. Ще ме представиш ли, Дейвид?

Сред останалите петима имаше двама сержанти, двама ефрейтори и редник, макар чинът на насочвачите да не се споменаваше никога. Всеки имаше специалност. Пийт беше сержант и медик, но уменията му се простираха далеч отвъд оказването на спешна помощ. Бери бе другият сержант — експерт по всякакъв вид оръжия. Изглеждаше като плод на любовен съюз между носорог и танк — тялото му бе просто огромно и видимо кораво. Ефрейторите бяха Дай, уелски магьосник, отговарящ за комуникациите и всевъзможните устройства, които щяха да позволят на насочвачите да поддържат връзка с Джибути и Тампа, след като се озоват на земята, както и за техниката за приемане на видеосигнал от безпилотния самолет, която щеше да им позволи да виждат отгоре какво става около тях. Плешивият се казваше, разбира се, Къдравия, и бе гениален автомеханик.

Най-младшият — по възраст и звание — беше редник Тим, който бе започнал в групата за логистика и бе обучен да работи с всякакви експлозиви, включително и като сапъор.

Издирвача се обърна към американския главен сержант и каза:

— Разкажи.

И показва видеостената.

Огромният екран показваше в реално време какво вижда операторът на безпилотния самолет във ВВБ „Макдил“ край Тампа. Сержантът подаде на Издирвача слушалка със свързан към нея микрофон.

— Тук полковник Джексън от базата в Джибути — каза Издирвача. — Чувате ли ме, Тампа?

По време на полета бе поддържал непрекъсната аудиовръзка с Тампа и бе разговарял с главен сержант Орд. Но там сега бе застъпила нова смяна. Гласът в слушалката бе женски, с плътен южняшки акцент.

— Тук Тампа, сър. На щурвала специалист Джейн Олбрайт.

— Какви са новините. Джейн?

— Малко преди залез интересуваният ни пикап пристигна в малко населено място в средата на нищото. Преброихме слезлите: петима от откритата задна платформа, включително един с червено бейзболно кепе. И трима от кабината... Водачът им бе приветстван от нещо като старейшина на селото, след това преминахме на инфрачервено приемане и човешките фигури се превърнаха в термопетна... Но малко преди това, на последните остатъци от дневна светлина, видяхме пристигането от северно направление на още два пикапа с открити платформи. От тях слезоха осем души, като единия бе влачен от други двама. Затворникът като че ли е рус. След това настъпи мрак и един от дошлите от юг се присъедини към групата от север. Блондинът остана при групата от север... Според термосигнатурите те се настаниха в две от жилищата от двете страни на къщата в центъра, където паркираха трите пикапа. Двигателите изстинаха и сега всичко там е потънало в тъмнина. Не сме забелязали излизане на хора от нито една къща. Единствените термосигнатури идват от кошарата за кози встрани от площада и няколко по-малки, за които смятаме, че са от кучета.

Издирвача й благодари и се приближи до видеостената. Сега на нея нов „Глобал Хок“ показваше селото в реално време. Този RQ-4

можеше да остане във въздуха 34 часа, което бе предостатъчно, а радарът със синтезирана апертура и електрооптичната инфрачервена камера му позволяваха да вижда всичко движещо се долу.

Издирвача разглежда няколко минути червените петна на кучетата, тичащи между тъмните квадрати на къщите, после попита:

— Имате ли нещо срещу кучета, Дейвид?

— Застрелваме ги.

— Прекалено е шумно.

— Винаги улучваме.

— Едно изквичаване и останалите ще се разбягат с лай.

Издирвача се обърна към главния сержант.

— Изпратете някой до медицинския център. Да поиска най-мощния и най-бързодействащ анестетик, с който разполагат, но да става за ядене. А от интендантството да донесе няколко пакета сурово говеждо.

Сержантът вдигна телефонната слушалка. Насочвачите се заспоглеждаха. Издирвача се прехвърли на снимките — последните направени на дневна светлина.

Махалата бе толкова посипана с пустинен пясък, че къщите със същия цвят бяха практически невидими. Имаше няколко ниски дървета, а в средата на площада бе източникът на живот — кладенецът.

Сенките бяха дълги и черни, хвърлени от запад на изток от залязващото слънце. Трите пикапа все още се виждаха ясно, паркирани един до друг близо до кладенеца. Около тях имаше човешки фигури, но не всичките шестнайсет. Някои може би вече бяха влезели вътре. Осемте снимки, направени от различни ъгли, разказваха една и съща история. Най-полезното от тях бе да се разгледа какво има в посоката, от която щеше да бъде извършената атаката — юг.

Къщата, в която бе влязла групата от Марка, беше от южната страна и се виждаше подобие на уличка, водеща към пустинята. Издирвача огледа едромащабната карта, окачена на стената до снимките. Някой услужливо бе маркирал с червено кръстче мястото в пустинята, над което щяха да скочат. Повика шестимата насочвачи и прекара следващите трийсет минути в разяснения и анализ. Разбира се, те бяха видели повечето неща още преди той да пристигне.

Но той пък разбираше, че се налага да вместят в три часа анализа на подробности, който би могъл да отнеме дни. Погледна си

часовника. Беше девет вечерта. Излитането не можеше да бъде отлагано за след полунощ.

— Предлагам да скочим с разчет да се приземим на пет километра от мишената и да изминем останалото разстояние пеша.

Капитанът повдигна вежда.

— „Ние“, Джейми?

— Именно. Не съм прелетял цялото това разстояние само за да ви инструктирам. Командването си е ваше, но аз ще скоча с вас.

— Обикновено не скачаме с пасажери. Освен, разбира се, ако пасажерът е в тандем... вързан с колан за Бари.

Издирвача погледна гиганта, който се извисяваше една глава над него. Не му допадаше идеята да прелети осем километра вкочаняващ мрак, пристегнат към тази човешка грамада.

— Дейвид, аз не съм пасажер. Аз съм американски морски пехотинец със специализация разузнаване. Сражавал съм се в Ирак и Афганистан. Гмуркал съм се с леководолазен апарат надълбоко и съм скачал със забавено отваряне на парашута. Не ме интересува субординацията, но ще скоча с отделен парашут. Ясен ли съм?

— Напълно.

— От каква височина искате да скочим?

— Седем и половина километра.

Имаше логика. На тази височина четиримоторният турбовитлов самолет почти нямаше да се чува от земята, а за напрегнато вслушващия се щеше да звучи като преминаващ лайнер. На два пъти по-малка височина шумът вече щеше да е обезпокоителен. Издирвача беше скачал от височина 4,5 километра и разликата бе съществена. От по-ниско нямаш нужда от термооблекло и кислородна бутилка, но от 7,5 километра тази екипировка е жизненонеобходима.

— Добре — каза само той.

Дейвид помоли най-младия, Тим, да донесе от херкулеса нужните аксесоари за допълнителния комплект. Насочвачите винаги носеха резерви, а понеже се връщаха след двуседмичен престой в Оман, товарното отделение на самолета бе пълно с неща, които иначе биха могли да останат на земята.

След няколко минути Тим се върна, придружаван от трима души в армейска бойна униформа, единият от които носеше резервен VT80 — френския парашут, който насочвачите държаха да използват.

Подобно на британските специални сили те имаха привилегията да подбират екипировката си от най-добрите световни образци.

По същата причина, освен френския парашут бяха избрали американската карабина М4, белгийския пистолет „Браунинг“ с пълнител с 13 патрона и британския боен нож, предпочитан от специалните сили — прословутия „Кей бар“.

Дай, радистът, щеше да борава с американската PRC 152 „таксат“ (тактическа сателитна) ръчна радиостанция и британския оптичен сензор за поточно видео „Файърсторм“.

Два часа до излитане. Седем души в залата внимателно се обличаха, парче по парче, с елементи на екипировката, които в крайна сметка щяха да ги доведат до състояние подобно на средновековните рицари — неспособност да помръднат без чужда помощ.

Намериха за Издирвача ботуши за скачане. За щастие всичко му бе по мярка. След това дойде ред на раницата „Берген“, в която имаше очила за нощно виждане, вода, муниции, леко огнестрелно оръжие и някои други неща.

В цялата подготовка им помагаша — най-много на Издирвача, разбира се — трима нови, които се наричаха ЕП („експедитори на парашутисти“). Подобно на някогашните оръженосци, те щяха да придружат насочвачите до самия край на товарната рампа, вързани за безопасителните въжета в случай на неволно подхлъзване, и щяха да проследят скачането им в празното пространство.

Опитаха пробно пристягането на парашутите VT80 и бергените — съответно на гърба и на гърдите — и затегнаха ремъците до болка. След това карабините с дулата надолу, ръкавиците, кислородните бутилки и каските. Издирвача с изненада забеляза колко подобна на мотоциклетна е каската му на насочвач, с изключение на това, че под тази се клатеше черна гумена кислородна маска и очилата, които повече приличаха на очила за леководолази. След това пак се съблякоха.

Беше десет и половина. Излитането не можеше да бъде след полунощ, защото имаха да прелетят осемстотин километра между Джибути и малката точка в пустинята, където трябваше да атакуват. Два часа полетно време, бе пресметнал Издирвача, и два часа марш на скок до мишената. Така щяха да влязат в селото към четири сутринта и

да хванат враговете си, когато те спяха най-дълбоко и имаха най-забавени реакции. Беше време за последен инструктаж.

— Този човек е мишената — каза Издирвача и им даде да разгледат една снимка с размер на пощенска картичка. Те внимателно огледаха лицето и го запаметиха: съзнаваха, че след шест часа може да го видят през очилата за нощно виждане във воняща сомалийска колиба. Лицето на картичката всъщност бе на Тони Суарес, който в този момент най-вероятно се наслаждаваше на калифорнийското слънце на единайсет часови пояса отгук. Но по-добра от тази снимка просто нямаше откъде да се вземе.

— Това е много високопоставена мишена от Ал Кайда, закоравял убиец, изпитващ страстна омраза към двете ни страни.

След това премина към снимките на стената.

— Пристигнал е от Марка на юг, където е територия на Ал Шабааб, с пикап... с ето този пикап. С него са дошли още седем души, сред тях водач, който впоследствие се е присъединил към своята група, за която ще стане дума след малко. Това прави седем души в групата с нашата мишена. Но един от тях няма да се сражава. Сред хората на мишената има чужд агент, работещ за нас. Той изглежда ето така...

Издирвача извади нова снимка, по-голяма, увеличение на лицето на Опал в укреплението на Марка, запечатано в мига, когато бе обърнал лице нагоре, към небето и камерата на безпилотния самолет. Носеше червеното бейзболно кепе.

— Да се надяваме, че ще чуе стрелбата и ще се свре зад някакво прикритие, но най-вече да се надяваме, че ще има съобразителността да си нахлупи червеното кепе, което виждате. Той няма да се бие с нас. Това оставя шестима. При никакви обстоятелства не стреляйте по него. Както казах, остават шестима и те ще се сражават.

Насочвачите се вгледаха в лицето на чернокожия етиопец и го запомниха.

— А другата група, началник? — попита Къдравия, чиято отговорност бяха моторните превозни средства.

— Така... Сега и за нея. Безпилотният самолет наблюдаваше нашата мишена и неговия отряд, които се намират в тази къща... на южната страна на селския площад. От другата страна на площада с групата, с която са дошли да се срещнат. Това са пирати от Севера.

Всичките са от клана сакад. Довели са заложник и това е млад шведски юнга. Говоря за ето този...

Извади последната снимка. Беше му я дал Ейдриън Хърбърт, който на свой ред я бе получил от госпожа Бълстроуд. Тя бе взета от заявлението на младежа за зачисляване като юнга, предадено от баща му Хари Андершон. Изображението показваше симпатично русо момче с униформа на компанията, гледащо невинно в камерата.

— И какво прави той там? — попита Дейвид.

— Той е стръвта, с която примамихме мишената на това място. Нашият обект иска да купи момчето и за целта е донесъл един милион долара. Размяната може вече да е извършена, в който случай момчето може вече да е в къщата на мишената, а милионът — от другата страна на площада. Но е възможно извършването на сделката да е отложено за сутринта, преди заминаване. Кое то и от двете да е, дръжте си очите отворени за руса глава и не стреляйте по нея.

— За какво ѝ е на мишената шведски юнга? — попита гигантът Бари.

Издирвача обмисли отговора си внимателно. Не беше нужно да лъже, просто трябваше да се съобразява за съобщаване на информация само на лицата, до които тя се отнася.

— На сакадите от север, които са го пленили по море преди няколко седмици, е казано, че нашият обект възнамерява да отсече главата му пред видеокамера. Спектакъл, предназначен за „забавление“ на Запада.

Възцари се мъртва тишина.

— Тези пирати... те също ли ще се сражават? — попита Дейвид, капитанът.

— Абсолютно. Но според мен, когато ги събудят изстрелите, те ще са под въздействието на така наречения „хат“. Знаем, че ги прави замаяни или ожесточени... Ако изстреляме дълъг откос през прозорците, най-естественото за тях ще е да предположат не че са пристигнали някакви парашутисти, а че са нападнати от бизнеспартньорите им, които или се опитват да им отмъкнат момчето, без да плащат нищо, или искат да си вземат милиона обратно. Искане ми се да ги видя да нападат къщата от другата страна на площада.

— Колко души са, началник? За пиратите питам?

— По залез-слънце са преброени осем души да слизат от двата пикапа.

— Значи общо четиринайсет вражески цели?

— Да. Искам половината от тях мъртви, преди да са се изправили на крака. И нека подчертая: никакви затворници.

Шестимата британци се събраха около снимките и картите. Проведоха шепнешком бърза оперативка. Издирвача чу фрази като „кумулятивен заряд“ и „фраг“. Знаеше достатъчно, за да се досети, че първото се отнася до взривно устройство, способно да взриви ключалката на здрава врата, а второто — до т.нар. „осколочна граната“. Няколко пръста почукаха по различни точки на увеличената дневна снимка на селото. След десетина минути оперативката приключи и младият капитан се приближи усмихнат и заяви:

— Ще стане. Да се стягаме за път.

Издирвача схвана, че шестимата току-що са дали съгласието за провеждане на операцията, което бе поставено като решаващо условие от страна на британския премиер за извършване на исканата от американския президент услуга.

— Чудесно — каза той, защото това бе единственото, което можа да измисли.

Излязоха навън. Въздухът все още бе задушаващо топъл.

По време на инструктажа тримата експедитори бяха свършили голяма работа. Светлината през отворената врата осветяваше седем подредени в редица комплекта. Това определяше реда, в който бойците щяха да влязат в търбуха на херкулеса и обратния ред на скачането им от височина 7,5 километра.

Подпомагани от експедиторите, всички започнаха да нахлузват екипировката. Старшият експедитор, ветеран сержант, известен само като Джона, обърна на Издирвача специално внимание.

Издирвача бе пристигнал с тропическата униформа на американски полковник от морската пехота, която бе облякъл по време на полета с „Груман“-а, но сега му казаха да облече резервния комбинезон за скокове с пустинен маскировъчен цвят, каквито другите вече бяха облекли. След това дойде и тежестта под формата на различните елементи на екипировката.

Джона му помогна да нагласи 30-килограмовия парашут на гърба си и започна да прекарва многото брезентови ремъци, които го

фиксираха. Когато ги подреди, започна да ги затяга, докато Издирвача не помисли, че ще го смачкат. Два от ремъците обхващаха отвътре бедрата му в областта на слабините.

— Пазете си топките по-далече от тези двата, сър — каза Джона. — Скок със семейните „брилянти“ между тях може да ви стъжни живота, когато парашутът се разтвори.

— Определено ще внимавам — каза Издирвача и пипна, за да се увери, че между ремъците в слабините му няма нищо „съществено“.

После дойде ред на раницата „Берген“, която се слагаше на гърдите. Четирийсетте й килограма го накараха да се прегърби. И нейните презрамки бяха стегнати до задушаване. Но още от парашутната школа на морската пехота Издирвача знаеше, че всичко това е важно.

Понеже раницата беше отпред, парашутистът трябваше да пада с гърдите надолу. Следователно, когато се отвореше, парашутът щеше да е над него. Скок с гърба надолу означаваше пропадане в отварящия се парашут, който щеше да го обгърне като плащаница в последния скок на живота му.

Теглото на бергена се дължеше основно на запаса от храна, вода и муниции — най-вече резервни пълнители за карабината и гранати. Но там бяха още личното му леко оръжие и очилата за нощно виждане. Беше немислимо да ги носи, докато пада — въздушното течение щеше да ги откъсне от лицето му.

Джона свърза кислородния резервоар и маркучите, които щяха да осигурят подаването на газа в маската на лицето му.

Накрая му дадоха каската и плътно прилепващия визьор, който щеше да защитава очите му от въздушния поток със скорост от 240 км/час, докато падаше. След това му помогнаха да свали раницата до момента на скока.

Седмината мъже се бяха превърнали в извънземни същества, излезли от студията за специални ефекти. Не можеха да ходят нормално, а крачеха като рибари в река, с широко разкрасени крака, бавно и предпазливо. По знак от Дейвид те се отправиха по бетонната настилка към зейналия товарен люк отзад на херкулеса, който чакаше с разтворена врата и спусната рампа.

Капитанът бе определил реда на скачане. Първи щеше да е гигантът Бари, просто защото той бе най-опитен от всички. След това

беше Издирвача и веднага след него капитанът. От четиримата оставащи последен бе другият сержант. Къдравия, също ветеран, защото той не обичаше да има хора зад гърба си.

Един по един седмината парашутисти, подпомагани от тримата ЕП, се качиха мъчително по рампата и влязоха в корпуса на С-130. До полунощ оставаха двайсет минути.

Седнаха в редица на тапицираните с червен брезент седалки от едната страна на отсека, докато ЕП-тата продължаваха да провеждат различни тестове. Джона се грижеше лично за капитана и Издирвача.

Вътре беше почти съвсем тъмно — единствената светлина бе отразената от високо разположените над хангара прожектори. Издирвача знаеше, че когато капакът на люка се вдигне, ще останат в пълен мрак. Забеляза сандъците с останалата екипировка на отряда, които бяха пристегнати за остатъка от пътуването им до дома, както и двамата души до стената, разделяща товарния отсек от пилотската кабина. Това бяха двамата сгъвачи на парашути, които неизменно съпровождаха парашутистите, където и да отидеха те, със задачата да опаковат и разопаковат парашутите им. Издирвача се надяваше човекът, който бе сгънал парашута, да си разбира от работата и да я е свършил добросъвестно. Парашутистите имаха една стара поговорка: „Никога не се карай със сгъвача“.

Джона се наведе и провери дали двете въжета от червен памук са на мястото си. После свърза кислородната маска към въздухопровода и кимна. Издирвача се увери, че маската му прилепва добре, и пое дълбоко въздух.

Не беше въздух, а почти чист кислород. Щяха да го дишат по време на цялото изкачване до зададената височина, за да изчистят остатъците от азот в кръвта си. Това предотвратяваше кесонната болест, докато летяха надолу през зоните на променящо се налягане. Джона изключи кислорода и премина на капитана, за да направи същата проверка.

Отвън се разнесе пронизителен висок звук от четирите двигателя „Алисън“, които се завъртяха на стартер и с изкашляне се събудиха за живот. Джона направи крачка напред и закопча обезопасителния ремък през коленете на Издирвача. Последното, което направи за него, бе да включи подаването на кислород в маската му.

Свистенето на двигателите премина в грохот, а задната рампа започна да се вдига, за да скрие светлините на базата в Джибути и да се затвори с плътен звук от задействането на въздушната ключалка.

В корпуса се възцари пълна тъмнина. Джона и другите двама ЕП вече бяха заели местата си с гръб към стената. Херкулесът започна да рулира.

Седналите се облегнаха на парашутите, обгърнаха с ръце 40-килограмовите бергени в скутовете си и потънаха в кошмара на оглушителния шум, към който се добави стенанието на хидравликата, докато екипажът проверяваше задкрилките, и писъкът на горивните дюзи.

Не можеха да видят нищо, но почувстваха завиването на четиримоторната грамада към основната писта, след което машината поспря за момент, сякаш приклепна и скочи напред.

Въпреки измамните си габарити херкулесът ускори бързо, вдигна нос и се отлепи от пистата след само четиристотин метра. После започна стръмно да набира височина.

Дори най-лишеният от всякакви удобства пътнически самолет не може да се сравнява със задната част на С-130. Тук няма никаква звукоизолация, няма отопление, няма изравняване на налягането и определено няма стюардеси с колички. Издирвача знаеше, че до края няма да стане по-тихо — но пък щеше да стане зверски по-студено, когато се издигнеха. На всичко отгоре товарният отсек не бе херметизиран. Въпреки кислородната маска тук вече миришеше на авиационно гориво и масло.

Капитанът до него разкопча каската си, свали я и дръпна чифта слушалки над главата си. На същия куплунг висяха още едни и той ги предложи на Издирвача.

Джона, опрял гръб на отсрещната стена, също вече беше със слушалки. Той трябваше да има връзка с пилотите, за да знае кога да започне подготовка за П-часа (П от парашут), което бе точното време на скока. Издирвача и капитанът можеха да чуват коментара от пилотската кабина с гласа на британския командир, ветеран на 47-а ескадрила, който бе излитал и кацал на някои от най-негостоприемните и опасни писти по света.

— Достигнахме височина три хиляди метра — обяви той. — П-часа минус сто. — Това означаваше час и четирийсет минути до скока.

Малко по-късно:

— Изравняваме на седем хиляди и петстотин.

Оставаха осемдесет минути.

Слушалките заглушаваха донякъде рева на двигателите, но температурата се бе понижила драстично. Джона разкопча колана си и се приближи, като се държеше за фиксираната към стената тръба. Разговорите бяха изключени, комуникацията бе възможна само чрез жестове.

Пред всеки от седмината той изпълни една и съща пантомима. Високо вдигнатата дясна ръка с палец и показалец събрани във формата на буквата О. Като при леководолазите: „Добре ли си?“. Насочвачите му отговаряха по същия начин. След това той вдигна ръка със затворен юмрук, духна, за да отвори юмрука, и разпери пет пръста: скорост на вятъра в пункта на приземяване пет възела. Накрая разтвори четири пъти пръстите на ръката си: двацет минути до П-часа.

Преди да приключи с одисеята си, Дейвид го хвана и мушна в ръката му плоска кутийка. Джона кимна и се усмихна. Взе кутийката и отиде в зоната на пилотската кабина. Когато се върна, продължаваше да се усмихва. После седна на мястото си.

След десет минути пантомимата се повтори. Този път с десет пръста, вдигнати пред лицето на всеки от седмината парашутисти. Седем кимвания. И седем души се надигнаха със своите бергени, завъртяха се и ги поставиха на седалките. После вдигнаха 40-килограмовите раници на гърдите си и закопчаха ремъците.

Джона пристъпи напред, за да помогне на Издирвача. Стегна ремъците така, че американецът почти започна да се задушава. Но по време на скока щеше да се развие скорост от 240 км/час и нищо не биваше да помръдне дори на сантиметър. Накрая Джона превключи маската му на кислород от личния му резервоар.

В този момент Издирвача чу нов звук. Над рева на двигателите през озвучаващата система на самолета загърмя във фортисимо музика. Издирвача схвана какво бе дал Дейвид на Джона, за да го занесе в пилотската кабина: компактдиск. И сега подобният на пещера товарен отсек на С-130 беше удавен в тътена на Вагнеровата „Езда на Валкюрите“. Това беше сигналът: три минути до П-часа.

Седмината вече стояха дясно на борд. Разнесе се глухият звук на разхерметизация преди спускането на рампата. Джона и двамата му помощници закачиха обезопасителните въжета, имащи за цел да предотвратят изпадане от самолета след подхлъзване.

Рампата се спусна и през отвора с рев нахлу леден порив, смесен с миризма на авиационно гориво и загрято масло.

Издирвача, който стоеше зад гиганта Бари, погледна покрай него към дупката в бездната. Там не се виждаше нищо. Единствено завихряща се тъмнина, вледеняващ студ, оглушителен шум, а в товарния отсек и влудяващите тръби на валкюрите в безумния им галоп към Вал хала.

Дойде моментът за последна проверка. Издирвача видя Джона да отваря уста, но не чу нито дума. В края на колоната Къдравия провери екипировката на редник Тим, който стоеше пред него, за да се увери, че маркучите на кислородния резервоар не са се оплели в парашута. После извика: „Седми окей“.

Джона сигурно го чу, защото кимна на Тим да направи същото с Пийт, лекаря, пред него. Взаимната проверка напредваше по колоната. Издирвача усети потупване по рамото и провери Бари пред себе си.

Джона — стоеше пред гиганта с лице към него — кимна след проверката на Издирвача и направи крачка встрани. Това беше краят. След всичкото бутане и пъшкане на седмината парашутисти им оставаше само да се хвърлят в нощта на осем километра в небето над сомалийската пустиня.

Бари направи крачка напред, наведе се и изчезна. Причината колоната да е толкова плътна бе, че голямата дистанция във въздуха можеше да се окаже катастрофална. Три секунди забавяне в мрака и двама парашутисти можеха да се окажат толкова далече един от друг, че да не се намерят никога. Спазвайки инструкцията. Издирвача се хвърли в отвора секунда след като петите на Бари изчезнаха.

И веднага в усещанията му настъпи коренна промяна. Грохотът заглъхна. Ревът на четирите двигателя на С-130 и Вагнер се смениха с тишината на нощта, нарушавана единствено от тихото, но засилващо се свистене на въздуха, докато тялото му набираше скорост над 240 км/час.

Усети как струята на отдалечаващия се от него Херкулес се опитва да го преобърне, първо в кълбо напред, после по гръб, но се

противопостави. Не се виждаше луна, само звездите, твърди и светли, студени и неизменни, незамърсени от нищо на разстояние над три хиляди километра, слабо светеха в небето.

Издирвача погледна надолу и видя тъмна безформена маса. Знаеше, че близо над рамото му лети капитан Дейвид, следван от още четири стремително носещи се към земята тела.

Дейвид го настигна, прибрал ръце до тялото си в поза „стрела“, за да увеличи скоростта си, и се изравни с Бари. Издирвача последва примера му. Грамадното тяло под него бавно се приближаваше. Бари бе заел поза „морска звезда“ със стиснати юмруци в ръкавици, разперени ръце и крака, за да забави падането си до 180 км/час. Когато се изравниха с него, капитанът и Издирвача заеха същата поза.

Продължиха да падат в група, като към тях един по един се присъединиха и останалите. Издирвача видя как капитанът проверява личния си висотомер на китката, регулиран за налягането на атмосферния въздух над пустинята.

Другите не можеха да го видят, но висотомерът показваше, че преминават през височина от 4500 метра. Парашутите трябваше да се отворят на 1500. Като водещ парашутист Бари трябваше да се отдели от групата и на слабата светлина на звездите да се опита да избере възможно най-гладко и чисто от камъни място за приземяване. Издирвача бе инструктиран да се държи близо до капитана и да повтаря онова, което прави той.

Дори от 7500 метра височина свободното падане продължава само 90 секунди. Сега Бари се намираше малко под останалите и оглеждаше във всички посоки стремително носещата се към него земна повърхност. Другите се подредиха във формация, като поддържаха зрителен контакт.

Издирвача бръкна в джоба на раницата с парашута, за да се увери, че напипва механизма за отварянето му. Насочвачите не използваха D-пръстени за отваряне. Можеха да изберат барометричното сработване, но всичко механично може да се повреди и понякога това се случва. Когато падаш със 180 км/час, осъзнаването, че някакъв чарк не сработва, е крайно неприятно. Затова Дейвид и останалите предпочитаха ръчното отваряне.

Точно това се опитваше да намери в момента Издирвача. То представляваше парче тъкан с формата на парашут, здраво зашито към

въже и прибрано в леснодостъпен джоб отгоре на раницата. Когато се извади във въздушната струя, то издърпва целия ВТ80 от пакета и го разтваря.

Издирвача видя под себе си Бари да достига 1500 метра височина и как парашутът му се разтвори и сивият му купол изпълни заобикалящия ги мрак. С периферното си зрение видя Дейвид да пуска изхвърляна на парашута във въздуха и да изчезва над него.

Издирвача направи същото и почти веднага почувства рязкото дръпване на огромния парашут, който го дръпна назад и нагоре... или поне така му се стори. В действителност той просто забавяше падането му. Усещането бе като да забиеш бързодвижеща се кола в стена и въздушната възглавница да се отвори. Но това продължи само три секунди, след това той започна да „плава“ във въздуха.

ВТ80 изобщо не прилича на куполовидния парашут, с който десантниците скачат по време на военни учения. Той представлява огромен копринен правоъгълник с формата на матрак, плаващо крило, което в случай на отваряне на голяма височина може да планира на много километри в тила на врага, невидимо за радари и за човешко око.

Насочвачите го харесваха затова, но и по друга причина — защото се разтваря безшумно, за разлика от изплющяването на другите, което може да предупреди намиращ се долу часови.

На 240 метра височина капитанът на десантниците освободи раницата си, която пропадна четири метра надолу и увисна на въжето си. Издирвача последва примера му. Няколко метра над тях останалите направиха същото.

Морският пехотинец наблюдаваше как земята, вече ясно видима под звездната светлина, се приближава към него; чу удара на раницата в пясъка и извърши маневрата за финално забавяне. Посегна нагоре, сграбчи двете ръчки за управление на купола и ги дръпна надолу. Парашутът се разшири и забави, което му позволи да се приземи със затичване. След това парашутът загуби формата си, сгъна се и падна на земята като оплетена маса от коприна и найлонови въжета. Издирвача откопча с едно дръпване ремъците през гърдите си и тези през краката. Наблизо паднаха остатъците от раницата с парашута. Той вече бе изпълнил предназначението си. Около него шестимата насочвачи правеха същото.

Погледна часовника си — два часът и четири минути. Графикът беше спасен. Но им отне време да почистят и формират колоната за марша на скок.

Седемте парашута трябваше да бъдат прибрани заедно с вече ненужните каски и кислородните маски, а към тях и резервоарите за кислород. Всичко това бе събрано в обща купчина, която насочвачите затрупаха с камъни.

Извадиха от раниците пистолетите и очилата за нощно виждане. Светлината на звездите бе достатъчна за предстоящото ходене, но очилата щяха да им дадат огромно предимство при атаката срещу селото, защото то щяха да превърнат непрогледната нощ в зеленикав ден.

Дай, уелският електронен специалист, преглеждаше техниката си. Благодарение на съвременната технология задачата им бе проста, отколкото щеше да бъде преди изобретяването на безпилотните самолети.

Някъде високо над тях се рееше „Глобал Хок RQ-4“, управляван от КССО от ВВБ „Макдил“ в Тампа. Флорида. Гледаше надолу към тях и към селото и виждаше всичко без проблем. Можеше също да открие всяко живо същество по телесната му топлина, която щеше да го покаже като белезникаво петно в пейзажа.

Щабквартирата на КССО препращаше всичко, което получаваха в Тампа в звук и образ, до комуникационната зала в Джибути. Дай настройваше и проверяваше пряката си връзка с Джибути, откъдето щяха да им съобщят къде точно се намират, къде е селото, в коя посока да предприемат марша на скок и дали в целевата зона става нещо.

След къс разговор с Джибути, Дай докладва на останалите. И двамата оператори можеха да ги виждат като седем бели петна на фона на пустинята. В селото нямаше никакви признаци на движение, което бе индикация, че всички там са дълбоко заспали. Извън скупчените една до друга къщи не се виждаха човешки същества, а вътре в къщите те не можеха да бъдат наблюдавани. Цялото богатство на селото — стадо кози, четири магарета и две камили — бе в заграждение на открито и се различаваше ясно.

Имаше няколко по-малки петна, които се движеха — явно кучета. Разстоянието бе 7700 метра, а оптималната линия за марш на скок бе по азимут 024.

Капитанът на десантниците имаше собствен компас марка Silva и система за термонаблюдение SOPHIE. Въпреки уверенията от Тампа, че няма нужда от тях, той ги включи и завъртя лъча около себе си. Всички застинаха, когато върху близкия хоризонт, очертаващ пясъчния басейн, в който се бяха приземили — избран от Бари като добро за целта място, — се показва малко петно.

Беше прекалено малко за човек и твърде голямо за надникваща глава. После оттам се разнесе изскимтяване и петното изчезна. Пустинен чакал. В 02:22 часа групата тръгна на север в индийска нишка.

16.

Придвижваха се в индийска нишка, водена от Къдравия, който трябваше да сигнализира за евентуалната поява на някаква съпротива. Нямаше такава. Дейвид, капитанът, вървеше втори и сканираше пространството около тях със системата си за наблюдение, но не се появиха никакви други топлокръвни същества.

Дай беше пуснал комуникационното си оборудване, което бе сложил в горната част на раницата зад главата си, а в ухото си бе пъхнал слушалка, за да чува всичко, което Тампа съобщаваше през Джибути — там ги наблюдаваха почти от стратосферата. В четири без десет се изравни с Дейвид и прошепна:

— Още километър, началник.

Следващите 700–800 метра изминаха приведени, почти прегърбени под четирийсетте килограма на гърбовете си. По време на марша на скок в небето се бяха появили облаци, които намаляваха общата осветеност.

Капитанът спря и направи знак с обърната надолу длан. Всички легнаха. Дейвид извади монокулярен уред за нощно виждане, взря се напред и видя първите ниски сгради на селото. Компасът Silva ги бе довел до прага на мишената.

Капитанът прибра монокулярния уред за наблюдение и си сложи очилата. Останалите направиха същото. Зрителното поле на всеки плавно се промени в зеленикавия оттенък на подводен аквапарк. Онова, което правят очилата за нощно виждане, е да усилят всеки фотон околна светлина и да го преобразуват в осветен напред тунел. Носещият очилата загубва усещането за пространство и трябва да завърти глава, за да види нещо отляво или отдясно.

Сега вече бергените ставаха ненужни, но за сметка на това жизнено значение придобиваха мунициите и гранатите в тях. Мъжете отпуснаха с клякане раниците на пясъка и свалиха ремъците им от раменете си, след което напълниха джобовете си с муниции. Карабините M4 и пистолетите вече бяха с патрон в цевта.

Дейвид и Издирвача изпълзяха заедно напред. Виждаха точно онова, което бе запечатано на една от снимките, направени от безпилотния самолет под различни ъгли. Имаше уличка, водеща от центъра на селото към пустинята, където бяха приклекли те. На тази уличка, отляво, имаше по-голяма къща — тази на старейшината, — в която бе отседнала групата на Проповедника.

Някакво куче изтича по нея, спря и подуши във въздуха. Към него се присъедини друго. И двете бяха помияри, вероятно свикнали да ровят из боклуците, да ядат изпражнения и понякога да се угощават с вътрешностите на някоя изкормена коза. Отново подушиха, явно подозирайки нещо, но още не бяха достатъчно изплашени, за да се разляят и да събудят останалите кучета за среднощен „концерт“.

Издирвача извади нещо от нагръдния си джоб и го подхвърли по дъга към кучетата. То падна с тупване в пясъка на уличката. Двете кучета подскочиха, но отново подушиха, преди да залаят. Месце. Говеждо. Приблжиха се предпазливо, пак подушиха и после предното от тях го захапа. Последва друго парче за приятеля му.

Издирвача захвърля още парчета месо. Започнаха да прииждат още кучета, общо девет на брой... и почнаха лакомо да ядат. Парчетата бяха двайсет — по две на куче.

След малко първите две кучета започнаха да залитат, краката им омекнаха и те паднаха и заподритваха. После застинаха. Същото стана и със седемте, които бяха дошли по-късно. Десет минути след хвърлянето на първото парче всички кучета бяха упоени.

Дейвид се надигна и направи знак напред с карабината. Пръстът му беше на спусъка. Последваха го петима. Бари се задържа да огледа къщите отвън. Някъде в селото изрева магаре. Нищо не помръдваше. Враговете им или спяха, или чакаха в засада. Издирвача смяташе, че е първото. Дошлите тук от Марка бяха също чужденци и кучетата щяха да лаят и по тях. Оказа се прав.

Групата навлезе в уличката и се приближи към къщата отляво. Беше третата и гледаше към площада. Маскираните мъже можеха да различат външната врата, излизаща на уличката, старите дебели дъски, донесени преди много време от кой знае къде, защото в околността растяха само храсти камилски бодил. В дъсчената врата имаше две халки, но нямаше ключалка. Дейвид я побутна пробно с пръсти, но тя не помръдна. Явно беше залостена отвътре — груб, но ефективен

подход. Трябваше да се разбие. Повика с пръст Тим — той отговаряше за експлозивите, — посочи му вратата и се отдръпна.

Тим държеше нещо като малък венец. Сложи го върху цепнатината между лявото и дясното крило на двойната врата. Ако беше метална, щеше да използва магнити или пластилин. За дървената врата най-подходящи бяха кабарчета. Не се налагаше да ги забива, само ги натисна с пръст в дървото. След като закрепил „венеца“, фиксира към него къс фитил и направи знак на другите да се изтеглят назад.

Самият той отстъпи на 4–5 метра и приклепна. Понеже зарядът бе кумулативен, нямаше да има експлозия навън. Силата на РЕТН^[1] щеше да бъде насочена напред и щеше за част от секундата да среже дървото като верижен трион.

Издирвача се изненада колко тиха бе експлозията — приглушено изпукване като от счупване на клон. В следващия миг първите четирима нахлуха през вратата, която се отвори с леко бутване — напречната греда, с която бе залостена отвътре, бе станала на трески. Тим и Дай останаха отвън, покривайки площада с трите паркирани пикапа, вързаните магарета и козите в кошарата.

Капитанът бе пръв, Издирвача бе до рамото му. Вътре трима души се надигаха от пода още неразсънени. Тишината на нощта бе разкъсана от двете карабини М4 в режим на автоматична стрелба. И тримата бяха към групата от Марка — телохранителите на Проповедника. Бяха убити за части от секундата.

Зад втора врата, водеща навътре, се разнесоха викове.

Капитанът спря за миг, колкото да се увери, че тримата са мъртви. Пийт и Къдравия влязоха откъм уличката, а Издирвача изби с ритник вътрешната врата и мина през нея. Молеше се в себе си Опал, където и да се намира, да реагира на първите изстрели с хвърляне на пода, за предпочитане под някое легло.

В стаята имаше двама. За разлика от онези отпред, тези бяха реквизирали две от семейните легла — грубо сковани от дъски, застлани с одеяла от камилска вълна. Бяха успели да станат, но бяха слепи в пълната тъмнина. Едрият — явно четвъртият телохранител — сигурно бе дремал, без да заспи дълбоко, явно в ролята на нощен пазач, от когото се очаква да бди. Дори бе успял да извади пистолет и стреля.

Куршумът мина покрай главата на Издирвача, но по-неприятен бе блясъкът на изстрела, усилен многократно в очилата за нощно виждане. Бе като лъч на прожектор право в лицето му. Той стреля слепешката, но на автоматична стрелба, като прекара откоса отдясно наляво, поради което порази и двамата — четвъртия пакистанец и другия, който се оказа Джама, личният секретар.

През това време Тим и Дай надупчиха къщата от другата страна — тази, в която се бяха подслонили сакадските туземци от Гаракад. Изстреляха дълги откоси през всеки от прозорците. В тях, разбира се, нямаше стъкло, а само закачени като пердета одеяла. Тим и Дай знаеха, че трябва да се целят над нивото на леглата. Заредиха нови пълнители и зачакаха реакцията. Тя последва почти веднага.

В къщата на старейшината нещо изшумоля и Издирвача забеляза с периферното си зрение някакво размърдване. Извърна се моментално натам. В ъгъла имаше набутано трето дъсчено легло. Под него се криеше някой и въпреки тъмнината му се стори, че различава бейзболно кепе.

— Стой там — извика той. — Не мърдай. Не излизай.

Шумоленето спря и кепето се скри.

Издирвача се обърна към тримата зад себе си.

— Тук е чисто. Да им помогнем с бандата от Севера.

Навън, на площада, шестимата от Гаракад, убедени, че са предадени от тези от Марка, нападаха с ниско свалени автомати „Калашников“, като лавираха между трите паркирани пикапа и магаретата, които ревяха изплашено и се вдигаха на задните си крака.

Но бяха на тъмно. Облаците скриваха звездите. Тим и Дай свалиха двама от нападателите. Но проблясванията от изстрелите бяха достатъчни за останалите четирима и те вдигнаха дулата на руските си автомати. Тим и Дай се хвърлиха по очи на земята. Зад тях Пийт, Къдравия и капитанът се подадоха в уличката, видяха огънчетата на изстрелите и също залегнаха.

От легнало положение десантниците свалиха още двама от тичащите към тях нападатели. Петият изпразни пълнителя си и спря, за да зареди нов. Виждаше се ясно до козята кошара и два куршума от М4 му отнесоха главата.

Последният се криеше под заслона на един от пикапите. Престрелката заглъхна. В опит да открие мишена в тъмнината той

подаде глава пред блока на двигателя. Нямаше представа, че противниците му разполагат с очила за нощно виждане, в които главата му бе зелена футболна топка. Разнесе се единичен изстрел и мозъкът му се пръсна.

И сега вече настъпи истинска тишина. От къщата с пиратите не стреляше никой, но двама души се губеха: трябваше да са осем, а убитите бяха само шестима. Взеха решение да рискуват и да нападнат, но не се наложи. Зад границите на селото се разнесоха изстрели, три на брой, през секунда.

Щом бе видял суматохата в селото, Бари бе изоставил безполезното дебнене в края на уличката и бе изтичал на помощ, заобикаляйки отзад. Очилата му помогнаха да види три фигури, изскачащи от задната част на къщата с пиратите. Двамата бяха с роби, а третият — русокос — се препъваше и молеше да го оставят, но двамата сомалийци го влачеха.

Бари дори не извика на бягащите. Изскочи от храстите камилски бодил, когато те бяха на пет-шест метра от него, и стреля. Първи падна въоръженият с „Калашников“ Юсуф, едноокият, другият — по-късно той бе идентифициран като Ал Африт, Дявола, — получи два куршума в гърдите.

Огромният десантчик отиде при жертвите си. Свит на кълбо до тях, русият младеж тихо плачеше.

— Спокойно, момче — прошепна му ветеранът гигант. — Всичко свърши. Сега е време да се прибереш у дома.

Опита да го изправи, но краката на младежа се подгъваха. Така че Бари го вдигна на ръце като кукла, метна го през рамо и се отправи с широки крачки към селото.

Издирвача гледаше през очилата си стаята, където бяха убити последните джихадисти. Всички без един. Встрани се виждаше нещо като проход — не беше точно врата, а по-скоро висящо одеяло, скриващо отвор.

Той скочи под него, превъртя се на кълбо и остана снишен поради възможната стрелба от някой в стаята. След миг отскочи встрани от отвора и вдигна своята М4.

Но никой не стреля по него.

Той огледа стаята, последната в къщата, най-добрата — тази на старейшината. В нея имаше легло, с постелка, но беше празно, а

одеялото бе отметнато встрани.

Видя огнище, в което тлееха болезнено видими през очилата въгленчета, и голямо дървено кресло, в което седеше и го наблюдаваше старец. Двамата се гледаха няколко секунди, след това старецът каза спокойно:

— Можеш да ме застреляш. Стар съм и времето ми е дошло. — Говореше на сомалийски, но езикът бе подобен на арабския и Издирвача го разбра.

Отговори му на арабски:

— Не искам да те застрелвам, шейх. Не теб търся.

Старецът продължаваше да го гледа без следа от страх. Онова, което виждаше, бе чудовище в маскировъчна униформа с жабешки очи.

— *Кафир* си, но говориш езика на Светия Коран.

— Така е. Търся един човек. Много лош човек. Убил е много хора. Също и мюсюлмани — жени и дори деца.

— Виждал ли съм го?

— Виждал си го, шейх. Беше тук. Има... — старецът едва ли бе виждал кехлибар — очи с цвят на пресен мед.

— А-а-а... — каза старецът пренебрежително, сякаш говореше за нещо неприятно. — Тръгна си в дрехите на жена.

За секунда Издирвача изпита остро разочарование. Избягал, загърнат в *бурка*, скрит в пустинята... никога нямаше да го открият. А после забеляза, че старецът поглежда нагоре, и веднага разбра.

Когато перяха дрехите си, жените не смееха да ги проснат на площада от страх козите, които се хранеха с клонките на камилския бодил, да не ги разкъсат на парцали. Затова слагаха стойки за сушене на плоските покриви.

Издирвача излезе от стаята през задната врата. Там имаше стълба, прилепена до стената на къщата. Той подпря карабината си на стената и извади пистолета. Гумените му подметки не издаваха никакъв звук, докато предпазливо се качваше по стълбата.

Излезе на покрива и се огледа. Имаше шест стойки.

Светлината бе слаба, но все пак можеше да ги огледа. Женски *жалабийб* и мъжки *макави* бяха метнати връз тях да съхнат. Едната изглеждаше по-висока и по-тясна. Имаше дълга пакистанска *салвар*

камеез, глава, космата брада и се мърдаше. И в следващата секунда светкавично се случиха три неща, които едва не му струваха живота.

Луната най-сетне се показа иззад облаците. Беше пълна и ослепително бяла. Очилата за нощно виждане за момент престанаха да функционират, докато електрониката им се пренастрои за новите условия.

Мъжът пред него го нападна. Издирвача смъкна рязко очилата от главата си и вдигна браунинга с тринайсет патрона. Нападателят беше вдигнал дясната си ръка и в нея блестеше нещо.

Издирвача натисна спусъка. Ударникът изщрака... и нищо. Засечка. Втори опит — пак нищо. Трети — пак. Изключително рядко, но не и невъзможно.

Издирвача сграбчи с лявата си ръка един памучен *саронг* от близката стойка, завъртя го на топка около юмрука си и го вдигна срещу връхлитащото острие. Стоманата потъна в тънката тъкан и тя омекоти удара. Издирвача пусна браунинга и измъкна от ножницата на бедрото си бойния нож на морските пехотинци — практически единственото нещо, което бе донесъл тук от Лондон.

Брадятият не държеше *джамбия* — късия, по-скоро сувенирен кинжал от Йемен, — а *билао* — голям остър като бръснач нож, използван от сомалийците. Два замаха с *билао* можеха да отсекаят ръка, мушване в тялото можеше да го прониже от гърдите до гърба.

Нападателят изви китката си така, че острието сега бе готово за удар от долу нагоре, както се практикува от уличните бандити. Зрението на Издирвача постепенно се възстановяваше. Можеше да забележи, че мъжът пред него е бос, което му даваше добро сцепление с повърхността на покрива от глинени тухли. Но същото се отнасяше и до неговите гумени подметки.

Следващата атака дойде мълниеносно бързо, отдолу и отляво, с идеята за изкормване, но Издирвача очакваше точно такава. Свали лявата си ръка върху издигащата се китка, блокира я и спря върха на острието на сантиметри от тялото си. Усети, че нападателят го хваща за китката.

Проповедника беше двацет години по-млад и бе водил аскетичен живот в планините. В изпитание просто на сила той щеше да победи. Върхът на *билао* преодоля два от разделящите го сантиметри до ребрата на Издирвача. И той си спомни за инструктора

по парашутизъм от курса във Форт Браг — закоравял в битки боец, който ги учеше на повече неща от свободното падане.

— Източно от Суец и южно от Триполи няма добри улични бойци — обясни веднъж инструкторът на по бира в сержантския клуб. — Там разчитат само на стоманата. И забравят за топките и носа.

Издирвача дръпна назад глава и я заби напред. Усети болка в челото и разбра, че цицината му е гарантирана. Но чу изхрущяването на носа на Проповедника.

Захватът върху китката му отслабна. Той издърпа ръката си, изтегли я назад и заби ножа. Острието му мина без съпротива между петото и шесто ребро отляво. На сантиметри от лицето си Издирвача виждаше изпълнените с омраза кехлибарени очи, отказа на Проповедника да повярва в случващото се, докато стоманата пронизваше сърцето му, изтичането на живота от тях.

Кехлибарената светлина помръкна под луната и тялото се отпусна върху забития дълбоко нож. Издирвача помисли за баща си на леглото в интензивното отделение и се наведе напред, докато устните му почти опряха в гъстата черна брада. И прошепна:

— Семпер фай, Проповеднико!

Насочвачите се събраха в защитен кръг, за да изчакат изгрева, но наблюдателите в Тампа ги увериха, че към тях не се приближава никой. В пустинята имаше само чакали.

Всички раници бяха прибрани от пустинята, включително комплектът за спешна помощ на Пийт, който се погрижи за спасения юнга Уве Карлшон. Младежът бе заразен с паразити от престоя си в подземията на Гаракад, беше изнемощял, гладен и травмиран. Пийт направи каквото можа, което включваше инжекция морфин. Юнгата заспа дълбоко за първи път от седмици, на легло пред наложен огън.

Къдравия огледа трите пикапа на площада на светлината на фенерче. Единият беше надупчен от куршуми и явно повече никога нямаше да може да се движи на собствена тяга. Останалите два обаче бяха годни за път, особено след като приключеше с тях, а тубите гориво, с които бяха натоварени, щяха да стигнат за няколкостотин километра.

На зазоряване Дейвид се обади в Джибути и ги увери, че отрядът може да използва двата пикапа, за да се добере до западната граница с Етиопия. От другата ѝ страна бе самолетната писта, определена като място за извеждането им, ако можеха да стигнат до нея. Къдравия прецени, че това означава триста и двавет километра шофиране през пустинята, тоест десетчасов преход с две спирания за дозареждане, евентуално смяна няколко пъти на гуми. При условие че срещу тях няма враждебни действия. Увериха ги, че самолетът „С-130 Херкулес“, който отдавна се намираще в Джибути, ще ги чака.

Агент Опал, черният етиопец, с огромно облекчение посрещна края на своя ставащ все по-опасен маскарад. Десантчиците разопаковаха вещевите си пакети и закусиха, насядали около пламтящия огън.

Трупове бяха изтеглени от площада и оставени на селяните да ги погребат. Дебелата пачка сомалийски банкноти у Проповедника бе подарена на старейшината като компенсация за всичките му главоболия.

Куфарчето с един милион долара бе намерено под леглото, от което Проповедника бе скочил, за да избяга на покрива. Капитанът попита дали, след като са изоставили парашути и оборудване за половин милион долара в пустинята и при положение че връщането за тях в обратна посока не изглежда добра идея, не е възможно полкът да възстанови загубите си от плячката. За Издирвача това бе върхът на справедливостта.

По изгрев-слънце сглобиха походно легло в откритата каросерия на единия пикап за продължаващия да спи непробудно Уве Карлшон, нахвърляха раниците си в другия, сбогуваха се със старейшината и потеглиха.

Преценката на Къдравия се оказа доста точна. На осмия час път стигнаха невидимата в пустинята граница с Етиопия. Тампа им съобщи, когато я пресякоха, и ги насочи в коя посока да продължат за пистата.

Самата писта не представляваше нищо особено: не беше бетонна, а изравнен отъпкан чакъл. Нямаше контролна кула, нямаше хангари — просто ветрен конус, потрепващ в затихващия ветреца на убийствено горещия ден.

В единия край на пистата се виждаше утешителната грамада на „С-130 Херкулес“ с опознавателните знаци на 47-а ескадрила на КВВС. Беше първото, което видяха още от километър и половина сред пясъците на Огаден. Когато приближиха, задната рампа се спусна и Джона изтича, за да ги приветства, в компанията на другите двама ЕП и двамата сгъвачи на парашути. За тях нямаше да има работа — седемте парашута, по 50000 британски паунда парчето, ги нямаше.

До херкулеса обаче имаше изненада: бял „Бийч Кинг Еър“ със знаците на Световната продоволствена програма на ООН. До него стояха двама силно загорели от слънцето мъже в маскировъчни униформи. На пагоните и на двамата блестяха шестоъгълни звезди.

Щом двата пикапа спряха, Опал, който се возеше в каросерията на първия, скочи и изтича при тях. Двамата го прегърнаха сърдечно. Обзет от любопитство, Издирвача отиде при тях.

Израелският майор не се представи като Бени, но знаеше отлично кой е американецът.

— Само един къс въпрос — каза Издирвача. — И после се сбогуваме. Как успяхте да накарате етиопец да работи за вас?

Майорът изглеждаше изненадан, сякаш отговорът бе очевиден.

— Той е *фалаш* — отговори той. — И е също толкова евреин, колкото съм аз.

Издирвача смътно помнеше историята за малкото племе етиопски евреи, които преди едно поколение бяха напуснали Етиопия, за да избягат от тогавашния жесток диктатор. Обърна се към младия агент и му отдаде чест:

— Благодаря ти, Опал. *Тода раба*^[2]... и *мазел тов*.

Бийч-кингът излетя първи с гориво колкото да стигне до Ейлат. Херкулесът го последва. Двата очукани пикапа останаха като подарък за следващата група пустинни номади, които можеха да се отбият тук.

В бункера под ВВБ „Макдил“, Тампа, главен сержант Орд видя конвой от четири машини, много на изток, да се насочва към границата. Преследвачите на Ал Шабааб очевидно, но безнадеждно закъснели.

В Джибути откараха Уве Карлшон в болницата към американската база. Скоро щеше да пристигне самолетът на компанията на баща му с магната на борда, за да го прибере.

Преди да се качи на борда на своя „Груман“ за лондонското летище Нортхолт и после база „Андрюс“, Вашингтон, Издирвача се сбогува с шестимата насочвачи.

— Ако някога пак ми се наложи да направя нещо също толкова ненормално... мога ли да разчитам, момчета, да се отзовете? — попита той.

— Нямах проблем, пич — каза Тим.

Американският полковник не си спомняше някога редник да се е обръщал към него с „пич“, но установи, че даже му е приятно.

Самолетът „Груман V“ излетя малко след полунощ. Докато летяха над либийския бряг и изпревариха изгряващото слънце по пътя до Лондон, Издирвача спа. Беше есен. В Северна Вирджиния дърветата щяха да са с корони в златно и червено и той умираше от желание пак да се наслади на тази гледка.

[1] Известен още като PENT, PENTA, TEN, корпент, пентрит — търговска марка, съкращение от английски за пентаеритротол тетранитрат: един от най-мощните конвенционални експлозиви (смесен с пластификатори може да образува пластичен експлозив, напр. смесен с RDX и други добавки образува „Семтекс“). Използва се и като вазодилататор за лечение на някои сърдечни заболявания. — Б.пр. ↑

[2] Тода раба (ивр.) — Благодаря. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Когато в Гаракад се разчу за смъртта на вожда на клана, сакадските пирати на борда на „Малмьо“ просто си тръгнаха за брега. Капитан Еклунд веднага се възползва от този необясним за него шанс, вдигна котва и се насочи към открито море. Два кораба с въоръжени пирати от съпернически клан се опитаха да го прехванат, но се отказаха, когато от хеликоптер на британския разрушител, чакащ в дрейф на хоризонта, ги посъветваха хубавичко да си помислят. Разрушителят придружи „Малмьо“ до пристанището на Джибути, където той презареди, за да продължи нататък, но вече в състава на конвой.

Господин Абди също научи за смъртта на пиратския вожд и съобщи за това на Гарет Еванс. Новината за спасяването на момчето вече се бе разнесла. Последва я новината за измъкването на „Малмьо“. Еванс веднага спря превода на петте милиона долара — успя да го направи буквално в последния момент.

Господин Абди, който вече бе получил втория си милион, се оттегли в красива вила на брега на Тунис. След половин година във вилата влязоха крадци и когато той се опита да им се противопостави, го убиха.

Мустафа Дардари бе освободен от временното си пребиваване в Кейтнес. Беше откаран обратно с превръзка на очите и освободен на улиците на Лондон, където се сблъска с две неща. Едното бе вежливият официален отказ да му повярват, че не е бил в дома си, понеже нямаше как да докаже обратното. Обяснението му за случилото се с него беше посрещнато като нелепа измислица. Другото нещо бе съдебната заповед за депортиране.

Насочвачите се прибраха в базата в Колчестър и продължиха с кариерата си.

Уве Карлшон се възстанови напълно и записа магистратура по бизнес администрация. Постъпи в компанията на баща си, но никога повече не пътува по море.

Ариел стана много известен в малкия си, затворен и непонятен за повечето хора свят, когато измисли защитна стена, която дори сам той не можеше да разбие. Системата му бе масово възприета от банки, фирми в областта на военните разработки и държавната администрация. По съвет на Издирвача той си намери отракан, но честен бизнес мениджър, който му осигури много договори, позволяващи му да живее без проблеми.

Родителите му можаха да се преместят в по-голяма къща, построена на купен от него терен, но той продължи да живее с тях и да мрази да излиза навън.

Полковник Кристофър Карсън — Кит, известен като Джейми Джексън, а още и като Издирвача, продължи да работи до пенсионна възраст, след което се уволни от морската пехота, ожени се за миловидна вдовица и основа компания за услуги в сферата на личната безопасност за пътуващи зад граница свръхбогаташи. Доходите му бяха много добри, но кракът му повече не стъпи в Сомалия.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.